BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 94 ► 15 Şubat / Sebat 1995 ► 30.000 TL.

Kokuşmuş sömürü düzenine karşı, devrim mücadelesini yükseltelim!

Devrim için herkes görev başına!

Ezilenler, Bolşevik saflara!

içindekiler

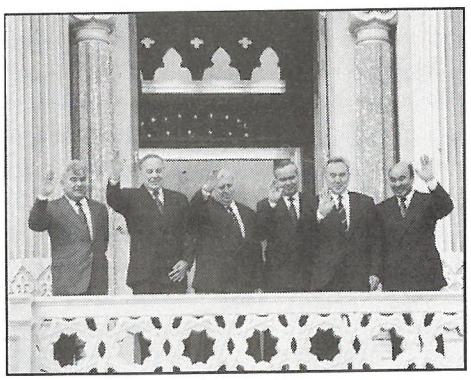

3 **Büyük görevler ve cücelikler üzerine**

8 **Petrol boru hattı ve buna bağlı bazı sorunlar Türkiye, Gümrük Birliği, demokratikleşme ve bir-iki not...** 13

14 **Eylem, insiyatif ve parti...**

18 **İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...**
- *1995, işçi ve memur eylem yılı olacak!* 20
- *Kokuşmuş sömürü düzenine karşı, devrim mücadelesini yükseltelim!* 22

23 **Emperyalist devlet-kuruluş ve örgütlere başvuru: "Ateşkes'e çağrı" mektubu!**

26 **"Kürdistan Sürgün Parlamentosu" hakkında bir ilk tavır...**

28 **PANORAMA**
- *Rusya-Çeçenistan • Japonya'da deprem • Cezayir-Fransa*

33 **KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN:**
- *"Kadınlar arasında işletme ve sendika çalışması" konferansı...*

35 **Aile içinde çocuklara uygulanan şiddetin failleri, ne "hasta", ne de "manyak"!...**

37 **Alevilik üzerine tartışmalardan bazı görüntüler...**

43 **BİLDİRİLER • HABERLER**
- *Alman proletaryasının büyük önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebnecht Bolşevikler tarafından komünistçe anıldı!*
- *Adana'da 20 Aralık kamu çalışanlarının bir günlük eylemi üzerine...* 45
- *MLKP-K'nın tanıtım toplantısı*
- *Sivas katliamının baş sorumlusu faşist Türk devletidir!* 46

48 **OKUYUCU MEKTUPLARI**

51 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...**

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
6700 Strasbourg, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

BÜYÜK GÖREVLER ve cücelikler(*) üzerine...

TÜRK hakim sınıfları önlerinde duran görevlerin büyüklüğü karşısında hergün cüceliklerini sergiliyorlar. Toplumun her alanı "büyük işler yapma" iddiasında olan ve fakat gerçekte işi gücü günü kurtarma, köşeyi dönme, cebini doldurma olan cücelerle dolu...

Bunun en açık göründüğü alanlardan biri, kuşkusuz siyaset alanı. Son gelişmelere kabaca bir göz atmak, cüceliğin boyutlarını göstermeye yeter:

* Önce, bir "ara seçim" sahtekarlığı fiyaskosu yaşandı. Öyle bir yasa yapıldı ki, adı *"BÜYÜK* (aşağısı kurtarmaz çünkü!) *Millet* (çok uluslu ülkede bu, tabii ki ırkçı bir yorumla Türk anlamına geliyor!) *Meclisi"* olan parlamento ahırında, Anayasa mahkemesi bile –çoğunluk kararı ile– dur demek zorunda kaldı.

"Taşların bağlanıp itlerin salındığı" bir ortamda, devletin adaylarının seçtirilmesi anlamına gelecek seçimin, anayasada kağıt üzerinde öngörülen "eşitlik ilkesi"-ne aykırılığının bu kadar açık olması, Anayasa Mahkemesi çoğunluğuna bile pes dedirten bir cücelikti. Bu karar çıkana kadar, ara seçimin hükümetin ve parlamentonun öngördüğü biçimde yapılmasından yana olan Anayasa Mahkemesi Başkanı ve azınlığının sergilediği cücelik de başka alemdi. Bunun üzerinde geçen sayımızda durduğumuz için geçiyoruz...

Anayasa Mahkemesinin iptal kararı ardından, özürü kabahatinden büyük açıklamalar başladı. TC'nin Başbakanı, iptale gerekçe olan hükmün nasıl olup da metne girdiğini anlayamadığını, bunu ANAP'ın sokuşturduğunu anlattı. Ne ciddiyet! Bir Başbakan düşünün ki, seçim için çıkan yasanın hükümlerinden, bu hükümlerin bir bölümünün anayasaya açık aykırılığından haberdar değil!!! Olur mu, olur! Türkiye Cumhuriyeti burası...

Diğer burjuva partileri de cücelik yarışında Başbakandan aşağı kalmamak için çırpındılar. Böyle bir sahtekarlığı seçim olarak yutturmaya çalışma ayıbının üzeri örtülüp, nasıl olup da yasa metninde teknik bazı yanlışlıkların yapılabildiği üzerine tartışılmaya başlandı. Burjuvazinin siyasi temsilcilerinin en ağır eleştirisi, *"bir yasa bile yapmayı beceremiyorlar"* çerçevesinde kaldı.

* Ardından, nerede ise bütün Aralık ayı, bir kör döğüşüdür yürüdü. Yeni bir yasayla ara seçim yapılsın mı, yapılmasın mı? Ara seçimin esasta, bizzat hakim sınıfların yaptığı seçim sahtekarlığı temelinde bütün zorluklara rağmen Kuzey Kürdistan'dan seçilip gelmiş olan vekillerin vekilliklerinin düşürülmesi ile gündeme geldiği gerçeği unutturuldu.

Hakim sınıfların bir bölümü ara seçimin yapılıp yapılmamasını en büyük "demokrasi" sorunu olarak göstermeye çalıştılar. Çünkü seçimden yana görünmekte çıkar umuyorlardı. Ve "tutması" halinde ise, seçimden çıkar umuyorlardı. Başbakan ise, kendi yasa oyuncağı elinden alınınca, mızıkçılığa başladı. Ara seçimden –şimdilik– vazgeçti.

(*): ***Cücelik***; *"Kemik kıkırdaklarındaki bir büyüme bozukluğundan ötürü boyu çok kısa kalmış bir kimsenin durumu"* nu ifade etmek için kullanılan bir kavram. *(Bkz. Büyük Larousse, sayfa 2519)* Bu, biyolojik bir özellik. Bizim burada sözünü ettiğimiz cücelik, bu değil. Bizim sözünü ettiğimiz cücelik, boyu posu normal olan, hatta kendilerini dev aynasında gören, küçük dağları ben yarattım pozundaki kimi kişilerin ufuklarının darlığının, burunlarının ucundan öteyi görememelerinin pratiğe yansıması durumu. Bunlara başka kavram bulamadığımız için cüce derken, amacımız biyolojik cücelere hakaret değil...

Meclisin en BÜYÜK(!) partisi DYP de, iktidar partisi olarak mızıkçılık yaptı. Bir kaşık suda fırtına koparıldı. Sonunda "Büyük(!!!)MM" çoğunluğu, ara seçimin yeni bir yasayla Aralık sonunda yapılmasını öngören yasa tasarısını reddetti. Hükümet için gün kurtarılmış oldu. ANAP için "seçimden kaçtılar" deme fırsatı doğdu.Onun için de gün kurtarılmış oldu.

Hükümetin küçük ortağı, DYP'nin "sol" kanadı haline gelmiş SHP için, DYP'nin kuyruğu olmadığını gösterme fırsatı çıkmış oldu. Böylece onlar da günü kurtarmış oldular.

RP için *"Batılı batıl zihniyetin beceriksizliği"* üzerine ahkam kesme imkanı çıktı; kendi "Mercümek"li pisliklerinin üzerini örtme imkanı çıktı. Gün kurtarılmış oldu.

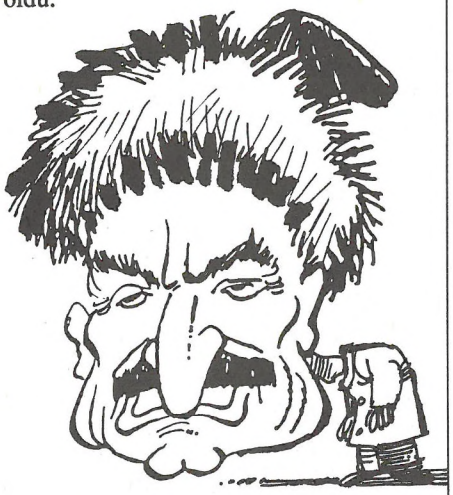

Ecevit, "en temiz"in kendi olduğunu söyleme fırsatı buldu. Günü kurtardı.

Cumhurbaşkanı ve Millet Meclisi Başkanları, kendilerinin ne kadar demokrasi yanlısı ve yeni yetme siyasetçilere göre ne kadar engin(!!!) deneyimli olduklarını demeçleri ile gösterme fırsatı buldular! Gün kurtarılmış oldu!

Hangi özsel mesele üzerine bu kadar gürültü kopardılar sorusuna cevap aramayın. Bu sorunun cevabı kocaman bir hiçtir çünkü. Cüceler demokrasicilik oynuyor! Olan budur!

* Bu arada koalisyon bilmem kaç kere bozuldu, bilmem kaç kere "kurtarıldı". Karayalçın demokrasinin "yılmaz savaşçısı" olarak, bilmem kaçıncı kez "demokrasi paketi" çıkmazsa, biz yokuz(!!!) ültimatomunu verdi. Bilmem kaçıncı kez tükürdüğünü yaladı. Öyle ya, eğer SHP bu hükümetten ayrılırsa, vatan millet için durum çok daha kötü olurdu. vb. vs.

Bu arada, çok kahraman aslan "sosyal-demokratların" bir bölümünün oylarıyla da, burjuvazinin kimi akıldanelerinin deyimiyle "en büyük devrim" yapıldı! Türkiye "Büyük" "Millet" Meclisi, *özelleştirme yasası*nı çıkardı!

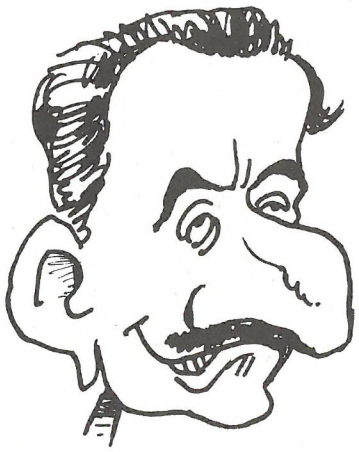

Burunlarının ucundan ötesini görmeyenlerin bir bölümü için, verimsiz devlet kapitalisti işletmelerin özel işletmelere dönüştürülmesini öngören bu yasa, devrim iken, bir bölümü için de karşı-devrimdi!

Kapitalizmin bir biçiminden bir diğer biçimine geçişin devrim veya karşı-devrim olarak adlandırılması cücelikten başka bir şey değildir. Olan yine bir bardak suda fırtına koparmaktı. Olan yine günü kurtarmaktı.

* Bir yandan bunlar olurken, diğer yandan Özgür Gündem bombalanıyor; kimi Kürt vekilleri mahkum ediliyor; Kuzey Kürdistan'da TC'nin sürdürdüğü gerici, haksız savaş bütün dehşetiyle sürüyordu. Sokak ortasında kurşunlamalar, insanların kaybedilmesi, faili belli cinayetler, işkence sürüyordu. Onlarca aydın, devletin hoşuna gitmeyen gerçekleri açıkladığı için zindanda idi. Legal ilerici yayınların tümüyle susturulması için her şey yapılıyordu.

Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası denetimcileri kapıya dayanmış hesap soruyorlardı. Enflasyon %150'lere varmıştı. İşsizlik, yoksulluk alabildiğine gelişiyordu. Büyük şehirlerde hava kirliliği yaşamı tehdit eden boyutlarda idi.

Düzen her yanıyla dökülüyordu. Hakim sınıfların bütün bu gerçek sorunlar karşısında tavrı, idare-i maslahat ve dikkatleri bu gerçek problemlerden başka noktalara çekmek için kuru gürültüden ibaretti.

* 1994 nasıl bittiyse, 1995 öyle başladı. Cücelikle. Yıl, RP'nin başlatttığı çok "ehem-ehem-ehemmiyetli" bazı meseleler üzerine tartışmayla kapandı. Efendim, yılbaşı kutlamaları gavur icadı idi! Müslüman mahallesinde salyangoz satılmayacağı gibi, müslüman ülkesinde de gavur icadı yılbaşı kutlaması olmazdı.

Kendisini İstanbul imamı ilan eden RP'li seçilmiş Belediye Başkanı T. Erdoğan, sokaklarda kimilerinin Noel Baba kılığında dolanmasına çok kızmıştı. Hem de efendim, ayrıca bu İstanbul surları da gavur malıydı. Osmanlıya ve müslümanlığa direnmenin surları idi bunlar. Bunların bakımı, onarımı çok para yiyordu. Bunları yıkmak da iyi olurdu. Bu cüceye laik cüceler cevap verdiler. Ortalığı bu çok

möhim meseleler, önnemli sorrunnlar üzerine çok ciddi(!!!) bir tartışmadır kapladı.

* Ardından "sol"un birleşmesi adlı dizi filmin yeni bölümleri piyasaya sürüldü. Bu kez, Ocak sonuna kadar SHP ve CHP birleşecek ve "sol" nihayet bölük-pörçük durumundan kurtulmuş olacaktı. Bu birleşme, hükümetin geleceği açısından da çook (!) önemli idi.

Acaba bu birleşme kimin önderliğinde olacaktı? Birleşme kurultayında acaba Deniz Baykal ve Murat Karayalçın üçüncü bir aday üzerinde anlaşarak başkanlıktan feragat edebilirler miydi? SHP kendini feshedip, birleşme CHP çatısı altında gerçekleşirse, hükümet ne olacaktı? Mümtaz Soysal'ın başkan olması halinde hükümetin hali nice olacaktı? Başbuğ Ecevit acaba bu birleşmeye karşı ne tavır takınacaktı? vb. vb.

Medya bu sorulara aranan cevaplarla doldu bir ay. Sonunda, birleşme kurultayının bir gün öncesinde, Deniz Baykal ve Murat Karayalçın başkanlık pazarlığında anlaşamayınca, birleşme dizi filminin yeni bir bölümü önümüzdeki günlerde gösterime sokulmak üzere, bu bölüm dramatik bir biçimde sonlandı. SHP'nin tuttuğu kurultay salonunda CHP delegeleri toplanarak, Deniz Baykal'ın *"Kırmızı plakalı arabalarınıza binip gelin, ben çekiliyorum. Maksat sol birleşsin!"* çağrılarını coşku ile dinlediler!

Aynı gece, şimdilik "Hikmet abi"nin ortak başkan adayı olmasında anlaştı Baykal-Karayalçın. Filmin bundan sonraki bölümünün senaryosu, şimdi pazarlıklarla yazılıyor. Gerisini önümüzdeki günlerde birlikte seyredeceğiz. Bir yanda dev gibi sorunlar, öbür yanda bunların çözümü için ortaya çıkanların yaptıkları. Bu sorunlar bağlamında CHP ve SHP'nin köklü çözümü nedir? Bunlar birleşse ne yazar, birleşmezse ne yazar? Cüceliğin sınırı yok!

* Hakim sınıfların önemi kendinden menkul bir başka gündem maddesi de darbe tartışmaları oldu. Tartışma, cumbaba Demirel'in parlamentoyu dağıtıp, seçime çağırma yetkisi istemesi ile başladı. Soru üzerine Demirel, bu yetkinin şimdi gerekli olmadığını ve fakat altı ay sonra gerekli olabileceğini söyledi. Bir tartışmadır başladı. Altı kere gidip, yedi kere gelme-gidişlerinden ikisinde ordu tarafından götürülmesi ile bir dünya rekorunu elinde tutan cumbabanın acaba bir bildiği mi vardı?

Ardından, ANAP başkanı Komando Yılmaz'ın *"12 Mart tipi yönlendirmeler olabilir"* sözleri geldi. Ne oluyordu? Geçen darbeden bu yana 15 yıl geçmişti. Acaba cihet-i askeriye'de yine kıpırdanmalar mı vardı?

Demokrasi havarileri medyada çıktılar ortaya, bir darbe olursa ne biçim kahramanca demokrasi savunacakları üzerine ahkam kestiler! (Tank sesi ile uyanmaları halinde herbirinin nasıl dut yemiş bülbüle döndüklerini biliyoruz, yaşadık.) Sanki bugün siyaseti belirleyen MGK değil! Sanki bugün Kuzey Kürdistan'da "olağanüstü hal" yok. Orada savaşı yürüten ordu değil. Sanki sivil siyasetçilerle, ordu arasında ilkesel bir ayrılık var! Ve sanki gerçekten bir darbe olsa özde değişecek bir şeyler var. Bunların hepsi masal. O halde bu tartışma neden? Nedir bu bardaktaki fırtına? Cücelikten başka nedir?

* Haksızlık edip unutmayalım: Son dönemin en önemli siyasi gelişmelerinden biri de, kuşkusuz burjuvazinin yeni bir partisinin artık resmen de parti olarak ortaya çıkışı. YDH, parti olarak kuruluşunu ilan etti.

Kemalist cumhuriyetin şimdiye kadarki BİÇİMİYLE yürümeyeceğini gören, bir takım biçimsel değişikliklerin DEVLETİN ve BURJUVAZİNİN İKTİDARININ SÜRMESİ için kaçınılmaz hale geldiğini gören burjuva kesimlerinin siyasi temsilciliğini yapıyor bu parti. Kendilerine "ikinci cumhuriyetçi", "Yeni Osmanlıcı", "liberal demokrat", "sivil toplumcu", vb. diyenlerin partisi bu.

Burjuvazinin gelecekteki temel partilerinden biri olmaya aday. Savunduğu değişiklikler öze değil biçime ait. Bu, bu parti, somut siyaset yaptığı ölçüde, çok daha net görülecektir.

Öz aynı olduğu için, yüzler, vitrin, söylem vb. değişik de olsa, bunlar da cücelikte yeni yarışçılardır yalnızca.

CÜCELİK DÜNYA BOYU

YALNIZCA Türk hakim sınıflarına ait değil cücelik. Bugün insanlığın önüne yığılmış problemlerin devliği karşısında bir bütün olarak burjuvazinin siyaseti cücelik. Cücelik dünya boyu. En BÜYÜK emperyalist devletlerin siyasetine ve bu siyaseti belirleyenlere bakalım.

ABD'nin siyasetinin cüceliğinin en son ve açık örneklerinden birini, Haiti'de yaşadık. ABD, kendi devirdiği Aristid'i, yine kendi eliyle işbaşına getirmek için Haiti'ye asker çıkarmak zorunda

kaldı. Bunu da, "demokrasiyi savunma" olarak adlandırdı.

Rusya'nın emperyalist, şoven burjuvazisi, en son Çeçenistan'da demokrasiden, insan haklarından vb. vb.'den ne anladığını somut gösterdi. Şirinovski ve Yelzin burjuvazinin alternatifleri! Rusya gibi bir dev için burjuvazinin siyaset alanında bulabildiği cüceler bunlar!

Almanya'da Kohl, 15. Başbakanlık yılını kutluyor! Boyu en BÜYÜK cüce, bu uluslararası siyaset sahnesinde. Alman emperyalizmi şimdi ekonomik gücüne uygun siyasi ağırlık ve nüfuz alanı talep ediyor.

Fransa, demokrasi adına Cezayir'de darbeci sahte laikleri, dincilere karşı destekliyor.

İtalya, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, bilmem kaçıncı hükümet bunalımını yaşıyor. Medyanın en temel iktidar araçlarından biri olduğu bu ülkede ete kemiğe bürünen bir gerçek.

İngiltere'de Tatçersiz tatçerizmin iktidarı sürüyor.

Japonya'da bir rüşvet skandalı bir diğerini izliyor. En son depremde görüldüğü gibi, doğayla uyum içinde yaşama yerine, kâr hırsı ile doğaya rağmen, onu yenme düşüncesi temelinde yapılanların cezası çekiliyor. Vb. vb.

Her yerde cücelik iş başında. Emperyalist burjuvazinin bugünün gerçek problemlerini gerçekten çözme yönünde söyleyeceği tek olumlu söz yoktur. Emperyalist burjuvazinin siyaseti, ancak cücelik, günü kurtarma siyaseti olabilir. Çünkü onun savunduğu sistem, emperyalizm, günün bütün temel problemlerinin (en başta sömürünün, dünya nüfusunun %80'nin yoksulluğunun; açlıktan ölümlerin, yüzmilyonların göçünün, işsizliğin, gerici, karşı-devrimci savaşların, milliyetçiliğin, dinciliğin, erkek egemenliğinin, doğanın talanının vb. vb.) en derindeki temelidir; emperyalist sistem, problemin kendisidir!

Siyaset, ekonominin yoğunlaşmış bir ifadesidir. Emperyalizmin ekonomisi "azami kâr" ekonomisidir. Doğa ile uyum içinde, insanların maddi ve manevi ihtiyaçlarını gidermek amacıyla değil de, azami kâr amacıyla yürütülen bir ekonominin siyasete yansıması, yarını düşünmeyen, günü kurtarma üzerine kurulu cücelikten başka bir şey olamaz. Bu cüceliğin bir tek gerçek alternatifi vardır: Proleter dünya devrimi ile emperyalizmi yıkmak! Sosyalizm! Çözüm devrimdir; gerisi boş hayaldir!

BÜYÜK OYNAMAK, BÜYÜK DÜŞÜNMEK... BÜYÜK SİYASET ADINA CÜCELİK!

Sol adına, devrimcilik adına, evet sosyalizm adına konuşanların bir bölümü, devrimin bugün imkansızlığını, devrimin öznesi olan sınıf ve katmanların düzene andaki bağlılığını gördükleri noktada, kuyrukçuluğu, andaki hareketin kuyruğuna takılmayı, reformcukları için mücadeleyi merkeze koyan reformizmi, legal imkanlardan yararlanma adına girilen legalizmi "büyük düşünmek", "büyük siyaset yapmak" vb. olarak adlandırıyorlar.

Ülkemizde böyle bir siyasetin geçmişteki has temsilcisi modern revizyonist, karşı-devrimci T"K"P, ağababası Rus sosyal-emperyalizminin çökmesi ile kendi defterini dürdü. T"K"P'nin reformist kadroları bugün çeşitli burjuva örgütlerine dağılmış durumda, ilericilik adına aynı siyaseti sürdürüyorlar.

T"K"P'nin karşıtı imiş gibi görülen, fakat onun düşman ikiz kardeşi olan Şafak/Aydınlık revizyonizmi, yine "büyük siyaset yapma" adına rezil reformizmini

Bugün insanlığın önüne yığılmış problemlerin devliği karşısında bir bütün olarak burjuvazinin siyaseti cücelik. Cücelik dünya boyu...

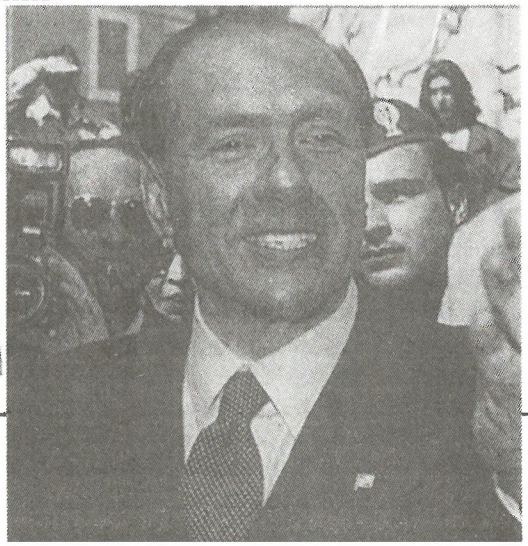

sürdürüyor. Bu temel ideolojik akım, etkilerini devrimci örgütler içinde de gösteriyor. Var olan iki kötü arasında, daha az kötü olanın tercih edilmesi siyaseti, doğru olan yerine ehven-i şerin –gerçekçi olmak adına– propagandası, hareketin kuyruğuna ta-kılma vb., bugün hemen tüm devrimci-oportünist örgütlerde şu veya bu ölçüde kendini gösteren bir hastalıktır.

AEP'çi örgütlerin Türk-İş, DİSK, "genel grev" lafı ettiği her durumda, "Genel Grev" kuyrukçusu kesilmesi, böyle bir siyasetin örneğidir. Ya da şimdi AEP'çi kanatın kendi arasında yürüyen "İşçi Kurultayı", "Emeğin Kurtuluşu Kurultayı" tartışması böyle bir siyasetin örneğidir. Ya da TD"K"P'nin legal parti özentisi, yeni Aydınlıkçılığa soyunmanın bir ifadesidir vb. vb. ...

Bunlar, "gerçekçilik", "büyük siyaset" vb. adı altında yapılan cüceliklerdir.

Ehven-i şer siyasetinin teorileştirildiği ve iyice sistemleştirildiği bir başka örneği PKK somutunda yaşıyoruz. Apo hayranlarından Yalçın Küçük, Özgür Ülke'deki bir makalesinde *(Bkz. "Tarihte Gençlik", Özgür Ülke, 31 Ocak 1995)* Apo'nun şimdilerde "büyük" sözcüğüne "tutulduğu" tespitini yapıyor.

Gerçekten de PKK'nın başkanı A. Öcalan birçok yazısında "büyük siyasetten", "büyük duruş"tan vb. sözediyor. Bu "büyük siyaset"ten ne anlaşıldığı ise, somutta ortadadır: PKK'ya göre, Kürt sorunu, TC devletinin sınırları içinde, TC ile PKK arasında yapılacak bir anlaşma ile "siyasi" olarak çözülmelidir. PKK bugün savaşı bu amaçla yürütmektedir.

Emperyalist devletler nezdinde diplomasi, bu amaç için en önemli araçlardan biri olarak görülmektedir. Bunun için bir "Sürgün Parlamentosu" kurulmaktadır, vb. Bu siyaset, adına ne kadar büyük denirse densin, gerçekte sonuna dek reformist, elde edilecek küçük reform kırıntıları için büyük hedeflerden vazgeçen bir siyasettir.

Bu, kuşkusuz emperyalizm çağında burjuva milliyetçiliği için şaşırtıcı bir şey değildir. Fakat bunun sosyalizm adına, hem de sosyalizmin geliştirilmesi vb. iddiaları ile yapılmasına izin verilemez.

CÜCELİĞİ İÇİMİZE YANSITMAYALIM!

ÖRGÜTSEL güç olarak relatif güçsüzlü-ğümüz, işçi sınıfı ile komünizmi birleştirme görevini çözmede relatif geriliğimiz, bizim içimizde de cüceliği şu veya bu ölçüde yeşerten ortamı yaratıyor.

Bu bizde iki biçimde yansıyor:

Birincisi, somut faaliyetlerde yanlış bir kitle çizgisi anlayışı ile devrimci siyasetin taleplerine uygun davranmama: Bu, yer yer kendini eylem birliklerinde, yalnız kalma korkusu ile, iş yapma gerekçesi ile, kitleden kopmama, eylemin içinde olma, eylemde doğru yanlar da olduğu vb. vb. gerekçeler ile, pratikte kuyrukçu tavırlar takınmak biçiminde gösteriyor. Örneğin yurtdışında 1994 yazında yapılan "Kürdistan'a Yürüyüş" adlı milliyetçi-reformist bir eyleme katılmak ve bu eylemin platformunu doğrudan eleştirmemek böyle bir tavırdı.

Bunun dışında, yer yer *"genel laf değil, pratik çözüm gösteren siyaset"* talebi adı altında, kötüler arasında daha az kötüden yana tavır takınmada gösteriyor. Örneğin geçen çalışma dönemimizde "askere gitme" pasifist çağrısı böyle bir tavırdı. Kuşkusuz, gidip TC saflarında haksız savaşa katılmaktansa, askere gitmemek iyidir. Fakat bizim çağrımız aslında kötüler arasında daha az kötü olanı tercih çağrısı olmamalı idi. Askere gitmemekten daha iyi olanı, doğrusu vardır. Askere gitmek, silahı burjuvaziye çevirmek! Nasıl olsa bugün bunu yapma imkanı yok gerekçesi ile, doğrunun propagandası yerine, ehven-i şerin propagandası, komünist devrimci bir tavır değildir.

İkincisi, faaliyetlerde veya kişisel yaşantıda ortaya çıkan sorunlarda, bu sorunlar biraz çoğaldı mı, yılgınlık, yenilgicilik, geri çekilmeci düşünceler ve tavırlar geliştirme: Örneğin bazı yoldaşlar, kimi olumsuzluklar ortaya çıktı mı, kolaylıkla *"ya bu olumsuzluklar düzelir, ya da birlikte yürümem sorun haline gelir"* tavrı takınabiliyorlar.

Bu, bizim dünyayı değiştirme iddiamız karşısında sorun olarak görülen şeylerin gerçek ağırlığını doğru tartmayan, bunun dışında Parti'nin olumlulukları yanında, bu olumsuzlukların gerçek değerini doğru ele almayan, her şeyden önce de kendini Parti olarak görmeyen bir yaklaşımın ürünüdür. Bu, yukarda anlattığımız ve hakim olan cüceliğin bize bir yansımasıdır.

Önümüzde dev gibi görevler duruyor. Kapitalizm-emperyalizm insanlararası ilişkileri meta ilişkisi haline getirmiş, emekçi insanı makinenin uzantısı haline getirmiş, üretimin iki temel unsuru insan ve doğayı sermayenin kölesi haline getirmiş, gelinen yerde insanların yaşama temellerini yıkma noktasında konaklamıştır.

Emperyalizm barbarlıktır. Emperyalizmin yıkılması, günün temel talebidir, görevidir. İnsanlığın yarını bu görevin çözülmesine bağlıdır. Önümüzde proleter dünya devrimi görevi duruyor. Bu dev gibi bir görevdir. Ve uğrunda mücadele edilmeye değer tek gerçek görev budur.

Bu dev görev, onu çözecek insanlar, Bolşevik insanlar talep etmektedir! Onu çözecek örgütler, enternasyonalist Bolşevik Partiler talep etmektedir!

Bu işe soyunanların, Bolşevik iddiasında olanların, ***"Ya barbarlık, ya Sosyalizm!"*** diyenlerin, cücelikten etkilenme hakkı yoktur! Bizim, dünya çapında cüceliğin gerçek alternatifinin sosyalizm olduğunu ve onun Bolşevik mücadelede yaşadığını iyi kavramamız; bütün yoldaşlarımızın buna uygun davranması gerekir...

Zafer, er geç Bolşevik Partilerin önderliğinde birleşen dünya proletaryasının ve ezilen halkların olacaktır! Yeter ki, biz üzerimize düşen zorlu görevi hakkıyla yerine getirelim. O zaman cüceliğin de sonu gelecektir. 31 Ocak 1995 ▲

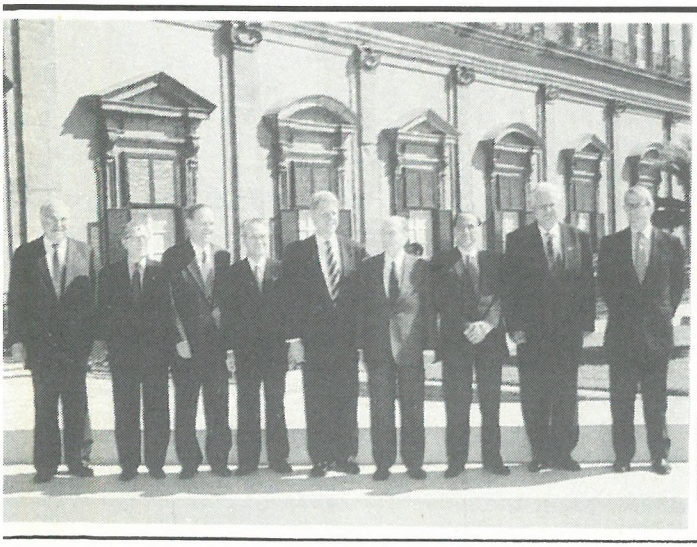

Petrol boru hattı bazı sorunlar...

Azeri petrolünün taşınmasında, bölgedeki nüfuz dalaşında birbirlerini dışlamak isteyen güçlerin; özellikle de Rusya, Türkiye ve İran'ın; böylesi bir kozu diğerine bırakmak istemeyeceği aşikardır. İşte bu yüzden, bugün bir petrol boru hattı krizi vardır...

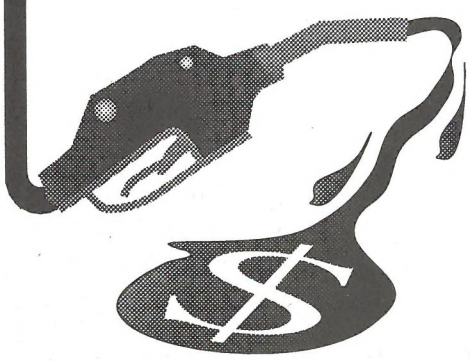

Anlaşma değil, yağma!

Bilindiği üzere, 20 Eylül 1994 tarihinde Bakü'de imzalanan bir anlaşma ile; Azeri petrollerinin aranması, üretilmesi ve uluslararası pazarlara ulaştırılması; Azerbaycan tarafından Rus, Amerikan, İngiliz, Norveç ve Türk şirketlerinin oluşturduğu bir konsorsiyuma (Şirketler Topluluğu) devredildi. Bir başka deyişle, Azeri petrolleri bu güçlere peşkeş çekiliyordu...

İmzalanan anlaşmaya göre, konsorsiyumdaki şirketlerin payları şöyledir:

Şirketin ismi	%	Ülke
SOCAR	20	Azerbaycan
BP	17.127	İngiltere
AMACO	17.01	Amerika
UNOCAL	11.2	Amerika
LUKOIL	10.0	Rusya
PENNZOIL	9.8175	Amerika
STATOIL	8.563	Norveç
MC Dermot	2.45	Amerika
RAMCO	2.0825	Amerika
TPAO	1.75	Türkiye

(26 Ekim'94, Cumhuriyet Gazetesi)

Tabloda açıkça görüldüğü gibi, başta Amerikan firmaları Azeri petrolünün kaymağını yerken; Rusya, bölge üzerindeki etkisinden dolayı %10'luk bir sus payına imza atıyor, Türkiye de bu arada "ağabeylik" payını, ya da bir başka deyişle Türki devletler üzerinde oynadığı taşeronluk rolünün karşılığını alıyordu.

Azeri petrollerinden kimin ne kadar pay alacağı şimdilik kesin değildir. Nitekim, Azerbaycan'ın hissesinin %25'ini (toplam hisselerin %5'ini) İran'a verme konusunda iki ülke arasında "iyi niyet" protokolünün imzalandığı; yine Azerbaycan'ın hissesinden Rusya (%5 daha) ve Türkiye'ye (ne kadar olacağı net değil) ek pay verilmesi tartışmaları sürmektedir. (*)

Anlaşmanın imzalanması ile herşey bitmedi. Her ne kadar şu anda üzerinde kabaca anlaşılan bir anlaşma var ise de, dalaş ve pazarlıklar sürmektedir. Rusya ve İran bu anlaşmayı değiştirmek, kendi paylarını daha da artırmak peşindedirler. Azerbaycan yönetimin de, anlaşmanın bir tarafı olarak daha fazla bir pay karşılığında varolan anlaşmayı feshedip, başka bir anlaşmaya imza atabilir. Bu da olasılıklar dahilindedir.

Azerbaycan ile konsorsiyum arasında imzalanan anlaşma ile temel sorun şimdilik "çözülmüştür". Ama bu anlaşmanın imzalanması ile sorunun bir başka yanı da tartışılmaya başlanmıştır: Çıkarılacak petrol, batılı pazarlara nasıl ulaştırılacak? Hangi hat kullanılacak, hangi taşıma biçimine OKEY verilecek?!!

Zurnanın zırt dediği yerlerden birisi de budur!..

Boru hattı deyip geçmeyin!

Bunun ne önemi var, demeyin... Geçmişte olduğu gibi günümüzde de; petrolün herhangi bir ülke üzerinden boru hattı ile taşınması, üzerinden geçtiği ülkeye bir koz veriyor, boru hattının taşınmasından önemli bir gelir elde etme fırsatı yanısıra, gizli bir otorite de sağlıyor. Bir başka deyişle, boru hattı üzerinde denetim ve bir silah olarak kullanma tasarrufu kazanılmış oluyor...

Nitekim Körfez Savaşı ertesinde, BM kararlarıyla Irak'a karşı uygulanan ambargonun en canalıcı darbelerinden biri de, Irak petrolünün Akdeniz'e ulaştırıldığı Yumurtalık boru hattının kapatılmasıyla vurulmuştu. Böylece Irak'ın en büyük

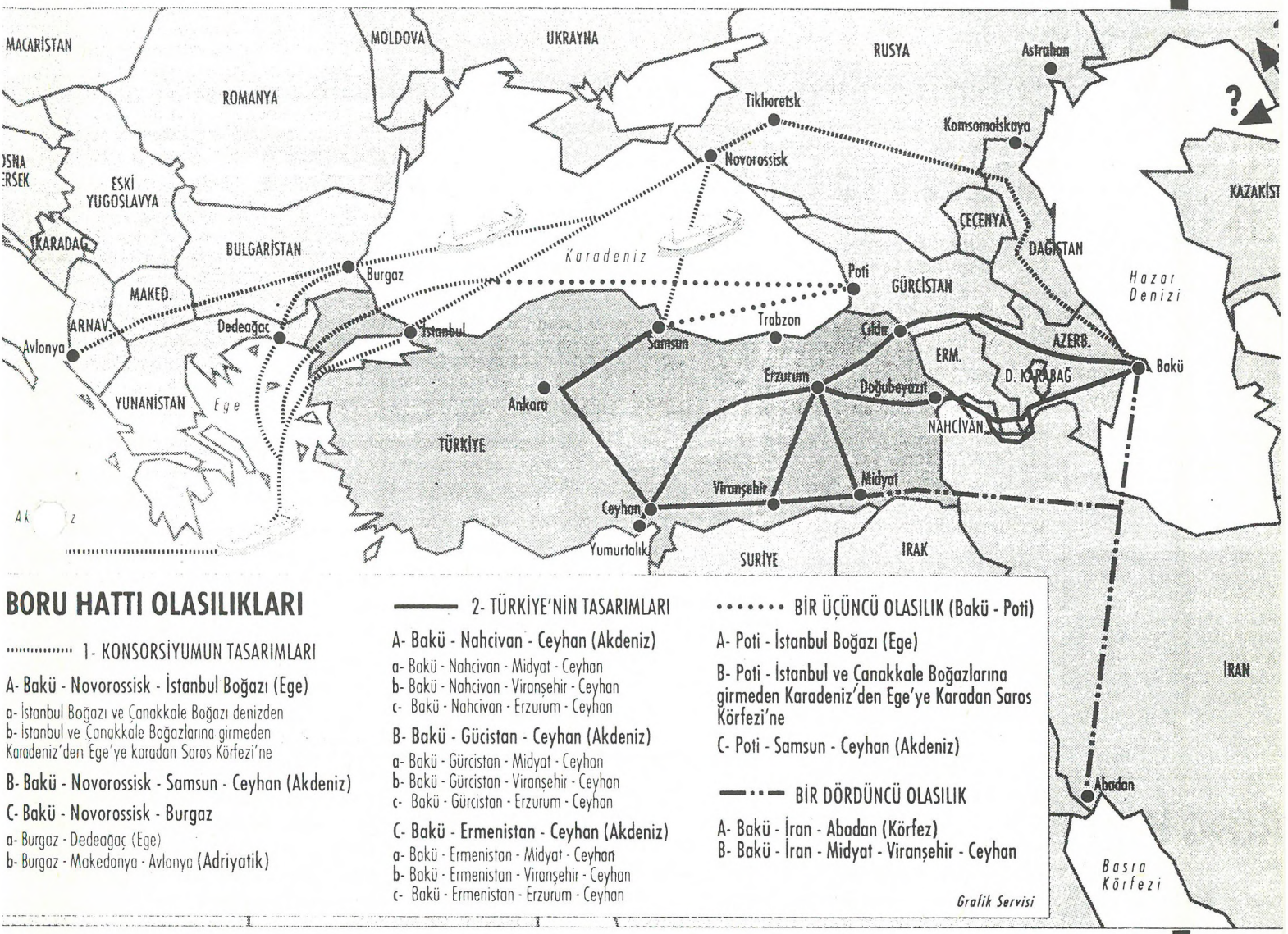

BORU HATTI OLASILIKLARI

..... 1- KONSORSİYUMUN TASARIMLARI

A- Bakü - Novorossisk - İstanbul Boğazı (Ege)

a- İstanbul Boğazı ve Çanakkale Boğazı denizden
b- İstanbul ve Çanakkale Boğazlarına girmeden Karadeniz'den Ege'ye karadan Saros Körfezi'ne

B- Bakü - Novorossisk - Samsun - Ceyhan (Akdeniz)

C- Bakü - Novorossisk - Burgaz

a- Burgaz - Dedeağaç (Ege)
b- Burgaz - Makedonya - Avlonya (Adriyatik)

——— 2- TÜRKİYE'NİN TASARIMLARI

A- Bakü - Nahcivan - Ceyhan (Akdeniz)

a- Bakü - Nahcivan - Midyat - Ceyhan
b- Bakü - Nahcivan - Viranşehir - Ceyhan
c- Bakü - Nahcivan - Erzurum - Ceyhan

B- Bakü - Gücistan - Ceyhan (Akdeniz)

a- Bakü - Gürcistan - Midyat - Ceyhan
b- Bakü - Gürcistan - Viranşehir - Ceyhan
c- Bakü - Gürcistan - Erzurum - Ceyhan

C- Bakü - Ermenistan - Ceyhan (Akdeniz)

a- Bakü - Ermenistan - Midyat - Ceyhan
b- Bakü - Ermenistan - Viranşehir - Ceyhan
c- Bakü - Ermenistan - Erzurum - Ceyhan

••••••• BİR ÜÇÜNCÜ OLASILIK (Bakü - Poti)

A- Poti - İstanbul Boğazı (Ege)

B- Poti - İstanbul ve Çanakkale Boğazlarına girmeden Karadeniz'den Ege'ye Karadan Saros Körfezi'ne

C- Poti - Samsun - Ceyhan (Akdeniz)

—·—·— BİR DÖRDÜNCÜ OLASILIK

A- Bakü - İran - Abadan (Körfez)
B- Bakü - İran - Midyat - Viranşehir - Ceyhan

Grafik Servisi

...ve buna bağlı

...kopuk

de abluka altına alınmasıyla– sıfırlanmıştı.

Bu, boru hattının önemini, en azından yakın dönemde, ortaya koyan en belirgin örneklerdendir.

Yarın, Azeri petrolünün taşınmasında da, bölgedeki nüfuz dalaşında birbirlerini dışlamak isteyen güçlerin; özellikle de Rusya, Türkiye ve İran'ın; böylesi bir kozu diğerine bırakmak istemeyeceği aşikardır. İşte bu yüzden, bugün bir petrol boru hattı krizi vardır ve bu krizin uçlarındaki başlıca devletler ise Rusya, Türkiye ve İran'dır.

Rusya, emperyalist yapısı gereği, Azerbaycan'la olan eski ilişkilerinden ve BDT üzerinden eski ilişkilerini toparlama çabasını sürdürerek, bölgede eski gücüne ulaşmayı, emperyalizmin dünya pazarlarını ve kaynaklarını yeniden paylaşma dalaşında, daha güçlü mevziler elde etmeyi düşünüyor...

Türkiye ise, Rus sosyal emperyalizminin çökmesi ile birlikte, batılı emperyalist güçlerin de desteği ve çabaları ile Türki cumhuriyetler üzerinden soyunduğu taşeronluk görevini hakkı ile yerine getirmek; kurtlar sofrasında kendisi-

---

(*) Dergimiz yayına hazırlanırken bu konuda iki gelişme yaşandı. Gelişmelerden ilki; ABD'nin petrol boru hattının Türkiye üzerinden geçmesine destek vereceğini açıklaması, diğeri ise Azerbaycan'ın kendi payından Türkiye'ye % 5 pay vermesidir. Böylece Türkiye'nin payı % 6,75'e yükselmiş oluyor.

Burjuva basının gelişmeleri "çifte zafer" olarak lanse etti. Bu gelişmeler, gerek petrol boru hattı konusunda, gerekse de paylaşım konusunda dalaşın bittiği anlamına gelmiyor. Tersine önümüzdeki süreçte dalaş devam edecektir...

ne birazcık büyük bir kemiğin verilmesi için çalışmaktadır. Eline geçirdiği "fırsatı" en iyi şekilde değerlendirmeye ve bölgede nüfuz sahibi olmaya azami gayret sarfetmektedir.

İran da petrol boru hattının kendi topraklarından geçmesi ve Basra Körfezi üzerinden batıya taşınması teklifi ile de, bölgede her geçen gün derinden artırdığı nüfuzunu pekiştirmek istemektedir. İran açısından, gerek Türki cumhuriyetlere girme, gerekse Ortadoğu'daki yapılanmada daha fazla sözhakkı edinmek için, bu petrol boru hattı önemli kozlar sağlayacaktır.

Ancak emperyalist güçler açısından, –teknik olarak İran hattı avantajlı bir yapıya sahip olmasına rağmen– İran'da İslami gericiliğin iktidarı elinde tutması, güvenlikli bir boru hattının bulunması çabasını beraberinde getirmektedir. İran'ın teknik açıdan avantajlı olması, emperyalistlerin; bugün için "baş düşman"lardan biri gördükleri İran'daki dinci-gerici iktidarı yıkarak kendileri açısından uygun bir siyasi yapının oluşturulmasına daha fazla yönelebileceklerinin ipuçlarını vermektedir.

Rusya, Türkiye ve İran'ın, petrol boru hattı ve buna bağlı olarak gelişecek çıkar hesapları yüzünden bugün Azeri petrollerinin taşınması konusunda nasıl bir hattın izleneceği netlik kazanmamıştır. Bir dizi senaryo çizilmekte, boru hattıyla ilgili tarafların neler düşündüğü, hangi hattı tercih ettiği vs. basına yansımaktadır. Bu alandaki olasılık çeşitliliğini(!) göstermek için boru hattının geçebileceği yerlere ilişkin tarafların planlarını içeren bir haritayı biz de yayınlıyoruz. *(Kaynak, aynı gazete)*

Petrol boru hattı sorununu ele alırken, emperyalistlerin bölgedeki çıkarları ve konumları, bölgedeki güçler dengesi, Türkiye'nin durumu ve konumu ile bu güçlerin birbirleri arasındaki ekonomik ve siyasi ilişkilerini de birlikte değerlendirmek gerekir. Çünkü, **başta Kafkaslar olmak üzere, Türki cumhuriyetler ve Ortadoğu; emperyalistler arasındaki güçler dengesinin değişmesine paralel olarak yeni dalaşlara, sahne olmaktadır. Emperyalist güçler arasındaki bu altüst oluş süreci devam etmektedir.**

Görev, genelde dünya ölçeğinde olduğu gibi, bu bölgede de her türlü emperyalizme, yayılmacılığa, haksız savaşlara sessiz kalmamak, emperyalizme karşı mücadeleyi örgütlemek, varolan anti-emperyalist mücadelelere destek vermektir.

Rus emperyalizmi...

Dağılan Sovyetler Birliği cumhuriyetlerinde, eski etkisini yeniden ele geçirmek ve emperyalist pay kapma dalaşında en azamisini elde etmek için uğraş veren Rusya, ayrılan ve bağımsızlığını ilan eden cumhuriyetlere BDT üzerinden nispi bir hakimiyet kurdu. Rus emperyalizmi, Kafkaslarda Azeri-Ermeni çatışması, başta olmak üzere bir dizi çatışmayı örgütleyen, kendi denetiminde sürdüren, ya da bitiren bir şantajcı rolüyle bu "zaferi" kazandı. Güçlü olmasa da ilk etapta kazanılan bu "zafer" ama herşeyin bittiğini göstermiyordu. Çünkü, batılı emperyalist güçler; ağızlarının sularını akıtan Asya'nın zengin doğal kaynaklarına sahip olabilmek, yeni pazar alanlarında söz sahibi olmak, ya da en azından bir bölümü üzerinde hakimiyet kurabilmek için kavgayı yeni başlatmışlardı.

Batılı emperyalist güçler açısından, Türki cumhuriyetlerin Rus egemenliğinden kurtarılması için; köken itibarıyla aynı kökten gelen Türkiye üzerinden bu cumhuriyetlere yaklaşmak mümkün olabilecekti. Ve düşünüldüğü gibi, taşeron TC aracılığı ile güç yettiği oranda bu cumhuriyetlerle ilişkiler geliştirilmeye başlandı.

Aynı dönemlerde Rusya'nın durumunda ise, ekonomik ve siyasi alanda güçsüzlük hüküm sürüyordu. Bu süreçte Rusya da batı yardımına muhtaçtı ve oradan aldığı destekle biraz olsun soluklanabiliyordu. Bunun için de kendi arka bahçesinde batılı emperyalistlerin at oynatmalarına fazla ses çıkarmıyordu.

Bu dönemde emperyalist medyanın bir bölümü, "Rusya'nın eski gücünü yitirdiği ve emperyalistlerin bir yarı sömürgesi olacağı" şeklinde bir hava yaratmaya çalıştı. Ancak unutulan bir gerçek vardı: Rusya, potansiyel olarak eski rolünü oynayabilecek bir yapıya sahipti ve bunun için tekniğini yenilemeye, siyasi hedeflerine uygun yapılanmalara ve bölgesel organizasyonlara ve elbette zamana gereksinim duyuyordu...

Rusya, etkinliğini artırabilmek için önce kendi eski etki alanlarından işe başladı. Eski cumhuriyetleri tek bir ekonomik ve siyasi yapılanma içinde birleştirerek bu yapı içinde de kendi etkisini dikte ettirdi. Birleşik Devletler Topluluğu oluştu, bu Topluluk içinde patron Rusya idi.

Elbette bu süreç kolay oluşmadı. Binbir entrika ile güçlenen Rusya, bölgedeki halkları kendi çıkarları için birbirlerine düşürmekten çekinmedi. Bölgedeki cumhuriyetlerin iç işlerine karışma konusunda revizyonist iktidar dönemin[illegible]i uygulamalardan aşağı kalmadı. Azeri-Ermeni çatışmasının kışkırtılması, Azerbaycan'dan Elçibey'in askeri bir darbe ile ayağının kaydırılması, Gürcü-Abhaz çatışmalarının kışkırtılması, vb. vb. Rusya'nın maharetlerindendir.

Rusya'nın bu çabalarına, gelişen milliyetçiliğin de önemli katkılar sunduğu açıktır. Bölgedeki çeşitli ulus ve milliyetlerin kendi çıkarları için milliyetçiliği geliştirerek, emekçileri kendi bayrakları altında toplamaları da emperyalizmin daha rahat hareket etmesine zemin hazırlıyordu, hazırlıyor.

Birleşik Devletler Topluluğu yapılanması ile diğer cumhuriyetler üzerinde belirli bir etki sağlayan Rusya, bu etkisinin kırılmaması için, diğer emperyalist güçlerin, özellikle de ABD emperyalizminin kendi etki alanlarına yönelik faaliyetlerini sınırlamak, ya da en aza indirgemek için, ekonomik olduğu kadar siyasal açıdan da bölgedeki cumhuriyetleri kendi yanına çekme politikasını günden güne artırdı.

Bunun yanında Rusya, iç politikadaki istikrarsızlığı ön plana çıkararak, batılı emperyalistlerin Rusya için şimdilik istemediği bir iç istikrarsızlığı silah olarak kullanmasını bildi ve süreç içinde Yeltsin önderliği Rusya'da ipleri elinde tutar konuma geldi.

Eski revizyonist kliğin darbe girişimi, Yeltsin'e batılı emperyalistlere karşı kullanabileceği bir ek koz verdi. Bunun sonucudur ki, Yeltsin G-7'lerle ilişkilerini düzenlemede ve ekonomik yardım almada önceki konumuna oranla avantajlı po-

zisyonlar elde etti.

Belirtmek gerekir ki, Rusya'nın böylesine rahatça at oynatabilmesinde Rusya'nın iç istikrarını silah olarak kullanması yanısıra, batılı emperyalist güçlere karşı kullandığı diğer silahların da rolü vardır.

Her şeyden önce, emperyalist güçlerin birbirlerinin çıkarlarına ters düşecek politik bir yönelim ya da bir demeç bile, zaman zaman rakibi istenilen pozisyona çekmede ya da bir koridor açmada etken olabilmektedir. Şantaj, emperyalistlerin vazgeçmediği, vazgeçemeyeceği bir politikadır.

Nitekim Rusya, revizyonist iktidar yıkılırken, batılı emperyalist güçlerle imzalanan çeşitli anlaşmaları bozma tehditleri başta olmak üzere (AKKA –Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Antlaşması– g), bölgedeki çeşitli politik durumlara müdahale ya da tavır takınarak diğer güçleri dizginleyebildi. Örneğin; Irak'a yönelik ambargo konusunda batılı emperyalistlerin, özellikle de ABD'nin tavrına karşı bir pozisyonda durarak, ya da Sırpları destekleyip Balkanlarda ağırlığını hissettirerek; Arzah/Dağlık Karabağ'da Rus güçlerinin yanısıra uluslararası nitelikte diğer güçlerden oluşacak bir "Barış Gücü"nün yerleştirilmesine izin verdiği AGİK-Minsk grubunu dışlayarak bölgeye asker gönderme tehditleri, vs. gündeme getirdi.

Gelinen noktada, Rusya ile ABD, "arka bahçe" politikası denilen politikayı hayata geçirmek konusunda şimdilik "hemfikirdirler"!..

"Arka bahçe politikası" ve Çeçenistan'a işgal...

"Arka bahçe politikası", ya da burjuva dış politikacıların literatüründe yeralan, "Brejnev Doktrini", "Yakın Çevre Doktrini" denilen şey, emperyalist güçlerin kendi etki alanlarına özellikle de komşu ve kendi bölgesindeki nüfuz alanlarına diğer emperyalist güçlerin el uzatmamasıdır.

Bu politikaya göre, Orta Amerika ülkeleri ile ilişkilerde Rusya ve diğerleri; Kafkasya ve Türki cumhuriyetleri ile ilişkilerde ABD ve diğerleri burunlarını sokmayacaklar, "birbirlerinin bahçelerinden gül dermeyeceklerdir".

Ancak, emperyalizmin yayılmacı karakteri, böylesi bir politikayı tarafların çıkarlarına geldiği gibi yorumlamasını engelleyemezdi, engellemedi de...

Örneğin ABD tekelleri, Azeri petrolünden en büyük payı kaptılar ve neredeyse değil gülü, "bahçeyi" götürdüler. Rusya ise, bu durum karşısında bir yandan anlaşmayı tanımaz tavra girip, payını artırmanın yollarını ararken, diğer yandan, petrol sorunu ile bağı bulunan bir diğer sorunun, boru hattı konusunun peşine düşmeye başladı.

Rusya'nın, petrol boru hattının geçmesinde öne sürdüğü ilk yol olan, petrolün, Novorossisk-Boğazlar üzerinden tankerlerle Akdeniz'e indirilmesi görüşünü kabul ettirmesi çabası, TC devletinin Boğazlar'dan geçişi yeniden düzenleyen bir yasayı yürürlüğe sokmasını beraberinde getiriyordu *(Konu ile ilgili olarak bkz. Bolşevik Partizan, Sayı 91, "Halkların kardeşliği için faşizme ölüm, tek yol devrim!" başlıklı makale).*

Bununla birlikte, "Yabancı Şirketler Topluluğu"nun da nispeten sıcak baktığı söylenen bu hattın Boğazlar dışında da başka alternatifleri vardır. Bunlardan birisi, Karadeniz-Ege arasında (Trakya'da) kurulacak bir boru hattıdır. Ancak bu hattın da gerçekleşebilmesi için öncelikle Rusya'nın, Bakü'den Rusya topraklarına kadar olan bölgeyi denetimi altına alması gerekmekteydi. Fakat, bu hat üzerinde bulunan Çeçenistan'ın durumu, önemli bir pürüz oluşturuyordu.

Petrol boru hattının bu güzergahtaki seyrine en büyük engel, Çeçenlerin konumuydu, çünkü Çeçenler, Rusya'ya rağmen, ilan ettikleri bağımsızlıklarında ısrar ediyor, her türlü baskıya karşın bu yapıyı koruyacaklarını belirtiyorlardı. Bununla birlikte, Rusya için Çeçenistan'da Rus düşmanlığı önemli bir tehlike oluşturmaktaydı.

Bu engelin ortadan kaldırılması ve Çeçenistan'da Rusya'nın çıkarlarına karşı çıkmayan bir iktidarın kurulması amacıyla geçtiğimiz ay içinde Rusya 60 bin kişinin üzerinde bir güçle Çeçenistan'a saldırdı.

Rusya bu saldırı ile, kısa sürede Çeçenistan'ı yola getireceğini, bölgeyi denetimi altına alarak "güvenlikli" bir hat oluşturacağını umuyordu. Ancak kazın ayağı hiç de öyle değildi: Çeçenler direniyorlardı...

Yazımızı hazırlarken Çeçenler, başkent Grozny çevresinde yoğunlaşan saldırılara çok az bir güçle de olsa karşı koyuyorlardı.

Çeçenistan işgali karşısında batılı emperyalist güçler, fazlaca seslerini çıkarmadılar. Ancak Rusya'nın, Çeçenistan'da Afganistanvari bir batağa saplandığı görüşünün ağırlık kazanması, ordunun isteksiz savaşması, içte işgale karşı duyulan tepkinin fazlalığı, vs. gibi nedenler Rusya'yı yeniden durum değerlendirmesine iterken, batılı kamuoyu da dikkatini yavaş yavaş bu bölgeye kaydırmaktadır.

Şu ana kadar batılı emperyalist güçler açısından gösterilen tavır, "arka bahçe" politikasının devamı bir tavırdır.

Biz, Rusya'nın emperyalist saldırganlığına karşı çıkıyoruz. Ama bu, gerici Çeçen yönetimini desteklediğimiz anlamına gelmez. Mücadele, hem Rus emperyalist saldırılarına, hem de gerici Çeçen yönetimine karşı olmak zorundadır.

Rusya'nın Çeçenistan'ı "düzleme" amacı ile işgali karşısında Çeçenlerin direnişi TC'nin eline bir koz vermiş durumda... Batılı emperyalist güçlerin ve petrol anlaşmasında taraf olan konsorsiyumun, Kuzey Kürdistan'da yürüyen ulusal kurtuluş savaşını gösterip bölgenin petrol boru hattı için istikrarsız ve tehlikeli bir durum arzettiğini ima ederek diğer yollara yönelmesi –ki bu yollardan birisi de yukarıda değindiğimiz Bakü-Novorossisk bağlantısı idi– faşist Türk devletine "İşte gördünüz mü, o bölge de tehlikelidir!" deme "hakkı" veriyor. Nitekim, bu tavır, TC sözcülerince dile getirildi.

Geçerken, Türkiye'nin Orta Asya cumhuriyetleri konusunda, karşısında en büyük engel olan Rusya ile ilişkilerini şimdilik sertleştirmeden ve deyim yerindeyse "pragmatik" bir düzeyde tutmaya çalıştığını vurgulamak gerekiyor. Bu, Rusya ile son birkaç yıldan bu yana süren ekonomik ilişkiler temelinde yükselen, çıkarcı bir politikadır. Şu ana kadar, her iki taraf açısından da bu ilişkileri koparıp atacak yoğunlukta bir siyasi çatışma gündeme gelmemekle birlikte, uzun vadede aynı bölgelerde at oynatmak isteğinin bir sonucu olarak, çıkarların çatışması gündeme gelebilecektir. Bu noktada ise, güçler dengesi ve Türkiye'nin emperyalist ağababaları ile ilişkileri önemli rol oynayacaktır.

▼▼▼

Şüphesiz TC'nin Çeçenistan işgali karşısında ellerini oğuşturması, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaş karşısındaki konumu başta olmak üzere, sosyal, siyasal ve ekonomik açılardan istikrarlı bir

TC'nin varlığını beraberinde getirmiyor, getiremez de... Sınıflı toplumların "kaderi" olan istikrarsızlık, her geçen gün faşist Türk devletini daha da yıpratıyor, ekonomik ve siyasi açmazlar, krizler devam ediyor...

Böylesi bir yapıya sahip olan TC'nin daha düne kadar, gerek Türki cumhuri- yetler, gerekse de Ortadoğu politikasında önemli rollere soyunması, "Adriyatik'-ten Çin Seddi'ne" uzanan bir bölgede ağır-lığını hissettirmesi, hayal olmaktan öte gitmiyor.

Hatta son dönemlerde, Türki cumhuriyetlere girme konusunda, ABD'nin Türkiye'ye biçtiği "taşeronluk" rolünü de Türkiye'nin elinden alarak, Kafkaslar ve Orta Asya politikasında direkt müdahalesi gündeme gelmektedir. Gerek ekonomik, gerekse de siyasi açıdan güçsüz olan Türk devletinin, efendisi için üzerlenmesi ve yapması gereken "görevleri" yerine getirmekte yetersiz kalması ve bunun görülmesi, bizzat efendilerin işe sarıl-masını beraberinde getirmiştir.

Azerbaycan-Ermenistan ilişkilerinin düzenlenmesi konusunda bu tavır açıkça görüldü: Bu iki ülke arasındaki ateşkes, ABD'nin "çabası" ile uzatıldı. Yine ABD, Rusya'ya, Avrupa kapılarını açması teklifi karşılığında Orta Asya'daki Türki Cumhuriyetler üzerinde Rusya'nın nüfuzunu kaldırması isteğinde de ısrarlı davranmaktadır. Bugünden henüz netlik kazanmayan bir durum olsa da, Rusya'nın tercihte zorlanacağı açıktır...

Pan-Türkizm hayalleri...

Türkiye'nin, elindeki "taşeronluk" rolünün alınması ve dışlanması birdenbire olmamaktadır. Azalan etkiye karşın TC, gerek varolan ilişkilerin geliştirilmesi, gerekse de Türki cumhuriyetlere ağabeylik görevini hakkı ile yerine getirmek için çırpınıp durmaktadır.

Bu çabalardan bazıları, 17-18 Ekim'94 tarihlerinde İstanbul'da yapılan "Türk Cumhuriyetleri İkinci Doruğu" ile yine bu toplantıdan hemen sonra, 20 Ekim'de İzmir'de toplanan "İkinci Türk Devlet ve Toplulukları Dostluk, Kardeşlik ve İşbirliği Kurultayı"dır.

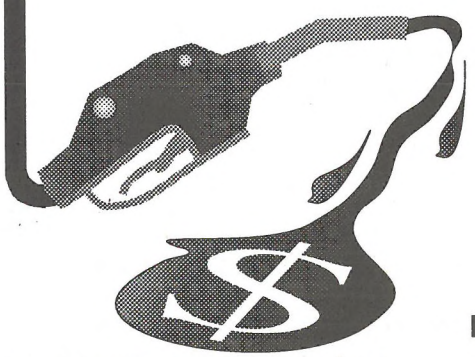

Kazakistan, Kırgızistan, Azerbaycan, Türkmenistan ve Özbekistan liderlerinin katıldığı "Türk Cumhuriyetleri 2. Doruğu", gerek ele alınan konular, gerekse de ortaya çıkan sonuç bildirgesi, doğal olarak Rusya'nın tepki duyması yanında pek fazla bir değer taşımıyor. İlk toplantıdan bu yana sadece kültürel alanda gelişmelerin kaydedildiğinin vurgulanması, ama buna karşılık ekonomik, siyasi ve örgütsel alanda kayda değer bir gelişmenin yaşanmamış olmasının kendileri tarafından da kabul edilmesi, TC'nin –kendine biçtiği misyonlara karşın– gerçek çapının ne olduğunu göstermesi açısından dikkat çekiyor.

Yine toplantıya katılan cumhuriyetlerin sözcülerinin; Rusya ile olan ekonomik, siyasi ve örgütsel ilişkilerindeki yoğunluktan dolayı, burjuva basının belirttiğine göre ele alınan konuları "ince eleyip sık dokumaları", sık sık "BDT'ye bağlıyız" şeklindeki "denge gözetir" bir tavırla konuşmaları, işin bir başka yanını oluşturuyordu. Ayrıca bu cumhuriyetler arasında, gerek örgütlenme, gerekse ekonomik ilişkiler bağlamında görülen farklı yaklaşımlar, Türk cumhuriyetleri birliğinin her alanda ortak bir yöne doğru ilerlemesi imkanının olmadığını göstermektedir.

Aynı durumu İzmir'de yapılan Kurultayın sonuçlarına bakarak da söyleyebiliriz.

Burjuva basına göre, Demirel'in "himayesi", Türkeş'in "fikir babalığı" ile gerçekleştirilen "İkinci Türk Devlet ve Toplulukları Dostluk, Kardeşlik ve İşbirliği Kurultayı"nda ele alınan konularla sonuç bildirgesinde ağırlıklı olarak vurgulanan noktalar; "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türk dünyası" düşüncesine sa-rılan Turan hayalcilerinin umduğunu kursaklarında bırakacak niteliktedir.

Rusya, Türki cumhuriyetlerin İstanbul ve İzmir'deki zirveleri ardından tepkisini dile getirerek, BDT'ye bağlı devletleri toplantıya çağırdı. Bu, zamanlama açısından Türki cumhuriyetlere bir kez daha, *"Ben patronum, bunu kafanıza koyun"* demekti. Türki cumhuriyetler, buna ses çıkaracak cesareti bulamadılar...

Rusya'nın bu tavrı yeni değildi... Geçtiğimiz yıl içinde de bu tavrın benzerini takınmış Türki cumhuriyetler yine bir şey söyleyememiş ve yüzlerini yine Rus-ya'ya dönmüşlerdi.

Bu durumu tespit edenlerden biri Türkiye gazetesi yazarlarından Mim Kemal Öke'dir. Bu zat-ı muhterem(!), 1994 yılı başlarında *"Yeni Kızılelma"* başlığıyla yazdığı köşe yazısında , bir yandan Türki cumhuriyetlerinin Rusya'nın yörüngesine kaydığını tespit ederken, diğer yandan da, *"... ümitsizliğe kapılmamalı ve TC olarak Yeni Dünya Düzeni'nin kurbanı olmak yerine 'Türklüğün Yeni Dünya Düzeni'ni oluşturmak zorundayız. Türkiye merkezli entegrasyon modeli üzerinde çalışalım." (Türkiye, 2 Şubat 1994)* diyordu.

"Türk dünyası parçalanıyor m başlığı ile Nevzat Yalçıntaş da aynı gazetede, son yapılan zirveler ardından yüreği kan ağlayarak(!), Rusya'nın BDT üzerinden Türki cumhuriyetlerin birliğini engellemeye çalışmasına değiniyor ve *"Biz Avrupa Birliği'ne gireceğiz diyerek Avrupa kapılarında dolaşıp, bekleyip dururken çaresiz olan ve baskı altında kalan yeni müstakil Türk Cumhuriyetleri Rusya'nın tekrar nüfuzu altına düşüp onunla* ***"iktisaden bütünleşme"*** *yoluna sapacaklardır. Böyle bir durumun tahakkuku halinde ise* ***"Zirve"*** *ve* ***"Kurultay"****lar sadece içi boş göstermelik faaliyetler durumuna düşeceklerdir" (Türkiye, 28 Ekim 1994, açNY)* diyerek, "çözüm yolları" göstermeye çalışıyordu...

Ekonomik ilişkilerin belirleyici old[illegible] dünyamızda, kültürel kimlik temeli[illegible] Turan'ın hayal olduğu ortaya çıkmıştır, çıkmaktadır. Bu gerçek, istemeyerek de olsa bazılarınca görülmektedir. Görüldüğü oranda da hırçınlık artmaktadır. Örneğin yine aynı gazete, Kazakistan'ın Rusya ile gerçekleştirmeye çalıştığı "Avrasya Birliği" şeklindeki önerisine karşı *"Kazakistan, nereye?!"* diye sormaktadır. *(Bkz. 25 Ocak tarihli Türkiye gazetesi.)*

Türki cumhuriyetler içinde, ekonomik gücü Türkiye ile karşılaştırıldığında çok daha iyi durumda olanların (örneğin Kazakistan'ın; ki zengin petrol ve doğal gaz yatakları ile SSCB döneminden miras kalan nükleer gücün önemli bir bölümü bu cumhuriyetin elindedir), Türkiye şefliğinde bir yapılanmaya girmeyecekleri açıktır. Ekonomik çaplarını düşünmeden, Kazakistan gibi ekonomisi güçlü bir cum-

huriyete ağabeyliğe soyunan ve önderlik rolleri biçen Turan hayalcilerinin, güçlerini hesaba katarak rüyaya yatmaları gerektiğini, süreç içinde çok daha iyi öğrenecekleri açıktır.

Kendisini her alanda hissettiren bir Türki cumhuriyetler birliğinin olmazlığını göremeyecek kadar kör olanlar da az değil. İşte onlardan birisi, Ayhan Songar'dır. Bu azılı faşist, artık açık açık Pan-Türkizm savunusunu yapmaktadır.

"Pan Türkizm mi? Neden olmasın?" başlığı yazdığı yazısında bu faşist, ***"Pan-Türkizm** meselesine gelince... Hiç kelimelerden korkmayalım dostlarım. Bütün dünyada yüzlerce milyon Türk varsa bunların 'kültür-hars ve gaye birliği' içinde biraraya gelmeleri neden kabahat olsun? Nerin hesabını kimden soruyorlar? L arlarımızda aynı kanı taşıdığımız, aynı duyguları ve heyecanı paylaştığımız bu insanlarla niçin biraraya gelmiyelim? ... bizleri birbirimize bağlayan bu iki-bin senelik bağları kim, nasıl inkar edebilir? İşte bunun adı **Pan-Türkizm**'dir." (Türkiye, 22 Ekim 1994)*

Görüleceği üzere, bir yandan gerçek durum görülüp bunların aşılması, ırkçı-faşist cephe tarafından ileri sürülürken, diğer yandan kaba bir turancılık açıkça savunulmaktadır.

Bir kez daha vurgulamak gerekir ki, modern revizyonizmin çökmesinden sonra gelişen milliyetçilik, Türkiye'de de kendisini güçlü bir şekilde hissettirmektedir. Türk milliyetçiliği, yükselen ideolojik değer olarak allanıp pullanmaktadır. Bu gelişmede Türki cumhuriyetlerle ilişkiler bir kaldıraç olarak kullanılmaya çalışılmıştır, çalışılmaktadır.

Ancak yine vurgulamak gerekir ki, **gerek TC sınırları içinde yaşayan değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler, gerekse, diğer Türki cumhuriyetlerde yaşayan işçiler-emekçiler; faşist, gerici, ırkçı yayılmada kendi çıkarlarının olmadığını görecek, kendilerini ezen, sömüren burjuvaziye karşı sınıfsal mevzilerini kurarak mücadele bayrağını yükseltecek; ırkçı-faşist-gerici "Türk birliği", "Pan-Türkizm", "Turancılık" ideolojilerini tuz-buz edecek, işçi sınıfının enternasyonal cephesinde yerlerini alacaklardır.**

Kurtuluş, milliyetçilikte değil; devrimdedir, sosyalizmdedir, enternasyonalizmdedir!

Ocak 1995 ▲

Türkiye, Gümrük Birliği, demokratikleşme ve bir-iki not...

Türk dış politikasında geçtiğimiz dönemde öne çıkan noktalardan birisi, Avrupa ile ilişkilerdi. Türkiye'nin Gümrük Birliğine geçişinin reddedilmesi –daha doğru bir deyişle ileri bir tarihe bırakılması– en çok tartışılan konuların başında geliyordu.

Bu noktaya nasıl gelinmişti? Neden Türkiye, Avrupa ülkeleri arasında 1995 yılında gerçekleşecek Gümrük Birliği Anlaşması dışında bırakılmıştı? Aslında Gümrük Birliği konusunda daha önceden Avrupalı emperyalist güçlerle Türkiye anlaşmıştı. Fakat, Avrupa'lı emperyalistler, Türkiye'deki anti-demokratik ortamı gerekçe göstererek, bu anlaşmanın yürürlüğe girmesini engelledi. Anti-demokratik uygulamalar konusunda da son toplantıda, üzerinde en çok durulan konu, DEP milletvekillerinin yaka-paça Meclis kapısından alınması ve yargılanmalarıydı.

Öncelikle sormak gerekir, gerçekten de Avrupalı emperyalist güçler, Türkiye'deki anti-demokratik uygulamalardan rahatsız mıdırlar? Bu sorunun yanıtı hayırdır! Kürt halkının temsilcilerine karşı yapılan bu davranışları batılı emperyalistler bugün başka metodlarla ve ama yine Kürt ulusundan insanlara karşı uygulamaktadırlar. Keyfi tutuklamalar, sokak ortasında Kürtlerin kurşunlanması, sınırdışı etmeler, bayrak yasaklamalar, yürüyüşlere saldırmalar, Kürt temsilcilerinin tutuklanmaları, vs. vs. Avrupa'daki olağan(!) uygulamalardandır. O halde Avrupalı emperyalist güçlerin bu gerekçesi bir ikiyüzlülük örneğidir.

Emperyalist güçlerin derdi, Türkiye'de gerçek anlamda demokratik bir yapının kurulması vs. değildir. Onlar, Türkiye'de ekonomik ve siyasi alanda istikrarlı bir yapının kurulmasından yanadırlar. Kendi çıkarlarını zedelemeyecek, tehlikeye düşürmeyecek bir sistemin oluşturulmasından yanadırlar. Ortak ilişkilere girdikleri ülkelerdeki istikrar, elbetteki bu güçlerin en büyük sorunudur.

Gümrük Birliği, tam üyelikte önemli bir adımdır ve Türkiye bugün tam üyeliğe hazır değildir. Avrupalı emperyalist güçler açısından ekonomik olarak alt yapısı Avrupa standartlarına yaklaşmayan bir Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne alınması bir dizi sorunu da beraberinde getirecektir. Tam üyeliğin ve serbest dolaşımın gündeme gelmesi, Türkiye'den milyonlarca insanın Avrupa yollarına düşmesi de demektir. Bu, Avrupalı emperyalistlerin istemediği, istemeyeceği bir şeydir. Bundan dolayı batılı emperyalist güçler, kendi koydukları anlaşmaları çiğnemek pahasına, Türkiye için serbest dolaşıma karşı çıkmaktadırlar.

Bu ve benzeri nedenlerden dolayı, Batı Avrupalı emperyalist güçler, ellerinden geldiği sürece Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesini engellemeye çalışacaklardır. Bunun için bir dizi koşul ve bahane ileri süreceklerdir. Bugün için ileri sürülen koşul "demokrasi" sorunudur. Yarın bu gerekçenin adı "Kıbrıs sorun"u, "Kürt sorunu" ya da "Ege kıta sahanlığı" olacaktır. Her halükarda engellemeye dönük bir yol bulunacaktır. Taa ki, Türkiye'ye, Avrupa için olmazsa olmaz önem arzettiği, emperyalist dalaşta, rakiplere bırakılmaması gereken bir rol biçilene kadar... Bu süreç içinde Avrupa, Türkiye'yi, gerek altyapı açısından, gerekse sosyal ve siyasal açıdan hazırlamaya çalışacaklardır.

İstikrarlı bir Türkiye isteyen batılı emperyalist güçler; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesindeki gelişme, işkenceler, polis ve asker baskısı, gözaltında kaybetmeler, yargısız infazlar, faili meçhuller, azan enflasyon, vb. vb. ile "istikrarsız" bir yapıya sahip olarak görüp değerlendirdikleri Türkiye'nin, bu kusurlarını aşması için demokratikleşmeye gitmesi gerektiğini salık vermektedirler.

Faşist Türk devleti ise buna bile yanaşmamaktadır. Gerçekte, bu faşist devletin demokrasi diye bir sorunu yoktur. Eğer böyle bir derdi olsaydı, burjuva anlamda bile bir demokrasinin koşullarının dikte edildiği AGİK hükümlerine, Paris şartına vs. uyması gerekirdi ki, bugün faşist devlet bunların yanından bile geçmemekte, gerçek demokrasiden kuduz köpeğin sudan korkup kaçtığı gibi kaçmaktadır!

Gümrük Birliği sorunu önümüzdeki Mart ayında yeniden gündeme gelecektir. Türkiye, ergeç Gümrük Birliği'ne alınacaktır, fakat altyapının ve imajın düzelmesi ve içte istikrarın nispeten sağlanması gerekmektedir. Batılı emperyalistlerin beklentisi budur!

Biz emekçiler açısından, Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne geçip geçmemesinin bir anlamı yoktur. Yine bunun için istenen/yapılacak göstermelik demokratik düzenlemelerin de bir anlamı yoktur.

Biz kırıntı değil, dünyayı istiyoruz!

Biz gerçek anlamda özgürlük ve demokrasi istiyoruz. Bu da ancak devrimle, sosyalizmle kazanılacaktır!

16 Ocak 1995 ▲

Eylem, insiyatif

Biz Bolşevikler, genel olarak eylemlere yaklaşımımızı menşeviklerden ayrılıktan kısa bir süre sonra genel hatları ile tartışarak ortaya koyduk.

Buna göre,

1– Eylemin içeriği

2– Eylemi düzenleyenlerin niteliği,

3– Eylemde propaganda ve ajitasyon serbestisinin olup olmaması eylem birliklerine yaklaşımımızın ana hatlarını oluşturdular.

Bu üç temel nokta her somut eylemde gözönünde bulundurularak eylemlere katılma, ya da katılmama, yada katılınacaksa, hangi temelde ve ne için sorularının da yanıtını vermektedir.

Bu temel noktalar defalarca açımlanarak bu alanda tavrımızın ortaya konulmasına rağmen, pratikte bir dizi yoldaş, gerek eylemlere yaklaşımlarında, gerekse eylemlerin değerlendirilmesi konusunda yanılgılara düşmektedirler. Varolan doğru çizgi, pratikte yerli yerine oturtulamamaktadır.

Biz burada bir kez daha eylem birliği çizgimizin temel noktalarını kısaca vurgulamayı gerekli görüyoruz.

(Başlamadan önce bir temel ayrımı yapmak gerek: Bizim burada "eylem birliği" kapsamı içinde tartıştığımız eylemler, "sol", "devrimci" vb. gruplar tarafından düzenlenen, içinde kendiliğindenci unsurun belirleyici rol oynamadığı, katılan "kitlenin" esasta örgütlü insanlar tarafından oluşturulduğu eylemlerdir. Kendiliğinden kitle eylemleri ve katılım sorunu, bundan biraz değişik ele alınmaktadır.

İkinci olarak da, burada "katılmak"tan anladığımız, eyleme bir anlamda destek vermek, eylemin bir anlamda parçası olma tavrıdır.)

Bizim açımızdan, bir eyleme katılmadan önce onu içeriksel açısından değerlendirmek zorunludur.

Eylem neye yöneliktir, nasıl bir içerik taşımaktadır? Proletaryaya nasıl bir bilinç vermektedir, onun örgütlenme seviyesini yükseltmekte midir? Devrime mi, karşı-devrime mi hizmet etmektedir?

Bu ve benzeri sorulara verilen yanıtların eylemin içeriğinin devrime hizmet ettiği yönlü olması, bizim açımızdan olumlu bir durumdur ve bizim sözkonusu eylemle içeriksel olarak problemimiz olmadığı anlamına gelir. Bizim katılacağımız eylem, proletaryanın bilincini karartmamalı, onu geriye götürmemelidir. Devrim yerine karşı-devrimin propagandasına hizmet etmemelidir.

Eylemin içeriğinin doldurulmasında birşeye dikkat çekmekte yarar

ve parti...

görüyoruz: Geçmişte sık sık üzerinde durulan ve devrim, sosyalizm, komünizm vs. sözcüklerin yeralmadığı bir platformun devrimci olmayan bir platform olarak değerlendirilmesi yanlışına düşmemek gerekir. Böyle bir anlayış dogmatiktir. Bir eylem platformunun içinde bu sözcükler yer almadan da platform devrimci olabilir. Sorun platformun bu sözcüklerle süslenmesi değil, içeriğinin gerçekten devrime hizmet edip etmediğidir. İçerisinde devrim, sosyalizm geçmeyen bir platform, devrimci bir içerik taşıyabileceği gibi, çokça devrimden, sosyalizmden sözeden bir platform da devrimci olmayabilir.

Bizim eylemi değerlendirirken üzerinde durduğumuz bir diğer yan; propaganda-ajitasyon serbestisinin olup olmamasıdır. Bu serbesti, görüşlerimizin kitleye taşınmasına hizmet eden en doğal haktır. Propaganda ve ajitasyon serbestisinin olması demek; herkesin kendi görüşlerini belirleme ve yayma hakkının tanınması, kendi kimliğini ve kendisini ifade etme özgürlüğünün tanınması demektir. En az eylemin içeriği kadar önemli olan bu hakkımızın kısıtlanması demek, kuyrukçuluğa layık görülmektir, devrimci örgütler arasında sansürcülüktür. Propaganda-ajitasyon yasağı, devrimci örgütler arasında kesinlikle reddedilmesi gereken birşeydir, devrimciler arasındaki eylembirliklerinde olmazsa olmaz koşullardan birisi de karşılıklı olarak bu hakkın tanınmasıdır.

Biz komünistler, komünist propaganda ve ajitasyon faaliyetimizin kısıtlanmasını kabul edemeyiz, bunu tartışma konusu yapmayız.

Eylemin kimler tarafından hazırlandığı da bizler açısından önemlidir. Devrimci gördüğümüz gruplarla eylembirliklerinin aranması ve kurulması bizim açımızdan genel geçerli bir kuraldır. Karşı-devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçlerin düzenlediği eylemlere bizler katılmayız. Kuraldışı olarak karşı-devrimcilerin eylemlerine; eğer eyleme katılarak yapacağımız ajitasyon ve propaganda ile onları teşhir etme olanağımız varsa, katılmak mümkündür. Tersi durumda bir katılım, objektif olarak karşı-devrime hizmettir.

Karşı-devrimcilerle aynı eylem içerisinde yeralmak başka bir durumda daha olabilir: Devrimci değerlendirdiğimiz güçlerin, karşı-devrimci güçlerle yaptıkları eylemler karşısında somut takınılacak tavırla bu mümkündür. Bu da kuraldışı bir durumdur. Burada öz olarak, devrimci gruplar, bizim karşı-devrimci olarak değerlendirdiğimiz ve ama kendilerinin karşı-devrimci değerlendirmedikleri gruplarla eylem birliklerine girmeleri karşısında biz, a) platform tartışmalarına katılarak görüşlerimizin propagandasını yaparız, devrimci gördüğümüz grupları bunlardan koparmaya, karşı-devrimcileri eylem birliklerinden dıştalamaya çalışırız, onların imza attığı platformda yeralmayız; b) ama eğer koşullarımız uygunsa, kitleye ayrılıklarımızı anlatabileceğimiz ajitasyon-propaganda serbestimiz varsa ve karşı-devrimci grupları etkisiz kılacak bir gücümüz varsa, kendi platformumuzla eyleme katılırız. Karşı-devrimcilerin yüzlerini pratikte de teşhire çalışırız.

Genel olarak söylemek gerekirse, **yönelimi-içeriği doğru olan, karşı-devrimcilerin dışında güçlerin düzenlediği, propaganda ve ajitasyon serbestisinin tanındığı eylemlere bizler katılabiliriz/katılırız.** İçeriğini devrimci bulmadığımız eylemlere kural olarak katılmayız. Varsa gücümüz, içeriğini kendimizin belirlediği, devrimci alternatif eylem/ler düzenleriz. Eğer alternatif eylem düzenleyecek gücümüz yoksa, bizim dışımızdaki güçlerin eylemlerinde, farklılıklarımızın öne çıkarıldığı bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütebiliriz, yürütmeliyiz.

Eylemlere katılma ya da katılmama konusunda çok genel çerçevede ortaya koyduğumuz bu tespitler, eylemlerin somut olarak değerlendirilmesi gerekliliğini ortadan kaldırmıyor. Birkaç noktada kuraldışı olanı belirtmemize rağmen somut olan duruma bakmak, koşulları değerlendirip, genel ilkeleri somut gerçeklikle birleştirerek tavır geliştirmek en doğru olanıdır.

Bunun yanında, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki çalışmada yapılacak eylem birlikleri ile yurtdışında yapılacak eylem birlikleri arasında da farklılığın tavır belirlenirken dikkate alınması gerekmektedir.

Öncelikle her iki alandaki objektif farkların bilince çıkarılması gerekmektedir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen bir kitlesel eylem; diyelim ki 1 Mayıs yürüyüşü ile aynı konuda yurtdışında gelişen eylem arasında farklılıklar vardır. Bu farklılıklar, alanın somut gerçekliğinden, güçler dengesinden, kitlenin örgütlenmesinden, subjektif olanaklardan, vb. vb. ileri gelmektedir.

Bizler genel olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişen ***kitle*** eylemlerine katılmaktan yanayız. Vurgulamak gerekir ki, burada üzerinde durduğumuz geniş boyutlu ve kendiliğinden unsurun ağır bastığı kitle eylemleridir. Buna dikkat etmek gerekir, çünkü, devrimcilerle ortak ve ama çok daha dar kapsamlı eylemler gündeme gelebilir, bu koşullar ve güç uygunsa, platformda da anlaşılıyorsa yapılabilir, yapılmalıdır.

Örnek olarak ele aldığımız 1 Mayıs'la ilgili Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki bir eylemle, yurtdışında aynı konuda gelişen bir eylem arasında yapılacak bir kıyaslama ile aşağıdaki noktalar öne çıkacaktır:

a) 1 Mayıs'ın yasak olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, eyleme gelenler belli yasakları kırarak gelmektedirler. Oysa yurtdışı açısından böyle bir durum sözkonusu değildir.

b) 1 Mayıs'ın yasak olması dolayısıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan'da emekçiler belli alanlarda toplanmaktadırlar. Bundan dolayı kitle içinde, kimin ne olduğunun ayrımını yapma olanağı, düzenli ve örgütlü saflaşma olanağı vs. olmayacaktır. Bu anlamda bir homojenlik sözkonusu değildir. Oysa, 1 Mayıs'ın yasal olduğu yurtdışında, saflaşmanın berrak olmasından dolayı, kimin ne olduğu, kimin kimle yürüdüğü vs. gibi bir sorun yoktur.

c) Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, ağır faşizm şartları hüküm sürmektedir ve bugün alternatif eylemler koyma imkanımız çok sınırlıdır. Yurtdışında durum, bu bağlamlarda da değişiktir.

Bu farklılıklardandır ki, yurtdışında bağımsız eylem koyabilme, diğer devrimcilerle ortak platformlarda birleşebilme, kendimizi karşı-devrimden açıkça ayırma olanağı vardır, yapılmaktadır. Ancak bugün için, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da böyle bir olanak yoktur.

Bu durumda yapılması gereken, varolan eylemlere katılmak, mümkün olduğunca geniş çaplı propaganda-ajitasyon çalışması yürütmek, eğer kortej oluşturma olanağı varsa kortej oluşturarak kendimizi diğerlerinden mümkün olduğunca ayırmaya çalışmaktır.

Eylemlere yaklaşımda düşülen bazı hatalar...

Yukarıda üzerinde durduğumuz ve eylemlere ve eylembirliklerine yaklaşımımızdaki doğru görüşlerimiz, yer yer yanlış uygulanmaktadır. Bu konuda düşülen yanlışlardan bazıları şunlardır:

► İçeriğe dikkat etmemek... Bu yanlış, örneğin son dönemlerde yurtdışında, PKK'nın yaptığı eylemlere yaklaşımda kendisini göstermektedir. Bizim PKK'ya ve onun önderliğinde Kuzey Kürdistan'da gelişen Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde gördüğümüz demokratik muhtevaya verdiğimiz destek ile onun genel siyasetine ve bu siyaset temelinde yapılan eylemlerine yaklaşımımız arasındaki farklılığın yeterince görülmemesinden kaynaklanmaktadır.

► Bu hata ile birlikte yer yer reformist içeriğe sahip olan, propaganda ve ajitasyonun sınırlandığı eylem/lere katılma hatasına düşülmektedir. Propaganda ve ajitasyonun sınırlanmadığı durumlarda ise propaganda ve ajitasyon yapma uğruna eylemin içeriği feda edilmekte, yanlış içeriğe destek verilmektedir.

► Alternatif eylem koyma olanağı olmasına karşın, oportünist örgütlerle eylembirliklerinde dışlanmamak kaygısı ile geri-reformist içerikteki platformlara katılmak şeklinde bir hataya da düşülmektedir.

► Bir diğer nokta, "kitle neredeyse, biz de orada olmalıyız" şeklinde kendisini gösteren, özellikle de geçmiş dönemde üzerinde çok tartışılan bir yanlıştır.

Bu hatanın temelinde kitle kuyrukçusu anlayış olmakla birlikte, hatanın bir diğer yönünü de bir eyleme, eylemin platformuna katılmakla, o eyleme katılma yerine propaganda-ajitasyon faaliyeti ile kendimizi sınırlamak arasındaki ilişkinin görülememesi oluşturmaktadır.

► Eylemlere yaklaşım konusunda bir başka yanlış, legal-izinli gösteri/eylem ile illegal-korsan gösteri/eylem arasındaki farkın görülememesi, buna uygun düzenlemelere gidilememesidir.

► İkincil olmakla birlikte değinmekte yarar gördüğümüz bir hata ise, eylemlere hazırlanırken varolan gücün objektif olarak değerlendirilip buna uygun hareket edilmemesi hatasıdır. Bunun sonucudur ki, dönem dönem gücümüzün üzerinde iş yapmaya çalışılmaktadır. Bu hatayı aşmak için, çok fazla ve ama hazırlıksız eylemler yapmak yerine, seçilmiş ve iyi hazırlanmış eylemlere güçlü katılmayı zorlamak gereklidir. Bir başka deyişle "gerekirse daha az, fakat daha kaliteli, daha hazırlıklı ve iyi eylem!.."

Eylemlerin değerlendirilmesi...

Bir eylem ertesinde yürütülen değerlendirmeler, eylemden öğrenmenin en iyi metodlarından birisidir. Elbette bu metod, eylemin bütün yanları ile değerlendirilmesini, eylemin başarılı-başarısız yanlarını, eksikliklerini, daha neler yapılabileceğini vs. irdelemeyi içerir.

Bizde de eylemin ardından değerlendirme toplantıları yapılır ve eylemlerden ders çıkarmak, gelecekte daha iyi ve hazırlıklı eylemler örgütlemek için tartışmalar yürütülür, eylemden öğrenilmeye çalışılır. Ancak bu değerlendirmeler yapılırken, yer yer düşülen bir yanlış vardır: Eylem, genel değerlendirme açısından "olumlu" ya da "olumsuz" ikilemi içine sıkıştırılıp tartışılmaktadır. Bu yaklaşım, her eylem sonrasında en önemli olan şeyin, yani gelecek için öğrenmek açısından yapılan yanlışların ne olduğunun tespitini ve yanlışlar üzerine doğru bir biçimde yoğunlaşılmasını engelleyen bir yaklaşımdır.

Kuşkusuz, bizim her eylemimiz, komünizm davasını ilerletmek için yapılıyor ve yapılan her eylem bu davaya şu ya da bu ölçüde hizmet ediyor.

Bu anlamda da genel değerlendirme, "olumlu"–"olumsuz" ikilemi içine sıkıştırıldığında olumludur. Kimi yoldaşlarımız, hataların üzerine yürümek, onları hasıraltı ettirmemek için tartışma "olumlu"–"olumsuz" ikilemi içine sıkıştırıldığında "olumsuz" değerlendirmesi yapıyorlar. Buna karşı olanlar ise, bu yoldaşların esas olanı görmediğini, yanlış değerlendirme yürüttüklerini söylüyorlar. Sonuçta, "olumlu"–"olumsuz" değerlendirmesi içinde, hatalardan öğrenme gibi değerlendirmelerin esas amacı olan yanı ya tartışmamakta, ya da yeterince tartışmamaktadırlar.

Bu yanlıştan kurtuluşun yolu, eylem değerlendirme tartışmalarında, öncelikle nelerin daha iyi olabileceği, neden olmadığı, yanlış ve eksiklerin neler olduğu, yanlışları aşmak için alınacak önlemlerin neler olabileceği, yeni ve değişik nelerin yapılabileceği vs. konuları üzerinde yoğunlaşmalarından geçmektir.

Eylemde insiyatifin rolü...

Önceden hazırlanan her eylem aslında bilinçli bir harekettir. Ve eylemin başından itibaren eylemin örgütlenmesi bir irade, birikim ve insiyatif sorunudur. Eylemin hazırlığının, eyleme ilişkin gerekli bilgi ve malzemenin elde edilmesinin bir tek amacı vardır: Eylemden başarı ile ayrılmak...

Eylem yapmak bir karar işidir, kararlılık işidir. Bu kararlılığın gerek eylem hazırlığında, gerekse eylem sırasında gösterilmesi gereklidir. Eylemin sağlam bir şekilde örgütlenmesi, iyi bir hazırlık devresinden geçilmesi, eyleme katılacakların motivasyonu, siyasi olarak eylemden beklentilerin değerlendirilerek eyleme katılanlara aktarılması... tüm bunlar, başarılı bir eylem için gerekli olan koşullardan bazılarıdır. Bu gerekli koşulların sağlanmasında gerek eylemi örgütleyenler ve eylemden sorumlu olanlar, gerekse de eyleme katılanlar sorumluluklarının bilinciyle hareket ettikleri koşullarda eylemin başarısı ve etkisi o

denli güçlü olacaktır.

Bir eylemde hazırlığın rolü kadar, gerek eylemin hazırlanmasında; gerekse de eylem sorasında eylemin yönlendiriciliğini üzerlenenlerin, insiyatifli tavırlarının belirleyici önemi vardır. Eylemlere hazırlıkta yetersizlik, eylem anında gelebilecek saldırı ya da değişebilecek sıradışı olaylar karşısında kaypaklık, kararsızlık, korkaklık, panik, vs. gibi tavırların, eylemin başarısızlığını getireceği açıktır. Yönlendiricinin bu türden eksiklik ve hatalarının, bir başka deyişle insiyatifsizliğinin kitle üzerindeki etkisi ise çok daha olumsuz olacaktır. Önder olarak bilinip ardından gidilen kişinin, olaylar karşısındaki zaaflarının ve yönlendirmedeki zayıflığının, dirayetsizliğinin kitle üzerindeki olumsuz etkisinin uzun bir dönem boyunca silinmesinin kolay olmadığı da bir gerçektir.

Çok kaba olarak, bir eylemde, insiyatif sahibi bir komünist; önce kendini, sonra kitleyi eyleme hazır hale getirmelidir. Eyleme motivasyonun sağlanması demek, gerek yönlendirici açısından, gerekse kitle açısından eylemin genel hatları ile kavranması, olası gelişmelerin değerlendirilmesi, bu gelişmelere karşı önlemler alınması vb. vb. demektir.

İnsiyatif sahibi bir eylem sorumlusu, kitlenin ruh halini doğru değerlendirmeli, neyi nereye kadar götürebileceğini tespit edebilmeli, saldırı anında geri çekilmesini, açık gördüğünde bu açıklardan yararlanmasını bilmelidir.

İnsiyatif sahibi bir eylem sorumlusu, saldırı anında disiplini elden bırakmadan kitleyi saldırı karşısında motive edebilmelidir, disiplinsizlik karşısında açık tavır takınabilmeli, otoritesini kullanabilmelidir.

İnsiyatif sahibi olmak demek, şeflik taslamakla, sorumluluk almak arasındaki farkı kavrayabilecek bir düzeyde olmak demektir. Eylemde insiyatifli olmak demek, sol sekter tavırları yönlendiricilik olarak kullanmak, kariyerist duyguları tatmin, vb. değildir. İnsiyatifli olmak, sorumluluğun en iyi şekilde yerine getirilmesi ve eylemi başarıya ulaştırma görevinin başarılması demektir.

Parti, partili ve insiyatif...

Her eylemin, komünizm davasını biraz daha ilerletmek amacı ile yapıldığını/yapılması gerektiğini vurgulamıştık. Bu, her eylemin bir tarafında, komünizmin-devrimin propagandasını yapanlar ile diğer tarafında bunu engellemeye çalışan/çalışacak olan güçlerin, burjuvazinin olduğu anlamına da gelir. Buradan hareketle, her eylemin, sınıflararası bir sıcak bir mücadele olduğunu söyleyebiliriz.

Sınıf mücadelesine giren ve kendilerini sömüren iktidara karşı mücadele yürüten ezilenlerin, bu mücadelenin her cephesinde, kendi bilinçli eylemini yürüteceği de açıktır. Bilinçlilik aynı zamanda mücadelenin koşullarına ve seyrine göre, saldırıyı, ya da geri çekilmeyi; çeşitli mücadele biçimlerini denemeyi, geçmiş deneylerden yararlanmayı vb. bir dizi alanda kıvraklığı ve yetkinliği getirir. Bu bilinçli eylem ve örgütlülük aynı zamanda mücadeleye bağlılık ve sorumluluğu da içerir. Zaten sorumluluk duymayan kişinin mücadeleye karşı ilgisinin olmaması gerekir. Çünkü temelde, topluma karşı –sınıfa karşı, bir sorumluluk yatmaktadır. Bu sorumluluğun (insiyatifin) geliştirilmesi, kişinin kendi ideolojik sağlamlığına, çabasına, çalışma disiplinine ve yöntemine bağlı olduğu kadar, partinin bu konudaki bilinçli çabasına da bağlıdır.

Bilinçli ve örgütlü mücadeleye girenler, düşman karşısında devrimin, sosyalizmin ve komünizmin başarısı için her alanda düşmana karşı üstünlük sağlama, bunu elde tutma yükümlülüğüne sahiptir. Devrimcinin, komünistin görevi düşmana karşı insiyatifi elden bırakmamak, her mücadele alanında ona yenilgileri tattırmak ve nihayet onun düzenini yerle bir etmektir.

Bir komünist, bazan bir kitle eyleminde ya da işkencede, bazan bir askeri eylemde, ya da bir sendika toplantısında... kısaca her alanda, komünizmin mücadelesini bir adım daha ileri götürmek amacıyla kararlı tavırlar sergilemek görev ve yükümlülüğüne sahiptir.

Kitle çalışmasında olsun, hücre çalışmasında ya da hapishanede veya işkencede... **insiyatif**, düşmana karşı **kararlılık** ifadesi demektir, kitle çalışmasında kitlelere **güven** demektir, örgütlenmede **denetim** ve **disiplin**dir, işkencede ya da hapishanede ideolojik **sağlamlık**tır...

Her koşulda komünist insiyatif, düşmana karşı ideolojik üstünlük sağlamanın, onu altetmenin en temel silahıdır. Kitle eylemlerinde de, parti içi mücadelede de, askeri eylemlerde de, bu silah komünist için gereklidir. İnsiyatifi olmayan bir komünist düşünmek mümkün değildir, çünkü komünizm genel olarak varolan çürümüş sisteme karşı bir başkaldırıdır, onu değiştirme insiyatifinin gösterilmesi eylemidir. Komünizm düşüncesini savunan bir kişi ise daha mücadeleye adımını atarken tavrını takınmış, sorumluluğu üzerlenmiş demektir.

Kararsızlık, tutarsızlık, ideolojik olarak zaaflar, insiyatifsizlik mücadelede olumsuz bir dizi sonuçlar ortaya çıkarabileceği gibi, örgütlenmede de kendisini açık bir şekilde gösterir.

Örgütlenmede çelik bir disiplini öngören komünistler açısından, insiyatifli ve kararlı olmak, komünizmin ilkelerini kararlı bir şekilde savunmak, bu alanda da gelebilecek saldırılara karşı tutarlı bir mücadele yürütmek demektir. Bu mücadelenin verilmesinde de liberalizmin, sekterliğin, bürokrasinin, vs. vs. etkilerine karşı, insiyatifli bir bakış açısına sahip olmak, bu alanda gelebilecek saldırıların etkilerini en aza indirmeyi beraberinde getirecektir. Her türlü laçkalığa ve çürümeye, yozlaşmaya karşı, komünist insiyatif, anında gerekli tavrı takınarak partinin ve mücadelenin geleceğini garantiye alabilir, almalıdır.

Bu temel noktalardan hareketle bir komünist partisinin görevi, partinin sürekliliği, mücadelesinin başarısı açısından bilinçli bir şekilde insiyatif sahibi kadrolar yetiştirmektir. Partililerin kitle çalışması içinde daha verimli çalışma yürütmeleri ve yönetici-yönlendirici yanlarının geliştirilmesi için bireyin insiyatifinin geliştirilmesini sağlamaya yönelik bilinçli bir çaba gerekli ve zorunludur. Özellikle de yeni insanların/gençlerin mücadeleye daha iyi ısındırılması, daha verimli çalışma yürütmeleri için buna özellikle ihtiyaç vardır.

Edilgen bireyler kalabalığından, etken kadrolara ancak bu yolla varılacaktır!

Kişilerin insiyatifinin geliştirilmesi ile herşeyin "partiden" beklenmesi tavrına karşı mücadele edilirken, kollektif insiyatifin her bir dişlisinin görevini yapmasının sağlanması ile organizma çok daha sağlıklı çalışacaktır!

Ocak 1995 ▲

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

BUGÜNE değin, işçi sınıfı hareketine ilişkin yazdığımız hemen tüm makalelerimizde, fabrikaların kalelerimiz olması gerektiği temel düşüncesini işledik...

Kapitalizm-emperyalizm koşullarında, devrimlerin zafere ulaşmasında sonuna dek dayanılacak tek devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğu bilinciyle, yürüttüğümüz ajitasyon-propaganda-örgütleme çalışmalarında, büyük şehirlerde sanayi işçilerinin esas alınması gerektiğini vurguladık. Bu süreçte, parti örgütlenmesinde, işletmeler temelinde örgütlerimizin inşasının temel alınması, işçilerin doğrudan çalıştığı yerlerde üs alanlarının yaratılması temel görüşleri, giderek tamamen açıklığa kavuştu...

BOLŞEVİK PARTİ'nin yaratılması demek; en güçlü kaleleri fabrikalar olacak bir işçi sınıfı partisinin yaratılması demektir, bunun için tüm güçle mücadele etmek demektir!

Mücadele sürecinde, oportünist-revizyonist akımların, hangi derde hangi deva olduğu bilinmeyen bir dizi "önermeleri"yle yüzyüze geldik ve bunların işçi sınıfı içinde bu sözde önermeleriyle kafa bulandırmalarının önünü kesmeye çalıştık.

İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini ve bizzat kendi örgüt yapılanmalarını gözden geçirmeyi bile düşünmeden, ağızlarına sakız ettikleri "genel grev" talepleri hatırlansın!

Faşist, sarı sendikaların "dönüşümcü sendika siyasetleri" ile dönüştürülmeleri(!) için gösterdikleri çabalar hatırlansın!

Kafalarınca, neredeyse iktidarı ele geçirmek için birer organ olarak sundukları "işçi kurultayları" hatırlansın!

Böylesi sözde önermeleri en sivri şekilde sınıf arenasına çıkartanlar, genellikle hep modern revizyonizmin ülkemizdeki uzantılarından T"K"P ve kendi kendini dağıttıktan sonraki takipçisi diğer yapılanmalar ile; karşı-devrimciliği tescillenmiş olan "Aydınlık" ve sonraları bürünmüş olduğu tüm (örgütsel) şekilleri olmuşsa da; devrimci olarak değerlendirdiğimiz bir dizi oportünist akımın bu alanlara ilişkin takınmış oldukları tavırlar da özde farklı olmamıştır/olmamaktadır.

İşçi sınıfının andaki mücadele düzeyi ve içeriği hep abartılmakta, işçi sınıfı hareketine sahip olmadığı özellikler atfedilmektedir. Böylelikle işçi sınıfının andaki gerçek gereksinimlerinin neler olduğu; kendisiyle ilgili olarak "komünist", "sosyalist" yakıştırmaları yapanların gerçek(!) görevlerinin neler olduğu gibi sorunlar –niyetlerini tartışmıyoruz!– objektif olarak hasıraltı edilmektedir!

En küçük bir grev eylemi bile olsa, işçi sınıfı hareketinin bu türden eylemlilikler için belli bir hazırlık evresinden geçmesi gerektiği; sürekliliği sağlanmış bir örgütsel-politik mücadelenin bu işin ABC'si olduğu gibi temel düşünceler, bu oportünist-revizyonist kesimlerce dert bile edinilmezken; bir takım düzen sendikalarının "dönüştürülmeleri", ya da "genel grev" çağrıları yapılması gibi konularda, çok rahat ahkam kesebilmektedirler.

Bunun en yakın dönemdeki örnekle-

rinden biri de, ***–bu kez "Aydınlıkçılar" değil!–*** yine "işçi kurultayı" önermesi olmuştur...

"İŞÇİ KURULTAYI" HANGİ DERDİN DEVASIDIR?!

1994'ün Kasım ve Aralık aylarında, devrimci kesimde legal yayınlanan gazetelerden olan **"Atılım"** ve **"Alınteri"**ne gözatanlar, yoğun şekilde bir "işçi kurultayı" tartışması yürütüldüğünü görmüşlerdir.

Sorunun kavranmasını kolaylaştırmak açısından, kimin-neyi-nasıl savunduğunu orijinal alıntılarla aktarma yöntemini seçtik. Önce bir-iki genel bilgi:

"Atılım"ın propagandasını yaptığı "işçi kurultayı", esasen ***"İstanbul İşçi Sendika Şubeleri Platformu"***nun bir dizi işçi ve işyeri temsilcisi ile toplantılar aracılığıyla hazırlığına giriştiği "işçi kurultayı"dır!

"Alınteri"nin propagandasını yaptığı "işçi kurultayı" ise, ***"Emeğin Kurtuluşu Kurultayı"*** adını taşımaktadır!

"Atılım"a göre, *"İşçi sendikaları konfederasyonlarının uzlaşma ve ihanet içerisinde bulunmaları kurultay hazırlama görevini tabana ver"*miş ve *"İstanbul İşçi Sendika Şubeleri Platformu, yaptıkları bir dizi toplantıyla tabanın gücünü etkin kılmak için işçi kurultayını hazırlıyor"*muş!

Konunun geçmişini bilmeyenler, *"konfederasyonlar"* olarak adlandırılan Türk-İş ve DİSK'in, önceleri *"uzlaşma"* ve *"ihanet"* içinde olmadıklarını düşünebileceklerdir. Fakat bu konfederasyonların ne mal olduğunu bilenler açısından, bunların uzlaşma ve ihanet içinde bulunmaları, kesinlikle **"Atılım"**ın önerdiği türden "işçi kurultayları"nın oluşturulmasının gerekçesi olamaz. Bu, abesle iştigaldir! Çünkü uzlaşma ve ihanete karşı yapılması gerekli olanlar, çok farklıdır!

Yine **"Atılım"**ın aktardığına göre, toplantılarda yapılan konuşmalarda şunlar da söylenmiş:

"... işçi sınıfı adına hareket ettiklerini söyleyip sermaye ve onun düzeniyle işbirliği içerisinde, onlarla kol kola bulunan sendika konfederasyonları yönetimlerinin işçi sınıfının çıkarlarını temsil edemedikleri/edemeyecekleri ifade edilerek, şubeler platformu ve taban olarak işçi kurultayını hazırlama onurunun kendilerine ait olduğu ifade edildi."

Bu alıntıdan, işçi sınıfının çıkarlarını temsil edemeyen ***sarı sendikaların karşısına işçi kurultayı hazırlama görevi***nin konduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Peki, işçi sınıfının çıkarlarını temsil edemeyen bu "konfederasyonlar"ın alternatifi, gerçekten de "işçi kurultayları" mıdır? Bu soruyu olumlu olarak yanıtlayan satırların yeraldığı **"Atılım"**, 12-19 Kasım tarihlerini taşımaktadır...

Aynı dönemde, **"Alınteri"**nin propagandasını yaptığı "Emeğin Kurtuluşu Kurultayı" ise, *"78 öncü işçi"*nin biraraya gelmesiyle 13 Kasım 1994 tarihinde gerçekleştirilmiştir. Bu kurultay, *"tüm emekçilerin ortak taleplerini ücretli kölelik düzeni sınırlarına dayatan bir program"* yaratmak ve *"öncü işçilerin platformu olarak, sendika ağalığı barikatını parçalayarak, devrimci bir sendikal hareketi ateşleyebilmek"* gibi yüksek talepleri ileri sürmektedir. (Bkz. **"Alınteri"** sayı 33) Bu yüksek(!) taleplerle talep edilen şey de; gerici, faşist, sarı sendikaların karşısına "işçi kurultayları"nı koymaktır. Başka bir şey değil!

Ancak böylesi ilginç, yüksek talepleri ileri sürenin salt "Emeğin Kurtuluşu Kurultayı" olmadığına az yukarda değindik! **"Atılım"** bu sorunu başlangıçta bayağı ciddiye almıştı. Onlar, 3-10 Aralık tarihli **"Atılım"**dan özet olarak alıntılayacağımız aşağıdaki şu görevler paketini "İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu"nun toparlayacağı işçi kurultayından talep etmekteydiler:

"Kurultayda; 1) Sendika Şubeler Platformu'nun durumu, iç örgütlenmesi değerlendirilmelidir. ...

2) Kurultay somut kararlar almalı ve bunları uygulama iradesi göstermelidir. ...

3) Kurultay, genel grev-genel direniş konusunda karar almalı, talepler listesi hazırlamalı ve bunları kamuoyuna en geniş biçimde duyurmalıdır. ...

4) Aşağıdan hareketi güçlendirmek için, Kurultay çalışması yapmak üzere işyeri komiteleri kurulmalıdır. ... Ki bunlar, Kurultay'ın ardından genel grev komiteleri olarak işlevli kılınmalıdırlar.

5) Kurultay'a diğer şehirlerdeki şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri misafir olarak çağrılmalıdırlar. ... genel bir işçi kurultayı için olanak yaratacaktır. ... genel grev-genel direnişin kanalları açılmalıdır.

6) Kurultay Kürt ulusal sorununu mutlaka gündem maddesi yapmalıdır. ...

Kurultay, işçi sınıfını ekonomik, demokratik, siyasal talepleri için harekete geçirebilmelidir. ...

... vb. gibi ekonomik talepleri ile ... vb. sendikal talepleri ... vb. siyasal talepleri ileri sürmeli, işçi sınıfının ekonomik, demokratik ve siyasal talepleri uğruna dövüşmesi için çaba sarfedilmelidir."

Şu pakete biraz eleştirel bir gözle bakın! Ortada büyük bir laf salatasından başka bir şey görebiliyor musunuz?

Bir dizi talep, –ki bu taleplerin hepsi tek tek açılıp incelense iyi olurdu, fakat buna gerçekten gerek yoktur– içerdikleri işlevlerinden bağımsız ve de karmakarışık olarak altalta sıralanmışlardır; bu, açıkça gözler önündedir...

Bir tarafta, kurultayın "Şubeler Platformu"nu sorgulaması beklenmekte ve diğer tarafta kurultayın ne gibi bir "işlevselliği" olması gerektiği konusunda talepler dile getirilmekte; bir başka tarafta ise kurultaya ***genel grev-genel direniş*** görevi verilmektedir. Tüm bunlarla yetinmeyen bu çok işçici aslanlar, hızlarını alamadıklarından olsa gerek, bir dizi reform ve devrim taleplerini altalta-içiçe-yanyana sıralayıp, korkunç bir kafa karışıklığıyla, partinin, sendikanın, geniş işçi yığınlarının görevlerini birbirine karıştırıp çorba etmekte ve bu görevleri aynı zamanda kurultaya da devretmektedirler...

Oldu olacak, "işçi kurultayı" devrimi filan da örgütlese ve hatta yapsa; böylelikle Marksist-Leninist bilime ve Komünist Partilerine de gerek kalmasa... Bunun adı, kara mizahtır ve onun da bir sınırı vardır! Olmaz böyle şey!

"Atılım"cılar aynı sayıda, *"Fabrikadan Dünyaya"* logosu altında yayınladıkları bir makalelerinde, hakim sınıfların işçi sınıfına bir savaş ilan ettiğini anlattıktan sonra;

"İşçilerin kurultaya hazırlandığı bir döneme giriyoruz. Bu hazırlık işçi sınıfının kamu emekçileri ve Kürt ulusuyla birlikte kavgasını yükseltme aracı olmalıdır.

Biz işçilere yönelen bu saldırıyı püskürtmek, yeni mevziler ele geçirmek için kurultayı da değerlendirerek kavgamızı yükseltelim. ... yani bütün ezilenlerle dayanışmayı yükselterek genel grev genel direnişi örelim!" demektedirler.

Buradaki satırlar da, bizim bir yukarda yaptığımız belirlemenin bir başka kanıtını ve oportünistlerin bu kesiminin müzmin "genel grev"cilik ***sendrom***larının da belgesini oluşturmaktadır!

"Atılım"cıların bunca görevi yüklediği kurultayın, ya da bu kurultayı ayakları üstüne dikmesini bekledikleri "İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu"-

nun kimlerden oluştuğunu, bu insanların işçi sınıfı hareketinin genel çıkarları açısından ele alındıklarında hangi özellikleri taşıyan kişiler olduklarını da, yine bizzat **"Atılım"**cıların yazdıklarından belgeleyerek cevaplamak istiyoruz.

Nedeni gayet açık! Çünkü, **"Atılım"**ın yukarıda gerçekleştirilmesini beklediği görevleri, talepler paketinin üstündeki perdeyi biraz da olsa aralamaya çalışmıştık. Bu anlamda kimlerle neler yapılmak istendiğinin de ortaya konması gayet anlaşılır olacaktır...

Aynı sayı **"Atılım"**da ileri sürdükleri iddiaları şöyledir:

"... hazırlanmakta olan İşçi Kurultayı, sendika bürokrasisinin hesaplarından bağımsız olarak, öncü, devrimci ve komünist işçilerin çabalarıyla örgütlenmektedir. Onun içeriğine ve eylem programına damgayı da bu nitelik basacaktır."

İşçi kurultayının, "öncü, "devrimci" ve "komünist" işçilerin çabalarıyla örgütlenmesi, işçi sınıfının çıkarları açısından belli bir üstünlüğü ortaya çıkarabilir ve bu belki de hayırlı bir takım sonuçlara götürebilirdi. Öyle mi? **"Atılım"**ın sözünü ettiğimiz bu sayısına göre, kurultayı hazırlayan işçiler, "öncü", "devrimci" ve de "komünist"ler. Demek ki öyle!

Fakat **"Atılım"**ın 31 Aralık1994-6 Ocak 1995 tarihli sayısında, tam da bu tartıştığımız konuya ilişkin ilginç ve başka değerlendirmelerin yer aldığını da alıntılarla koymak istiyoruz...

"Kuşku yok ki, İSŞP'ler (İşçi Sendika Şubeleri Platformu /Bizim notumuz.) *veya İşçi Kurultayı gibi girişimlerin hukuksal ve belli ölçüde fiili gücü olan sendika şube veya merkez yöneticileri proletaryanın temsilcisi değildir. Sınıflar mücadelesinde onun temel çıkarları açısından bakma inanç, yetenek ve kararlılığında olamazlar. Hatta çoğunluğunun devrimci ya da tutarlı demokrat olduğunu da iddia edemeyiz. Ne var ki bu insanlar işçi sınıfının günlük çıkarları cephesinde birkaç adım öndedir, zaman zaman devlete, sermayeye ve Türk-İş yönetimine sıkıntı veren kararlar almakta ve uygulamaktadırlar. İlerici tutumlar sergiledikleri görülmektedir. Yer yer işçileri sendika ağalarına tavır almaya yöneltmektedirler, hatta İstanbul Yol-İş'in binlerce üyesiyle Ankara'da Türk-İş yönetimini protestosunda olduğu gibi pratik eylemliliklerinde komünistlerden ve kendini öncü olarak ilan eden devrimci gruplardan çok ileri bir noktadadırlar. ... Burada mesele, İSŞP'leri ve onların tek tek üyelerini gidebilecekleri yere değin ileri itme, ortak yapılması imkanı bulunan tüm işleri son sınıra değin birlikte yapma, başta öncü işçiler olmak üzere duyarlı işçi kitlelerini çalışmaların gücü ve denetçisi haline getirmenin olanaklarını örgütleme, bu açıdan, mevcut en küçük imkanı azami verimlilikte kullanabilmektedir."*

"Atılım", hakim sınıfların saldırısını püskürtmeyi, yeni mevziler ele geçirmek için kurultayı değerlendirmeyi, *"sınıflar mücadelesinde onun temel çıkarları açısından bakma inanç, yetenek ve kararlılığında olmayan"* bu insanlardan beklemektedir!

"Atılım", bir dizi ekonomik, sendikal, siyasal taleplerin ileri sürülerek, işçi sınıfının bu talepler uğruna dövüşmesi için çaba sarfedilmesini, *"proletaryanın temsilcisi bile olmayan"* bu insanlardan beklemektedir!

Ve **"Atılım"**, *"devrimci ya da tutarlı demokrat olduğunu iddia"* edemedikleri bu insanlardan, genel grev örgütlenmesini beklemektedir...

Bolşevikler, yukarıda **"Atılım"**cıların tanımladığı şekildeki özelliklere sahip olan işçilerle çalışılmaz, bu işçiler örgütlenmez görüşünde değillerdir. Burada bilince çıkarmak istediğimiz sorun, **"Atılım"** gibi bir dizi oportünist yapılanmada hastalık haline gelmiş olan, parti görevleri ile tüm diğer görevleri birbirine karıştırmalarıdır!

"Atılım", sahiplendiği "Marksist-Leninist Komünist" adlandırmasının tersi

'95 işçi ve memur

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

95 yılı da diğer yıllar da olduğu gibi faşist Türk devletinin kriz yılı olacak ve olmak zorunda da.

Çünkü bu krizin nedeni şu ya da bu siyasi parti değildir. Bu krizin nedeni kapitalist sistemin ta kendisidir. Bu krizlerden kurtulmanın ise bir tek yolu vardır: O da krizin nedeni olan bu sömürü sistemini, bütün pislikleri ile tarihe gömmek, sömürünün olmadığı bir sistemi devrimle kurmak!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

1995 yılı da yine 1994 yılı gibi zam-zulüm-işsizlik dolu ve daha fazla sömürü demek olan ekonomik paketler açılacak olan bir yıl olacak. Bu yıl da 1994 yılı gibi bir yanda bolluk ve refah içindeki azınlığın, diğer yanda ekonomik krizin tüm faturası ona çıkarılan açlık sınırındaki çoğunluğun durduğu bir yıl olacak.

Bu yıl da binlercesi sokağa atılıp işsiz bırakılan, binlercesi de atılmayı bekleyen işçi-memur bir yanda, diğer yanda ise, onun en ufak direnişini faşist devletin güvenlik g leri ile bastırılmaya çalışıldığı bir yıl olacak.

Yine bu yıl aydınların, düşüncelerini açıkladıkları için zindanlara tıkıldıkları, sosyalist, devrimci ve yurtsever basının kapatılma ve toplatılma yılı olacak.

Bu yıl yine, devrimci-demokratların yargısız infaz yılı olacak. Bu yıl yine faili "belli" meçhul cinayetlerin işlendiği yıl olacak.

Kadın ve erkek işçiler!

1995 yılı, bundan önce olduğu gibi, bu yıl da rüşvet ve yolsuzluklarla dolu bir yıl olacak. Çünkü, kapitalist sömürü sistemi zaten rüşvet, yolsuzluk ve sömürü üzerine kuruludur, onun ayrılmaz yol arkadaşıdır. İktidara hangi burjuva partisi gelirse gelsin, bunların tüm yönetici bürokratları ve hakim sınıf tekelleri rüşvet ve yolsuzluk cenneti üzerine oturmaktadırlar. Bunların tamamı, boğazına kadar rüşvet ve yolsuzluğa batmışlardır. Bu yüzden bu yıl da egemenlerin zenginlik ve iktidar saltanatlarını sürdürmek için; ezilenlerin ezilmesi ve sömürülmesi; açlığa, sefalete, yoksulluğa itilmesi; faşist baskı ve yasaklara, terör ve katliamlara maruz bıraktırılması yılı olacaktır.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, devrimciler!

Onun için diyoruz ki; işsizliğin, ekonomik krizin olmasını istemiyorsak; yolsuzluğun ve rüşvetin olmasını istemiyorsak; Kürt ulusunun özgürlüğünü ve ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği şartları, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini istiyorsak; sınırsız

ne bir şekilde, yaşamın gelişmesinin gereksinimlerine yanıt oluşturmayan, bu oranda da işçi sınıfının gerçek gereksinimlerine yanıt oluşturmayan içi boş projelerin peşinde koşmaktadır.

Böyleleri için, bakın, geçmişte ne demişler:

"Narodnikler, Anarşistler ve Sosyal-Devrimciler dahil ütopyacıların başarısızlığı, başka şeylerin yanısıra, toplumun gelişmesinde toplumun maddi yaşam koşullarının oynadığı birincil rolü kabul etmemeleri ve –idealizme batarak– pratik faaliyetlerini toplumun maddi yaşamının gelişmesinin ihtiyaçları temeli üzerine değil, bu ihtiyaçlardan bağımsız olarak ve bu ihtiyaçlara karşıt olarak toplumun gerçek yaşamından kopuk «ideal planlar» ve «her şeyi kapsayan projeler» temeli üzerine inşa etmeleriyle açıklanır." (J.V. Stalin, Eserler Cilt: 15; "SBKP/B Tarihi-Kısa Ders", sayfa 137, İnter Yayınları)

İlginçtir, bunların ardılları da kendilerinin işçi sınıfı içindeki örgütlenmelerine, sınıf ile bağlarına bakmadan; bizzat işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyine bakmadan hep "genel grev" türküleri söyleyip durmuşlardı.

"Atılım" da aynı türküyü söylemeye devam etmektedir!

Bunlar, geçtiğimiz dönemde, Türk-İş ve DİSK'in her "genel grev" dediğinde, hemen başlarıyla onaylayıp, "evet, genel grev! genel grev!" diye seslenenlerdi. "İşçi kurultayı"na ilişkin haberlerinin gelişmesi de benzerlikler taşıyordu. Son birkaç haftadan bu yana kurultay haberleri ufak puntolarla yazılarak "gündem"den sessizce kalkıverdi...

BU DERDİN DEVASI NEDİR?

Bugün esas sorun, öncü işçiyi Parti'ye kazanmaktır! Öncü işçinin Parti'ye kazandırılabilmesi için gerekli olan örgütlülüklerin yaratılmasıdır! Özellikle büyük sanayi kuruluşlarında işletme hücrelerinin kurulması ve bunlar üzerinden işçi sınıfına Sosyalizmin taşınmasıdır bugünün esas sorunu...

Oportünist-revizyonist cephenin bu temel Marksist-Leninist görüşlerin yanından geçme gibi bir dertleri bile yoktur. "İşçi politikası" dendi mi, bunların aklına ilk gelen, geniş işçi yığınlarının kazanılması olmaktadır. –Tabii ki, o da nasıl?!!– Fakat geniş işçi yığınlarına gerçekten ulaşmanın yolu nedir sorusunu tartışmamaktadırlar bile! İşçi sınıfının geniş kesimlerinin güvenini ve desteğini kazanmak ve işçi hareketinin taktikleri konusunda yetkinleşmiş bir komünist işçi partisinin varlığı için yapılanların ne derece yetersiz olduğunu görememektedirler bile!

Faşist Türk hakim sınıflarının, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfına ve mücadelesine karşı açıkça birçok koldan "haçlı seferleri" düzenlediği doğrudur. İşçi sınıfı hareketine bu saldırılar bağlamında gerçekten yardım edilmek isteniyorsa, varolan işçilerin ancak küçük bir bölümünün sendikalı olduğu bu ülkede yapılması gereken işlerden biri, işçilerin sendikalarda örgütlenmesi, sendikal birliğin sağlanması için mücadele edilmesidir. Bunun için faşist, gerici, sarı sendikalar içinde de inatla çalışılması, bu sendikalar içinde devrimci muhalefetin örgütlenmesidir. Sendikal haklara karşı saldırının karşısında durulmasıdır. Giderek sınıf sendikacılığının şekillendirilmesidir..

Yoksa bir dizi reform ve devrim taleplerinin karmakarışık olarak ileri sürülüp, bunların gerçekleşmesinin de "İşçi Kurultayı" gibi, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının andaki gereksinimlerine yanıt oluşturmayan belirsiz bir takım yapılanmalardan beklenmesi ile, sadece olduğu yerde sayılır/sayılmaktadır. Bunun tek anlamı vardır; işçi sınıfının, burjuvaziye köleliğinin devamı!

"İşçi Kurultayları" gibi örgütlenmeler, aynı zamanda sınıf güçleri zaten bölük-pörçük olan işçi sınıfının sınıf olarak

eylem yılı olacak!

örgütlenme hakkı istiyorsak; demokrasi ve özgürlük istiyorsak; demokratik halk devrimi ve sosyalizm için BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde örgütlenmekten başka bir yol yoktur!

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler size sesleniyoruz!

Ve diyoruz ki; 1995 yılına girerken, işçiler, emekçiler, her kriz döneminde aynı çileleri çekmek istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Vurgun ve talan paketine karşı işçi, memur ve emekçilerin eylemlerinde haykırdıkları öfkeyi kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanıdır.

Bu sömürü sistemi devam ettiği sürece, bu krizleri başka krizler izleyecektir. Görev, bu krizlerden çıkmak, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist düzeni yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmaktır.

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimi ile yıkıp, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik halk iktidarını kuracak, oradan sömürünün kökünü kazıyacak olana sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan, komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır.

Onun içindir ki; bu bilinçle BOLŞEVİK PARTİ inşası mücadelesine omuz ver! Bu bilinçle BOLŞEVİK PARTİ saflarına katıl ki, bu sömürü sistemi, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin yükselen mücadelesi ile başlarına yıkılsın, katıl ki, zam-zulüm-sömürü-işkence ve faşizm son bulsun!

- ► Kahrolsun sömürü düzeni!
- ► Kahrolsun faşist Türk devleti!
- ► Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!
- ► Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
- ► Bimre faşizm, bıji şoreşi!
- ► Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
- ► Bolşevizm yenecektir!

14 Ocak 1995

BOLŞEVİK PARTİ Marmara Bölgesi

Kokuşmuş sömürü düzenine karşı, devrim mücadelesini yükseltelim!

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler! Emekçiler! Gençler! Tüm ezilenler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emekçiler için hayat, her geçen gün daha da katlanılmaz hale geliyor. Enflasyon, hayat pahalılığı gün geçtikçe sürekli artıyor. Zam üstüne zam, emekçilerin sırtına bindiriliyor. 1994 yılında, resmi rakamlar ile enflasyon %150'yi vurdu. Gerçek enflasyon oranının daha fazla olduğu bilinmelidir. 1994 yılının Aralık ayında benzin fiyatlarına iki kez zam yapıldı. Bu yetmedi, Ocak ayında benzine yine zam yapıldı.

Bir avuç zengin, kapitalist zenginlik içerisinde yaşarken, emekçilerin hayatı her geçen gün kötüleşiyor. Hakim sınıflar, egemenler içinde bulundukları ekonomik krizin faturasını emekçilerin sırtına yüklüyorlar. Krizin faturası, her ekonomik krizde olduğu gibi, yine emekçilere ödettiriliyor.

Burjuvazi, kapitalistler için hayat gayet iyi. Onlar kârlarına kâr katıp, daha da zenginleşiyorlar.

Sermaye sınıfının hizmetinde olan, faşist Türk devleti, kapitalistlerin huzur ve güven içinde yaşamaları için, sömürü düzeninin sürmesi için, emekçiler üzerindeki zulüm ve baskısını gittikçe arttırıyor. Hakları için mücadele eden işçiler, memurlar, öğrenciler, karşılarında devletin resmi güçlerini buluyorlar. Hak arayanlar coplanıyor! Sürgün ediliyor! İçeri alınıp, işkenceden geçiriliyor.

Faşist TC devleti, emekçiler, ezilenler için değil, zenginler, kapitalistler için vardır. Görevi onların çıkarlarını korumaktır. Bu devletin emekçilere reva gördüğü, zamdır, zulümdür, işkencedir, kurşundur, hayat pahalılığıdır... kısaca faşizmdir.

Faşizm emekçiler üzerinde sınırsız sömürü ve baskıdır. Faşizm devlet aygıtı ile, hükümeti, ordusu, polisi, iti, MİT'i ile emekçiler üzerinde dizginsiz hakimiyettir. "Beyaz sayfa" açma vaadi ile işbaşına gelen DYP-SHP hükümetinin, "beyaz sayfa"yı emekçiler için değil, zenginler, kapitalistler için açtığı bir dizi uygulamasından görüldü, görülecek! Bu hükümetin ilk icraatı, kodamanların vergi borçlarını affetmek oldu. Hayat pahalılığı, soygunculuk, yiyicilik, rüşvet, skandallar, bu hükümet döneminde de ayyuka çıktı. İLKSAN, Civan skandalları, belediyelerdeki yolsuzluklar, devlet kademelerinde dönen dolaplar, adil düzen adına "Bosna" için toplanan paraların uçup gitmesi, hükümet ve muhalefetin birbirlerine karşı koz olarak kullandıkları yolsuzluk dosyaları, bütün bunlar, tüm pislik ve çirkefliği ile düzenin kokuşmuşluğunu gösteriyor, gösterecek!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Adı TC olan bu sömürü düzeninin bizlerin yararına hiçbir şey yoktur. Bu düzenin bizler için reva gördüğü yargılı, yargısız katletmedir. Zindandır, işkencedir, gözaltında kaybetmedir, "faili meçhul" (aslında faili bellidir) cinayetlerdir, zamdır, zulümdür... kısaca devlet baskısı ve terörü olan faşizmdir.

Faşizmin bir tek alternatifi vardır. O da devrimdir. Faşizmi yaratan ve üreten kapitalist sömürü sistemidir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden, emekçiler şu ikilem ile karşı karşıyadır. Ya faşist barbarlığa, gericiliğe karşı sessiz kalınacak, böylece barbarlığın suç ortağı olunacak; ya da yeni bir dünya için, faşizmi ortadan kaldırmak için, emekçilerin iktidarı için, BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde demokratik halk devrimi için, BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmek! Ya faşizmden yana! Ya da faşizme karşı devrimden yana! Başka yol yoktur. Herkes saflarını belirlemelidir!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler!

3 Aralık 1994 sabahı, "Özgür Ülke" gazetesinin İstanbul ve Ankara'da bulunan büroları bombalandı. Bombaları kimin koyduğu bellidir: Faşist TC devleti! Bombalar ile "Özgür Ülke"yi susturma amacına ulaşamadı faşist devlet! "Özgür Ülke" gazetesine verilen destek sonucu, gazete yayın hayatına devam ediyor. "Özgür Ülke"yi bombalar susturamayan devlet, bu sefer de gazeteyi hergün toplatmaya başladı. Milli Güvenlik Kurulu'nun "zararlı basını bertaraf etme" emrini alan devletin kurumları, "Özgür Ülke" yanında komünist, devrimci, yurtsever basın üzerindeki baskılarını artırdılar. Hergün devrimci, yurtsever gazete ve dergi büroları basılıyor, onlarca çalışan ve okuyucular gözaltına alınıyor, gazete ve dergiler toplattırılıyor ve bütün bunlar "basının hür olduğu" söylenilen Türkiye'de yapılıyor!

"Düşünce özgürlüğü", "demokrasi" olduğu söylenilen Türkiye'de; gazeteciler, yayınevleri sahipleri, yazarlar, sendikacılar, aydınlar, düşündüğünü söyleyen, yazanlar hapishanelere atılıyor. Gazete ve dergi büroları basılıyor, yüzlerce basın emekçisi içeri tıkılıyor, gazete ve dergiler toplattırılıyor, haklarında milyarlarca para cezası veriliyor, yüzlerce yıl hapis cezaları ile yazı işleri müdürleri mahkum ediliyor. Bütün bunlar basının "hür" olduğu, "düşünce özgürlüğünün" olduğu yalanları eşliğinde yapılıyor. Bu sömürü düzeni olduğu sürece, demokrasi, düşünce özgürlüğü olmayacaktır. Demokrasi devrim ile kazanılacaktır. Görev devrim için örgütlenmek, mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Devrim için herkes görev başına!

–Tüm kurumları ile faşist TC devletine ölüm!

–Ya faşizm, ya devrim! Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

–Yaşasın Bolşevik Parti! Bolşevizm yenecektir!

22.01.1995

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Çukurova Taraftarları.

birleşmesinin önünde mayın rolü de oynamaktadırlar.

Devrimci-komünist bir siyasetin kendi örgütlediği işçileri, sınıfsal-sendikal çalışmasında, bazı özel örgütlemelerde biraraya getirmesi kesinlikle zararlı değildir. Son dönemlerde ama, oportünist örgütler arasında "işçiciliği" diğerine kaptırmama yarışında "moda" politika, "işçi kurultayı" düzenlemedir. Bazı örgütler, sınıf içindeki "etkisini tescil etmek" anlayışıyla bu politikaya sarılmaktadırlar. Oportünistlerimizin "işçi kurultayı" ve "her şeyi kapsayan" projeleri, özünde herbirinin kendi tekkelerini kurma hazırlığı ve bir görüntüsüdür. Proleter sınıfın çıkarlarına ters düştükleri için de reddedilmelidirler.

Bugün komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin esas görevi, BOLŞEVİK PARTİ'nin inşasına omuz vermektir!

BOLŞEVİK PARTİ'nin esas sorunu da, işçi sınıfının öncülerini bağrında toplamak için uğraşlarını bu alanda yoğunlaştırırken, bu asıl sorunun diğer sorunlar içinde kaybolmasına izin vermemektir...

31 Ocak 1995 ▲

EMPERYALİST DEVLET, KURULUŞ VE ÖRGÜTLERE BAŞVURU:

"Ateşkese Çağrı" mektubu...

✓ Biz, faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda, onu yıkma yerine, onunla masa başına oturularak yapılacak bir anlaşma temelinde elde edilecek bir federasyona ve onun ulusal sorunun çözümü olarak sunulmasına karşıyız.

✓ Bu politika ile Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlayacak bir politika değildir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak ve ancak, faşist Türk devletini yerle bir edecek devrimle, işçi sınıfı önderliğindeki demokratik devrimle mümkündür.

✓ Kürt ulusunun kurtuluşundan yana olanlar, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim için mücadele etmek, BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmek zorundadırlar.

26 Kasım 1994 tarihli "Özgür Ülke" gazetesinde, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın başta Amerika, Almanya, Fransa ve İngiltere olmak üzere batılı emperyalist ülkelerin Başkan ve Başbakanlarına ve BM, AGİK, Avrupa Konseyi ve NATO gibi örgütlere gönderdiği mektubun bir bölümü yayınlandı.

Sözkonusu mektupta A.Öcalan, ***"karşı taraf hazırsa hemen bırakalım bu savaşı"*** diyerek yeni bir "ateşkes" çağrısı yapmaktadır.

Herkesin bildiği gibi 1993'ün Mart ayında PKK tek taraflı bir "ateşkes" ilan etmiş, yine ikinci bir açıklama ile "ateşkes"in süresi tarih belirtilmeden, yani süresiz uzatılmıştı. PKK bu dönemde açıkladığı "ateşkes"e uymaya çalışırken, faşist Türk devleti saldırılarına devam etti. Sonunda, Elazığ-Bingöl yolunda PKK gerillalarının askerlere saldırması ile bu "ateşkes" PKK tarafından da kaldırıldı.

O günden bu yana PKK'nın tavrından, faşist Türk devleti ile masaya oturmak için mücadele etme tavrından özde birşey değişmedi. Bu bağlamda, A. Öcalan'ın bu mektupta savundukları, yeni şeyler değildir.

1993 Mart ayında ilan edilen tek yanlı "ateşkes" ve PKK'nın PSK ile yaptığı ortak açıklama sonrasında, diğer şeylerin yanısıra şunları da tespit etmiştik:

*"**PKK gelinen yerde reform amacına da artık askeri yöntemlerden çok, siyasi-diplomatik yöntemlerle ulaşma yönünde bir rota çizmiştir.**" (abç) (Bolşevik Partizan sayı 81, sayfa 11)*

*"**PKK gelinen yerde uluslararası alanda, "terörist örgüt" kimliğini silmek, KYB, KDP, PSK gibi "tanınmak" istemektedir. Silahlı mücadele yerine, diplomasi! Diplomasiyi desteklemek için silahlı mücadele! PKK'nın bugünkü siyaseti budur.**" (abç) (agd., sayfa 13)*

Bu tespitleri yaptığımız günden bu yana, PKK'nın takındığı tavırlar, söylediklerimizi birçok kez doğrulamıştır. A. Öcalan'ın sözkonusu mektubu da bunu tekrar doğrulamaktadır. PKK diplomaside epey yol almıştır. Özde birşey değişmemiş olmasına rağmen, A. Öcalan'ın mektubu, PKK'nın artık emperyalistlerle pazarlık yapmaya doğru gittiğini ortaya koymaktadır.

1993 Mart ayında ilan edilen "ateşkes" sonrasında gelen eleştirilere karşı verdikleri cevaplarda, bunun bir taktik olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. Bu bağlamda gelinen yerde, şimdiye kadar takındıkları tavırlar sonucu, artık bunun bir taktik değil, stratejik bir değişiklik olduğu daha da açığa çıkmıştır. Biz o dönemde de, savunulan siyasetin sadece taktik değiştirme olmadığını, aynı zamanda, *"şimdiye dek en azından programatik olarak ilan edilen "bağımsız Kürdistan" hedefinden de vazgeçilmesidir. Bu anlamda yapılan stratejik bir değişiklik" (agd., sayfa 13)* olduğunu ortaya koymuştuk.

Gelişmeler, bu tespitimizin de ne kadar doğru olduğunu ortaya koymuştur. Şimdi de mektubun kendisine gelelim.

A. Öcalan şunları söylemektedir:

"Altını çizerek ifade etmek isterim ki, biz çözümü savaşta görmeyen, siyasi tercihleri esas alan ve diyalog yoluyla mevcut durumun aşılabileceğine inanan bir tutumu benimsiyoruz. Kürdistan sorununun herhangi bir sorundan daha çok uluslararası olduğu gerçeğini de bildiğimiz için, etkili devletlerin ve/veya uluslararası kuruluşların, çözümde, önemli rol alabileceğine inanıyoruz. Bu konuda ortaya çıkacak gelişmelere ve görüşme istemlerine, açık olacağımızı ve gerekli değeri vereceğimizi belirtiyoruz." (Özgür Ülke, 26 Kasım 1994)

Soruna, burjuvazinin sınıf politikası, yani burjuva politikası çerçevesinde yaklaşmayanlar, bu alıntıdaki tavrın bütünüyle yanlış olduğunu görecektir. Zira bu tavırda A. Öcalan, açıkça, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş sorununda emperyalist devletlere ve kuruluşlarına

yamanmakta, onlara ve onların kurumlarına olan güvenini/inancını dile getirmektedir. "Etkili devletler" dediği devletler, emperyalist büyük devletlerdir. "Uluslararası kuruluşlar" da emperyalistlerin hizmetinde olan, onların kurduğu kuruluşlardır. Kürt sorununun çözümünde bunların önemli rol oynayabileceğine inanmak ve bu temelde politika yapmak, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için çözümden ne anlaşıldığını ortaya koymaktadır. Yani, emperyalist devlet ve kuruluşların zorlaması ile faşist Türk devleti ile anlaşmak. Savundukları "siyasi çözüm" budur. Ve bu "çözüm", durmadan söylediğimiz gibi, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için de çözüm değildir.

Bu "siyasi çözüm" mücadelesinde masaya oturmak için iki yıl önce savunulan bir talep federasyon idi. O dönemde bu talebin savunulması, "hele, önce bir federasyon elde edelim, ondan sonra bağımsız bir Kürdistan için mücadele ederiz. O zaman imkanlarımız daha da elverişli olur vb. vb." biçimde savunularak, "bağımsız bir Kürdistan" hedefinden vazgeçmediklerini savunmakta idiler ve birçoğunu da bu temelde ikna etme durumundaydılar. Gelinen yerde, federasyon talebi "bağımsız bir Kürdistan" için ilk adım olmaktan çıkmıştır. Şimdi bu talep şu biçime dönüşmüştür:

*"Biz çözümün, **mevcut sınırları bozmadan** (abç) ve bir federasyon da dahil çok çeşitli alternatiflerin tartışılarak bulunabileceğini, çeşitli defalar kamuoyunun bilgisine sunmuştuk." (aynı yerde)*

Emperyalist devlet ve kuruluşlara verilen bu bilgi, istenildiği biçimde kullanılmaya açık da olsa, federasyon talebi, diğer taleplerin en üst biçimi olarak dile getirilmektedir. Öyle ya, "devlet sınırları bozulmadan" bulunacak en uygun "çözüm"lerden biri ve en üst biçimi ancak federasyon olabilir. Buradan da görülebileceği gibi, federasyon talebi, şimdi savunulan en üst talep durumuna gelmiştir. Biz, genel olarak federasyona karşı değiliz.

Fakat, biz, faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda, onu yıkma yerine, onunla masa başına oturularak yapılacak bir anlaşma temelinde elde edilecek bir federasyona ve onun ulusal sorunun çözümü olarak sunulmasına karşıyız. Biz, faşist Türk devletini yıkıp, Kuzey Kürdistan'da, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği bir ortamda, Kürt ulusunun federasyon biçiminde veya bölgesel özerklik biçiminde birlikten yana tavır takınmasından yana; ve bu temelde oluşacak bir federasyondan da yanayız. Yani, eşit haklara sahip olan ulus ve milliyetlerin özgür iradeleri temelinde oluşan federasyonlardan yanayız. Bugün faşist Türk devleti ile anlaşma temelinde elde edilecek bir federasyon, Kürt ulusunun kurtuluşunu sağlayamayacaktır. Kürt ulusundan işçi ve emekçileri ise hiç kurtaramayacaktır. Bu yüzden de, PKK'nın faşist Türk devleti ile birlikte oluşturmak istediği bu federasyonun, reddedilmesi gerekir.

"Federasyon elde edilirse, Kürt ulusunun durumu şimdiki durumdan biraz daha iyileşir, bunun ileri bir yanı yok mu? O zaman niye karşısınız?" diye gelen soruları duymaktayız burada. Bu soruları soranlara diyeceğimiz tek şey, evet, bu biçimi ile federasyon bugünkü duruma göre bir ilerlemedir ve Kürt ulusunun durumu da biraz daha iyileşir. Böylesi bir durum, kötüler içinde daha "az kötü" bir durumdur. Böyle olduğu için de, biz, kötüler içinde daha "az kötü" olandan yana değil, iyi ve doğrudan yanayız. Biz, reformların kendisine karşı değiliz. Bizim için temel sorun, reformların, devrime tabi kılınıp kılınmadığıdır. Tam da bu noktada, PKK'nın savundukları reformizmdir, milliyetçiliktir.

PKK'nın bugünkü tavrında devrim denen bir mesele devreden çıkmıştır. Karşı çıktığımız da budur. Devrim adına, ulusal kurtuluş adına savunulan ve yürütülen politikaya karşıyız. Bu politika ile devrim için mücadele edildiğinden bahsetmek zaten mümkün değildir. Ama, bu politika Kürt ulusunun kurtuluşunu da sağlayacak bir politika değildir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, ancak ve ancak, faşist Türk devletini yerle bir edecek devrimle, işçi sınıfı önderliğindeki demokratik devrimle mümkündür. Bunun için de, Kürt ulusunun kurtuluşundan yana olanlar, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim için mücadele etmek, BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmek zorundadırlar.

Mektubunun sonunda A. Öcalan "ateşkes" önerisini şöyle dile getirmektedir:

"Tarihin hepimize ve insanlık adına sorumluluk yüklediğini tekrar ederken, yeni bir görüşme ve çözüm yolunu açacak ilişki sürecinin başlayacağına olan inancımı dile getirirken, bir demokratik sürece ve tüm çözüm önerilerine hazır olduğumuzu tekrarlıyor ve içtenlikle selamlarımı sunuyorum." (aynı yerde)

İşler artık "globalleştiği" için, "tarih ve insanlık" bu konuda, yani Kürt ulusunun baskı altında tutulması konusunda herkese "sorumluluk yüklemektedir". "Yeni Dünya Düzeni"nin bir başka biçimdeki savunusu da böyledir. Kürt ulusunun baskı altında tutulması, burada sadece faşist Türk devleti ile sınırlı tutulmaktadır. Emperyalist devletler ve temsilcileri ise, "demokrasi"nin koruyucuları, savunucuları olarak lanse edilmektedir.

"Yeni Dünya Düzeni"nin savunulması da yeni değildir. PKK açısından bu tavır, 1993 Mart ayında "ateşkes" ilanından sonra, PSK ile yaptıkları ortak açıklamada ve başka yazılarda takındıkları tavırlarda savunuldu. Bizzat PSK ile ortak açıklama yapmalarının bir temeli de "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğu idi. Gelinen yerde bu konuda da epey yol alınmıştır.

Ateşkes çağrısının kendisine gelince: Ateşkesin kendisi tek başına yanlış olan birşey değildir. Sorun, ne için ve hangi içerik temelinde ateşkesin istendiği ve savunulduğudur.

Kuşkusuz, bugün ilan edilecek bir "ateşkes", anda yürüyen savaşta dökülen kanı belli bir ölçüde durduracaktır. Bu durum da, şimdikine göre "daha iyi" bir durum olacaktır. Biz gelinen yerde, legal alanda, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin çatısı altında siyaset yapabilmek için dökülen bu kanın ve verilen savaşın taraftarı değiliz. Fakat biz faşist Türk devleti ile ateşkesten de yana değiliz. Biz Kuzey Kürdistan'da da bunun için devrimci savaştan yanayız. Bizim savaşımımız, faşist Türk devletini, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi temelinde yıkana ve işçi-köylü devrimci diktatörlüğünü kurana kadar sürecektir.

A. Öcalan şahsında PKK, bu mektuptaki tavrı ile emperyalist devletlerle doğrudan pazarlıklara doğru adımını atmıştır. Bundan sonraki gelişmeler, mektupta savunulanlara karşı emperyalistlerin takınacakları tavıra göre gelişecektir. Emperyalistlerle ve faşist Türk devleti ile masa başına oturup pazarlıklar yapmak uzun bir zamanı alacaktır. Bu süreçte, inişli çıkışlı dönemler olacaktır. Barışlı (ateşkesli), savaşlı dönemler olacaktır.

Fakat yolun sonunda oturup anlaşacaklardır. Tüm veriler bize bunu göstermektedir.

MEKTUBUN BAZI YANSIMALARI...

Sözkonusu mektubun kendisi yayınlanmadan bir gün önce, "Özgür Ülke" gazetesinde, bir zamanlar Demirel'in "has adamı", şimdi "Özgür Ülke" yazarı olan İsmet İmset'in *"Öcalan'dan Diplomatik Atak ve Barış Yolu"* başlıklı bir yazısı yayınlandı. Bu sayede biz de sözkonusu mektuptan haberdar olduk.

İ. İmset'in PKK açısından atılacak olan gelecek adımın ne olması gerektiği konusundaki önerisine değinmekte yarar vardır. Tavrı şöyledir:

*"Avrupa çevrelerinde diyaloga yönelik ortaya konan tartışmaya gelince. Böylesi bir mektubun tartışmaya açılması ile PKK'nin **"savaşan taraf"** olarak zaman geçirmeden Uluslararası Kızıl Haç (ICRC)'ya başvurması, beklenen en önemli adım olarak görülüyor.(...)*

*Uluslararası yasal çevrelere göre, böylesi bir adımın daha da güçlendirilmesi, Türkiye'nin insan hakları ihlalleri ve inkar politikası yüzünden imzalamayı red ettiği 1949 Cenevre Antlaşmasının 1977 1. Protokolü'nü onaylamak için PKK'nin **"savaşan taraf"** olarak İsviçre hükümetine başvurması ile gerçekleşebilir.*

*Böylesi bir başvuru ile, diyalog imkanı yaratmaya çalışan ve şiddete dayalı askeri çözümde ısrar etmediğini açıklayan PKK, kendisinin aynı protokol'ün 96'ncı maddesinin 3'üncü bendinde tarif edilen insani hukuk (humanitarianlaw)'a bağlı kalacağını teyit ederek hem Türkiye tarafından işlenen insan hakları ihlallerini ortaya çıkarabilir, hem de uluslararası platformda kapanmayacak bir **"tanınma"** kapısı açar." (Özgür Ülke, 25 Kasım 1994)*

Bu liberal burjuva yazarının "Özgür Ülke"de yer kapması boşuna değildir. Detaylarda farklı düşünseler de hepsi aynı hedefe hizmet etmektedirler: Kürt ulusal sorununun reforme edilmesi hedefine. Şiddete dayalı askeri çözümden yana olmadığını, bunda ısrar etmediğini PKK epeyce açıklamıştır. Bu olgu gözönüne alındığında, İ. İmset'in gösterdiği yoldan gitmelerinin önünde hiçbir engel yoktur.

23 Aralık 1994 tarihli yazısında ise İ. İmset, 1993 Mart ayında ilan edilen "ateşkes" dönemi hakkında tavır takınmaktadır. DEP milletvekili Ahmet Türk'ün mahkemede verdiği ifadeye de dayanarak, bunların Bekaa'ya gitmelerinin gerekçesinin Özal'ın mesajının A. Öcalan'a ulaştırılması olduğunu ortaya koymaktadır. Yani kısacası, pazarlıklar, şu ya da bu biçimde ta o zaman yapılmaya başlanmıştı.

Aynı tarihlerde Moskova'da yapılan, "Günümüzde Kürt Sorunu" konulu konferansta da, "siyasi çözüm" için çağrılarda bulunuldu. ERNK Moskova Temsilcisi Mahir Welat'ın tavrı şöyledir:

"Biz bugün savaşın durdurulmasına hazırız. Ama savaşın bitmemesini isteyen Türkiye'dir. Biz siyasi yolla çözümden yanayız ama cevap vermiyorlar." (Özgür Ülke, 27 Kasım 1994)

Konferansın sonunda ortak olarak dile getirilen görüş ise "Özgür Ülke"nin aktarması temelinde şöyledir:

"... Kürt halkını temsil eden organın PKK olduğu ve Türkiye'nin PKK ile masaya oturması gerektiğini dile getirdiler." (aynı yerde)

Evet, Moskova'da toplanan konferansa katılanlar da, PKK ile faşist Türk devletinin aynı masaya oturup sorunu "çözme"leri gerektiğini savunmaktadırlar.

A. Öcalan'ın mektubu Ankara'da yapılan, sosyal-demokratların, yani "Sosyalist Enternasyonal"in toplantısında da gündeme geldi. Avusturya SDP'nin Dış İlişkiler Komitesi Başkanı Karl Schramek şöyle tavır takındı:

"Avrupa'da da PKK anlaşılmaya başlanıyor. PKK'nin görüşlerini anlamak zorundayız. 10 yıl önce FKÖ teröristti, ama bugün Nobel alıyor. Geçirilen bu süreç binlerce ölüme neden oldu. PKK'da da benzer değişimler oluyor. Haklarına sahip çıktıkları için suçlanıyorlarsa, Kürtleri anlamak zorundayız." (Özgür Ülke, 17 Aralık 1994)

Artık sosyal-demokratlar da "Kürtleri anlamak" istiyorlarsa ve PKK'yi FKÖ ile benzeştiriyorlarsa, durum gayet açıktır. Hakim sınıfların belli temsilcileri ile PKK arasında ideolojik ve pratik siyaset açısından belli bir birlik vardır. Bu birliktelikte sosyal-demokratlar "solculaşmamışlar", tam tersine PKK gittikçe sağcılaşmıştır. Gidiş yönü bellidir...

Evet, gidiş yönü bellidir. Ve bu gidişin yolunda oyunun provaları da yapılmaktadır. Yazıyı bitirmeden okuduğumuz "Özgür Ülke" gazetesinde, bu provanın sadece siyaset temelinde oynanmadığını gördük. Evet, tiyatronun birinci perdesine hazırlık ve prova, PKK'nin kamplarından birinde 1994'ün sonunda pratik olarak da yapılmıştır. Nasıl mı? Tiyatro oynanarak. Başrollerinde A. Öcalan, Yalçın Küçük, Bilgesu Erenus ve Ali Haydar Cilasun'un oynadığı tiyatro ile.

Bu tiyatronun konusu, A. Öcalan'ın Çiller ile gizli görüşmesidir. Özü ise karşılıklı anlaşmak için konuşup tartışmaktır. Oyunun sonunda Çiller Kleopatra olma özentisi içinde yılanla kendisini zehirletir ve ölür. Bunun sonrasında ise A. Öcalan yaptığı konuşmada şöyle der:

*"Halklarımıza, Türkiye halkına söylüyorum; onurlu değerlerimizi paylaşalım. Kürdistan'ı da Türkiye'yi de paylaşalım. Hudutlar mühim değil, yine öyle kalsın. Ama değerleri eşitçe, onurluca ve özgürce paylaşalım. **Bunun için barış esas olsun. Bunun için halkın demokrasisi esas olsun. Bu zorba, kör şiddet kalksın. Yerine, uygar, insanlığın dili olan siyaset geçsin**." (abç) (Özgür Ülke, 17 Ocak 1995)*

Tiyatro oyunu olarak oynanan bu oyunun, gerçek yaşamda nasıl oynanacağı ve nasıl sonuçlanacağı konusunda şimdiden kesin şeyler söylenemezse de, bir oyunun oynandığı açıktır. "Siyasi çözüm" olarak savunulan, misak-ı milli sınırları içinde, faşist Türk devleti ile masaya oturup anlaşma temelinde bulunulacak bir "çözüm"e doğru gidilmektedir. Bu oyuna karşı çıkılması gerekir. Bizim oynayacağımız "oyun" başka bir "oyun"dur... Devrim için mücadelede, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle ortak örgütlenme temelinde, faşist Türk devletini yıkmak!

Budur bizim oynamamız gereken "oyun"...

Reformizme, milliyetçiliğe karşı mücadelede BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın saflarında birleşmek, kurtuluşa varmanın tek garantisidir!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi!!!

17 Ocak 1995▲

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN)

"Kürdistan Sürgün Parlamento

Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu adına savunulan "siyasi çözüm" için, PKK'nın yürüttüğü diplomatik mücadelenin bir parçası olarak oluşturulmak istenen "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun kurulacağı, 12 Ocak 1995 tarihinde, Belçika'nın başkenti Brüksel'de yapılan bir toplantı ile kamuoyuna duyuruldu.

Buna göre, önümüzdeki Mart ayına kadar, kuruluş çalışmalarının tamamlanması gerekmektedir. Bu toplantıda bir de "Kuruluş Bildirgesi" yayınlandı.

Sözkonusu toplantıdan önce A. Öcalan yeni yıl mesajında şunları söylemektedir:

"... Bir Ulusal Meclis de şu an gündemimizdedir. Avrupa'da bir Sürgün Parlamentosu bu yıl kesin başarıya gidecektir. Akabinde ülke topraklarında yapılacak Ulusal Kongre'ye taşırılacaktır." (Özgür Ülke, 1 Ocak 1995)

"Berxwedan"da ise şunlar savunulmaktadır:

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu'nu oluşturmak, bahara kadar ulaşılması gereken hedeflerden biridir. Bunun hazırlıkları yapılmaktadır. Kürdistan dışında kalan Kürtlerin temsil gücü olacağı kadar, Kürt sorununun uluslararası çözümü için çalışabilir. Diplomasi kanallarını açar, ulusal kurtuluş mücadelesine dışarıda temsil etmenin ortak iradesi ve gücü olur. Metropoldeki yasal çalışmaların şemsiyesi olma görevini görür." *(abç) (Berxwedan sayı 178, sayfa 3, 15 Aralık 1994)*

Burada savunulan görüşlerden çıkarılacak sonuç, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun, kurulması için çalışmalar yapılmaktadır ve bahara kadar kurulması hedeflenmektedir. Bu "Parlamento"nun siyasi işlevi, PKK'nın yürüttüğü mücadeleyi, bir başka cepheden desteklemektir. Bu destek ise, emperyalist devletlerle geliştirilecek diplomatik ilişkiler temelinde, emperyalist devletlerin faşist Türk devletine "baskı" yapmaları ve PKK ile masaya oturup "siyasi çözüm"e varmalarını sağlamaktır.

Bu yaklaşıma bakıldığında, savunulan düşünceler, 1991'in sonuna doğru gündeme getirilen ve 1992'de çözülecek bir görev olarak savundukları "Kürdistan Ulusal Meclisi" bağlamında savunulanlardan özde farklı olan düşünceler değildir. Bilindiği gibi, "Kürdistan Ulusal Meclisi" için 20-22 Kasım 1992 tarihinde seçimler yapıldı, 153 delege seçildi ve bu delegeler de ikinci bir seçimle 15 milletvekilini seçti. Seçtiler ama, bunların özel bir fonksiyonu olmadı ve "Kürdistan Ulusal Meclisi", 1993'ün Mart ayında ilan edilen "ateşkes"le birlikte iyice "unutuldu".

Şimdi, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nu oluşturma çabası, "Kürdistan Ulusal Meclisi"nin bir başka biçimde oluşturulması çabasından başka birşey değildir. Zira o dönem, adı "Kürdistan Ulusal Meclisi" olsa da, bugün "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"ndan istenen rolü oynaması istenmekte idi. Bugün değişen tek şey, PKK'nın diplomaside daha açık dil kullanmasıdır.

Bunların bütün Kürdistan adına hareket etmeleri ve tümünü temsil ettikleri biçiminde tavır takınmaları, olguları çarpıtmaktır.

Kuzey Kürdistan bazında ele alınsa da, bu "Parlamento"nun bir bütün olarak Kürt halkının iradesini temsil etmediği ortadadır. Zira kendisinden ayrı düşünen örgütlere kapı açıktır dense de, kuruluş çalışmalarında yer alanların hepsi, PKK'nın görüşleri temelinde ve onun önderliğindeki kurum ve insanlardır. Böyle olunca da, bu "Parlamento"nun halkın iradesini temsil ettiği iddiası, sadece bir iddiadır ve gerçekleri yansıtmamaktadır.

Şimdi de bu konularda "Kuruluş Bildirgesi"nde savunulanlara bakalım. Bu "Bildirge"de Kürdistan tarihi kısaca özetlendikten sonra, "Yeni Dünya Düzeni"ne yamanmak için şunlar söylenmektedir:

"Kürdistan halkının bugün Türkiye'de ve diğer ülkelerde içinde bulunduğu durum, demokrasi ve özgür dünya ile çelişki arz etmektedir. Kürdistan'daki savaş Türkiye'nin iç güvenlik sorunu olmayıp bölgesel ve global bir sorundur. Nüfusu yaklaşık 40 milyon civarında olan bir ulus, başta BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi olmak üzere bütün uluslararası yaşam normlarından mahrumdur. Halbuki ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı bilimsel ve tarihsel bir gerçektir." *(abç) (Özgür Ülke, 13 Ocak 1995)*

Burada savunulan düşünceler, her yanı ile "Yeni Dünya Düzeni"ne umudunu bağlayan düşüncelerdir. Tabii ki bu arada, bütün liberal burjuvaların yaptığı gibi, bu emperyalist dünya hoş gösterilmektedir. Bunlara göre, demokrasi ile baskı, yani diktatörlük birbiri ile çelişmektedir. Böylece kurulu burjuva düzeninin, demokratik gösterilen ve burjuva demokrasisinin varolduğu tüm ülkelerde, burjuvazinin diktatörlüğünün hüküm sürdüğü gözardı edilmektedir. Bu aynı zamanda "özgür dünya" tespiti ile de yapılmaktadır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı da burjuvazinin çizdiği çerçevede ele alınmaktadır. Böylece ulusların ayrılma hakkı da iğdiş edilmektedir. Nasıl olsa aynı politikanın savunucularıdırlar...

"Bildirge"de Kürdistan halkı adına söylenen birşey de şudur:

"Gelinen aşamada Kürdistan halkı Ulusal Parlamento'yu kendisi için zorunlu bir ihtiyaç olarak görmektedir. Halkımızın kendi kaderi üzerindeki söz hakkını, bir meclis ile dile getirme talebi vardır. Bu meclis, Kürdistan sorununun çözümü, ulusal nizamın gelişmesi, ulusal kanunların hayata geçirilmesi ve Kürdistan iradesini dışta da temsil edecek iradi organ olacaktır." (aynı yerde)

İlkönce söylenmesi gereken şey, genel olarak Kürdistan adına konuşulması, hem olgu açısından yanlıştır, hem de bütün Kürdistan halkının iradesini temsil etmesi bağlamında olguları çarpıttığı için yanlıştır. Sözkonusu kurulmak istenen "parlamento", halkın "zorunlu bir ihtiyacı" değil, PKK'nın geldiği yerde, siyasi tavırlarının sonucu, zorunlu olarak ihtiyaç duyduğu bir kurumdur. Yani bu ihtiyaç, halkın değil, PKK'nın ihtiyacıdır.

Halkın iradesini temsil etmeye gelince: Halkın, gerçekten iradesini ifade edebilmesi ve onu (iradesini) özgürce kullanabilmesi için, özgür koşullar altında yapılacak bir referandum gereklidir. Böyle bir durumun olmadığı yerde, bu "parlamento"nun bütün Kürdistan halkının iradesini temsil edeceğini söylemek, kendi iradesini, halkın iradesi yerine koymaktır. Özgür bir referandumun koşulları olmadığını bizzat kendileri de tespit etmektedirler. İşte tavırları:

"... Ülkemizde, halklarımızın özgür iradesi ile temsilcilerini seçme koşulları olmadığından, sürgündeki ulusal kurumlarımızın denetiminde ve aracılığıyla halklarımız temsilcilerini seçecektir." *(abç) (aynı yerde)*

Evet, özgür iradesi ile temsilcilerini seçemeyen halkların iradesini bu şartlarda temsil edeceklerini anlatıyorlar. Anlatabilirler, fakat, gerçekleri çarpıtmaktadırlar ve biz de bunu gösterme görevine sahibiz.

Kurulması istenen meclise yüklenen rollerde de, mümkün olmayan talepler vardır. "Ulusal bir nizamın" gelişmesi ve ulusal kanunların hayata geçirilmesi, ancak ve ancak Kürdistan ya da Kuzey Kürdistan'ın ayrı bir devlet haline gelmesi ve bu meclisin de bizzat bu devletin bir organı olması durumunda mümkündür. Aksi

...su" hakkında bir ilk tavır...

halde, sözkonusu kanunlar ancak, PKK ve bu mecliste yer alacak örgütlerin taraftarları şahsında uygulamanın ötesinde uygulanamazlar. Bu yönü ile bu meclisin bu görevi yerine getiremeyeceği şimdiden açıktır.

Bu meclisin yerine getirebileceği esas şey, uluslararası emperyalist kuruluşlar ve örgütlerle diplomatik ilişkilerdir. Bu teorik açıdan mümkündür. Bunun pratik olarak nasıl gelişeceği ise, hem bizzat bu meclisin gelişmesine ve hem de emperyalistlerin bunlara karşı takınacağı tavırlara bağlıdır. Diplomasi bağlamında söylenenler ise şöyledir:

*"**Kürdistan Sürgün Parlamentosu: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni dünya kamuoyuna aktarır, hükümetlerle ve uluslararası kurumlarla ilişki geliştirir, bütün diplomatik ve politik ilişkileri düzenler. Kürdistan halklarını ve özgürlük mücadelesini, meşru ve hukuki bir çerçevede-bünyede temsil etmek, Sürgün Parlamentosu'nun en yüce varlık nedenlerinden biridir**." (abç) (aynı yerde)*

Evet, bu parlamentonun ***"en yüce varlık"*** nedeni (onlar nedenleri dese de böyledir), uluslararası emperyalist kurumlarla ve emperyalist devletlerin hükümetleri ile diplomatik ilişkiler geliştirmektir. Böylece, bu parlamentonun ne için kurulacağı da açığa çıkmaktadır.

Yukarıda söyledik, burada tekrar söyleyelim: Bu parlamento, emperyalist devlet ve kuruluşların faşist Türk devletine "baskı" yapıp, PKK ile masaya oturarak Kürt sorununa "siyasi çözüm" getirmeye hizmet etmek için kurulmak istenmektedir. Bu parlamentonun en temel rolü budur. Bunu yerine getirip getiremeyeceği ise birçok etkene bağlıdır.

Buraya kadar değindiğimiz sorun, siyasi ifadesi ile reformizmdi, "Yeni Dünya Düzeni"nin savunuculuğu idi. Biraz da bu reformizmin milliyetçi yanına bakmak gerekiyor. Zira, Brüksel'de yapılan toplantıya, Avrupa Asuri Federasyonu temsilcisi Georges Ario'nun katılmasını, parlamentonun Kürt değil, Kürdistan'da yaşayan tüm halkların temsilcisi olduğu görünümünü vermek için kullandılar.

İlk bakışta, "bu parlamentoda sadece Kürtler yok, o zaman, milliyetçilik eleştirisini getirenler haksızlık yapıyor" diyecek olanlar olacak elbette... Fakat, milliyetçiliğin, katılımın hangi uluslardan insanlardan oluşup oluşmaması ile değil, savunulan politika ile ortaya çıkacağını hatırlatmak gerekiyor.

Tabii ki, değişik ulus ve milliyetlerden insanların bir araya gelmesi iyidir. Fakat, bunları biraraya getiren sebep, gerekçe nedir? Ya da bunlar, hangi amaç uğruna biraraya gelmişlerdir? "Kuruluş Bildirgesi" şu tavrı takınmaktadır:

"Kürdistan Sürgün Parlamentosu: Kürdistanlı halklar arasında milli, dini, mezhebi ve cinsiyet olarak hiç bir ayrıcalık gözetmemektedir." (aynı yerde)

Buraya kadar söylenenlere bakıldığında, bu parlamentonun ne kadar demokratik olduğunu düşünenler olacaktır. Hem de haklı olarak. Bu haklılık, burada söylenenlerin arkasında yatan gerçeklerin bilinmediğini gösteren ve görünüşteki bir haklılıktır. Soruna biraz yakından bakıldığında, ayrıcalık gözetildiği ortaya çıkmaktadır. En açık biçimi ile bu ayrıcalık, Batı Ermenistan'ın Kürdistan coğrafyası içinde gösterilmesidir. Batı Ermenistan'ı Kürdistan coğrafyası içinde gösterip, ondan sonra da "milli, dini," vb. ayrıcalık gözetmediğini söylemek, Kürt milliyetçiliğinin üstünü örtmektir.

Alıntının hemen devamında şunlar söylenmektedir:

*"**Özgür Kürdistan'ı hedefleyen ve ulusal kurtuluş mücadelesinden yana olan herkese açıktır**." (abç) (aynı yerde)*

Bunların değişik "halklar"dan bahsetmesi, gerçekten, varolan milliyetçiliğin üstünü örtmek içindir ve "özgür Kürdistan"dan anladıkları ise, faşist Türk devleti ile masaya oturup anlaşma temelinde sorunun "siyasi çözüm"üdür. Bunların gerçek anlamda bağımsız-demokratik bir Kürdistan'ı savunmadıkları, takındıkları tavırlardan mevcuttur. Bunlar, her "Kürdistanlı" dediği yerde, Kürtleri anlatmaktadırlar. Bunun bir başka göstergesi de, ayrım yapılmadığı söylenen ulusal azınlıkların, bu kurulacak olan parlamentoda yer alabilmeleri için, "ulusal kurtuluş" mücadelesinden yana olmaları gerekmektedir. Peki ama bu ulusal mücadele, hangi ulusun mücadelesidir? Bu tavır, en başından itibaren ayrımını yapmaktadır. Ermeniler, Araplar, Asuriler vb. milliyetler, kendi milli haklarını talep ettiklerinde bunlar ayrım yapacaktır. Çünkü, bugün ayrım yapılmamasının temel ölçüsü enternasyonalizm değil, Kürt milliyetçiliğidir. PKK'nın azınlıklara karşı nasıl bir politika izlediğini değişik yazılarımızda ortaya koymuştuk. Bu parlamento da aynı politikayı, başka maskelerle savunmaktadır.

Bu parlamentonun oluşması halinde ortaya çıkabilecek bir soruna dikkat çekerek yazımızı bitirelim. Kuzey Kürdistan-Türkiye bazında, Kürt ulusunun kurtuluşu adına mücadele edenler içinde, "siyasi çözüm" için mücadele edenler iki ayrı kanada bölünmüş durumdadır. Bir kanat, esas olarak PSK, Burkay takımı, legal partileşme çabası içindedir. PKK kanadı ise, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nu oluşturmaya çalışmaktadır. Bu parlamentonun kurulması şartlarında –ki, gidişat bunun kurulacağını gösteriyor–, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de seçimlere katılma konusundaki tavır da değişik olacaktır. Buna göre, "Kürdistan Sürgün Parlamentosu"nun varlığı şartlarında, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de seçimlere katılmak, PKK açısından "ulusal ihanet" olacaktır. Böylesi bir durumda da, aradaki çelişkiler giderek kızışacaktır. DEP'in kapatılmasından sonra, DEP içinde yer alan değişik güçlerin ayrışması da bilindiğinde, bu konuya dikkat çekmek önemlidir.

Sonuçta toparlarsak, kurulmak istenen "Kürdistan Sürgün Parlamentosu", esas olarak, Kürt sorununa "siyasi çözüm" için sürdürülen diplomasinin bir ürünüdür. Bu bağlamda, varlığının "en yüce" nedeni de, emperyalist kuruluşlar ve devletlerle ilişkiler geliştirip, faşist Türk devletine masaya oturması için "baskı" yaptırmaktır.

Bu uğurda verilen mücadelelerin hiç biri, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunu gerçekleştiremeyecektir.

Sözkonusu edilen "siyasi çözüm", "Yeni Dünya Düzeni"nin sınırları içinde savunulan bir "çözüm"dür. Bu, Filistin-İsrail çatışmalarında uygulanmaya konan ve çözümsüzlüğü her geçen gün daha da açığa çıkan bir "çözüm"dür. Bunun için de Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtuluşunu isteyenler buna karşı çıkmak zorundadırlar.

Kürt ulusunun kurtuluşu, Kuzey Kürdistan bazında, ancak ve ancak faşist Türk devletinin yıkılması temelinde mümkündür, onunla anlaşmakla değil! Bunun için de, değişik ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçilerin birliği ve mücadelesi zorunludur. Bu proleter enternasyonalizmi temelindeki birliği yaratabilmek için de BOLŞEVİZMİN BAYRAĞI altında birleşmek gerekiyor. Kurtuluşun başka yolu yok! Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadele birliği! 18 Ocak 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN)

panorama

Kafkaslarda ufukta "barış" gözükmüyor!

Rusya-Çeçenistan

Yüzyıllardan beri ulusal, etnik ve inanç savaşlarından kurtulamayan Kafkaslar'da, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından önce Ermenistan-Azerbaycan arasında başlayan çatışmalar gittikçe daha değişik kesimleri içine çekerek genişlemekte ve ufukta barış gözükmemektedir.

Kafkaslar'da Abazalar, Azeriler, Çeçenler, Çerkezler, Dağıstanlılar, Ermeniler, Gürcüler, İnguşlar gibi bir dizi ulustan ve etnik kökenden insan yanyana ve içiçe yaşamaktadır. Bu bölge, Rus Çarları için bölgeye ilk saldırdıkları ve ileri karakol kurdukları 1559 yılından Çarlığın yıkıldığı 1917 yılına kadar sürekli problem olmuş, Rus boyunduruğunu kabul etmek istemeyen Kafkas halkları her fırsatta isyan ederek "Büyük Rusya" kurmak ve "sıcak denizlere sarkmak" isteyen istilacı Çarlara bir türlü rahat nefes aldırmamışlardır.

Kafkaslar, uzun süreli ve gerçek barışa ilk defa,1917 Büyük Proleter Devrimi ile birlikte kavuşmuştur. Abaza, Azeri, Ermeni, Gürcü, Çeçen, Çerkez proleterleri ve yoksul köylüleri gerçek düşmanlarının yüzyıllardır öğretildiği gibi komşu uluslar veya halklar değil kendilerini ezip sömüren kendi burjuvaları olduğunu anlamışlar ve Kızıl Ordu'nun yardımı ile bu asalakları yerle bir edip komşu kardeş halklar ile birlikte "Transkafkasya Sosyalist Cumhuriyeti"ni kurmuşlardır.

Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nde büyük Rus şovenizmi yerle bir edilirken, bölge halklarının ulusal haklarına kavuşmaları, sosyalist temelde kültürlerini geliştirmeleri; kendi dillerini, geleneklerini, göreneklerini özgürce kullanmaları için eldeki tüm imkanlar seferber edilmiş, bununla birlikte bu olanakları, kendi milliyetçi anlayışlarını yaymak için fırsat olarak gören yerel burjuvazinin başı da ezilmiştir. Fakat bu mücadelede kalıcı başarılar elde etmek için Lenin ve Stalin'li yıllarda verilen mücadele yeterli olamamıştır.

1934 Ocak ayında özerk Çeçen ve İnguş bölgeleri birleştirilmiş ve 5 Aralık 1936'da Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti kurulmuştur. İkinci Dünya Savaşı içinde Çeçenlerin bir bölümünün Sovyet iktidarına karşı faşist Alman orduları ile işbirliği yapıp Kızıl Ordu'yu arkadan vurmaları yüzünden naziler ile işbirliği yapan kesimler buradan Kazakistan'a sürüldüler. 1944 yılında Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti dağıtıldı. Bu sürgün, burjuvazi tarafından Stalin zamanını eleştirmek için en fazla kullanılan olaylardan bir tanesidir. Bu sürgün olayı sürekli olarak, Sovyetler Birliği'inde ulusal sorunun hiç de anlatıldığı gibi ulusların kendi kaderini tayin hakkı temelinde değil, zorla çözüldüğüne kanıt olarak gösterilmiştir.

Halbuki sorunun özü ulusal değil siyasidir; buradan sürgün edilen insanlar, Çeçen veya İnguş olduklarından değil, faşist nazi sürüleri ile Sovyet devletini yıkmak için işbirliği yaptıkları gerekçesi ile haklı olarak sürülmüşlerdir.

1956 yılındaki 20. Parti Kongresi'nde revizyonistlerin iktidarı tümü ile ele geçirmesi ile birlikte ulusal sorunun çözümünde kazanılan başarılar ve ileriye atılan adımlar birer birer terkedilmiş, büyük Rus şovenizmi, bu sefer "sosyalist" maske altında tekrar hortlamış, aynı zamanda yerel milliyetçiliğe de taviz verilmiştir. Bunun neticesinde Kruşçev önderliğindeki Sovyet devleti, Kazakistan'a sürülen Çeçen ve İnguşlardan, İkinci Dünya Savaşı sırasında meydana gelen "üzücü olaylardan" ötürü özür dilemiş, bunların eski topraklarına geri dönmeleri sağlanmış ve

Çamaşır

1957 yılında Çeçen-İnguş Özerk Cumhuriyeti tekrar oluşturulmuştur.

Revizyonistlerin iktidarı bütünüyle ele geçirmesi ile birlikte burjuva önderlikler altında ulusal gelişimleri sosyalist temelden tekrar milliyetçi temele doğru kayan uluslar, karşılarında hem tekrar hakim ulus olma yönünde ilerleyen Rus şovenizmini, hem de yerel komşu milliyetçi akımları bulmuşlardır.

Gorbaçov'un "glasnost" rüzgarını kendi milliyetçi amaçları için estiren bu akımlar, uzun süredir gizli yürüttükleri faaliyetlerini artık açıktan uygulamaya başlamışlardır. Dışarıdan bakıldığında "sorun yokmuş" gibi görülen bölgenin aslında bir barut fıçısından farksız olduğu anlaşılmıştır.

Açıktan ilk çatışma, Azeriler ile Ermeniler arasında yaşanmıştır. 88 Şubat'ında Azerbaycan'ın Sumgait şehrinde 32 Ermeninin katledilmesi ile başlayan çatışmalar daha da geniş boyutlar kazanarak devam etmiş ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından iki bağımsız devlet haline gelen Ermenistan ile Azerbaycan arasında halen barış sağlanamamıştır.

89 Nisan'ında "sosyal-emperyalist" Rus birlikleri Tiflis'te bağımsızlık için gösteri yapan Gürcülere saldırmış, 19 gösterici hayatını kaybetmiştir.

90 Ocak ayında Gorbaçov'un emri üzerine sosyal-emperyalist iktidarı korumak için Rus birlikleri Bakü'ye girmişler, bu çatışmalarda 160 kişi hayatını kaybetmiştir.

91 Ağustos ayında başarısız bir darbe girişiminden sonra Sovyetler Birliği yıkılmış, eski cumhuriyetler bağımsızlıklarını ilan etmişler, Rusya önderliğinde bu cumhuriyetlerin çoğunluğunun da katıldığı Bağımsız Devletler Topluluğu kurulmuştur.

91 Eylül ayında o zaman kadar Rusya Federasyonu'na bağlı özerk bir bölge olan Çeçenistan bağımsızlığını ilan etmiştir.

90-92 arasında Gürcistan topraklarında yeralan Güney Ossetler, Rusya Federasyonu'na katılmak için savaşmış, Ağustos 92'de Rusya ile Gürcistan arasında barış anlaşması imzalanmıştır.

91 Ekim ayında Çeçenistan'da seçimler yapılmış, seçimlerde Ruslar oy kullanamamış, Cohar Dudayev oyların %80'ini alarak başkan seçilmiş ve Kuran'a el basıp yemin ederek göreve başlamıştır.

92 Kasım ayında İnguşlar ile Kuzey-Ossetler arasında sınır çatışmaları yaşanmıştır.

92 ve 93 yılında Gürcistan Cumhuriyeti içinde yeralan özerk Abaza bölgesi, süren kanlı çatışmalar sonucunda Rusların yardımı ile Gürcistan'dan ayrılmıştır.

94 Kasım ayında Çeçenistan'da yaşayan Rusların ağırlığını teşkil ettiği muhalif gruplar, başkent Grozni'ye karşı başarısız bir saldırı girişiminde bulunmuşlardır.

9 Aralık 94'de Yeltsin, silahların bırakılıp teslim olunması için Çeçen liderlerine bir ultimatom vermiştir. Bu ultimatomda Yeltsin, Çeçen yönetimini "mafya gibi örgütlenmekle ve mafya ile içiçe olmakla" suçlamış ve "bu yönetimin meşru olmadığını mafya ile bir masaya oturamayacaklarını" açıklamıştır.

Çeçen yönetimine getirilen "mafya" suçlaması sadece hakim Rus burjuvazisinin değil batılı kaynakların da getirdikleri bir suçlamadır ve aylardır medya aracı üzerinden bunu destekleyen yayınlar yapılmaktadır. Çeçen yönetimin mafya ile içiçe çalıştığı açıktır, fakat bu sorunun sadece bir yanıdır. Çeçen yönetimini mafya olmakla suçlayan Rus burjuvazisi acaba kendisi bütün mafya tipi örgütlenmelere karşı mıdır? Hiç de değil, bugün BDT içindeki en güçlü mafya örgütleri Rus burjuvazisinin denetimindedir. Yine en güçlü iki Rus mafyasının lideri Yeltsin'in danışmanıdır.

Çeçenistan'daki savaşla, Moskova ve Petersburg'da Rus ve Çeçen mafyaları arasında yürüyen savaş aslında Rus burjuvazisi ile diğer yerel burjuvaların çıkar dalaşının değişik görüntülerinden başka birşey değildir. Yani Dudayev'i "mafya başı" olarak suçlayan Yeltsin'in bizzat kendisi mafya başıdır.

Bu ultimatomun karşılıksız kalması üzerine "birkaç saat içinde" bu "eşkiyalara" dersini bildirip Grozni'ye tekrar Rus bayrağı dikmek için 11 Aralık günü Rus birlikleri havadan ve karadan Çeçenistan'a saldırmışlardır. Fakat evdeki hesap çarşıya uymamıştır. Bırakalım Grozni'ye "birkaç saat içinde" Rus bayrağı dikilmesini, Rus ordusuna göre çok daha kötü şartlarda savaşan Çeçen birlikleri ilk saldırıları geri püskürtmeyi bile başarmışlardır.

Ancak 6 hafta süren, iki taraftan da hem asker hem sivil binlerce insanın hayatını kaybetmesinden, Grozni'nin yerle bir edilmesinden, binlerce insanın yerinden, yurdundan olmasından sonra, 19 Ocak günü Rus birlikleri Grozni'deki direnişin sembolü olan başkanlık sarayına Rus bayrağını dikebilmişlerdir.

Fakat bu savaşın bittiği anlamına gelmiyor, Ruslar başkenti ele geçirseler de çatışmalar kesinlikle bitmeyecek, başka biçimlerde devam edecektir.

Grozni'ye saldırı emrini veren Yeltsin ile, geçmişte Gorbaçov, Bakü ve Vilnius'a saldırı emri verdiğinde Gorbaçov'u istilacılıkla suçlayıp demokrasi havarisi kesilen Yeltsin aynı Yeltsin'dir. 91 Ağustos'unda yarı gönüllü darbecilere karşı tankların üzerine çıkıp "demokrasiyi" savunan Yeltsin ile, ne hükümete, ne parlamentoya, ne de halka sormadan Çeçenistan'a saldırı emrini veren Yeltsin aynı Yeltsin'dir.

Yeltsin aslında hep aynı Yeltsin'dir. Yeltsin ne 91'de demokrattı, ne de 94'de diktatör oldu. Yeltsin başından beri Rus burjuvazisinin uşağıydı. O, Rus burjuvazisinin çıkarları neyi gerektiriyorsa öyle davrandı, ne az, ne de fazla!

Eski Sovyetler Birliği sınırları içinde yeralan toprakların hala kendi nüfuz alanına girdiğini herkese kabul ettirmek ve "büyük güç" olduğunu ispatlamak için Rus burjuvazisinin gözünde Çeçenistan önemli bir denek taşıydı. *"Çeçenistan zaten Rusya toprakları içinde bulunuyordu", "Çeçenlerin bağımsızlık ilanı*

geçersizdi", bu anlamda Çeçenistan'ın işgali Rusya'nın bir iç sorunuydu, *"eşkiyaların dersi verilmeliydi"* vs.

Çeçenistan'ın Rusya tarafından işgal edilmesinin önemli sebeplerinden biri de, bölgedeki Rus iktisadi çıkarlarıdır. Bir yandan bölgede önemli petrol ve doğal gaz kaynakları bulunmakta, diğer yandan Azeri petrolünün Karadeniz'e ulaştırılması için gerekli boru hattının Çeçen toprakları üzerinden geçmesi planlanmaktadır. Bu anlamda Çeçenistan toprakları Rus burjuvazisi için kolay kolay vazgeçilemeyecek değerdedir. Rus burjuvazisinin esas amacı, Çeçenlerin tam olarak bozguna uğratılmasından çok, bölgede Rus burjuvazisinin çıkarlarını koruyacak yeterlikte bir güvenliğin sağlanmasıdır.

Bu işgal karşısında diğer ülkelerin ve emperyalistlerin tavrı da ilginçtir. Bu zamana kadar her yazımızda bu ülkelerin "insan hakları", "demokrasi" vb. konularda tüm söylediklerinin aslında yalan olduğunu, bu ülkelerin tavırlarının, onların iktisadi ve siyasi çıkarlarına göre belirlendiğini belirtmiştik. Her gelişme gibi Çeçenistan'ın Rus ordusu tarafından işgali de, bu ülkelerin ne kadar iki yüzlü bir politika izlediklerini bir kez daha ortaya koydu.

Sovyetler Birliği zamanında her türlü muhalefeti binbir türlü araçla destekleyen emperyalistler, Rus ordularının Çeçenistan'a girmesini, Rusya'nın kendi içişleri olarak görüp kayda değer bir tavır takınmadılar. Emperyalist ülkelerde protesto, halktan ve basından geldi. Ancak AGİK ve Paris Şartı temelinde, sorunun daha "uygar" yöntemler ile çözülmesi doğrultusunda Rusya'ya "tavsiyelerde" bulunuldu.

Emperyalistlerin bu tavırlarının ardında, şu an Rusya'da kendi çıkarlarını Yeltsin'den daha iyi savunacak bir alternatifin görülmeyişi yatmaktadır. Önemli olan, onların çıkarlarının en iyi biçimde temsil edilmesidir. İleride bu çıkarları Yeltsin'den daha iyi temsil edebilecek kapasitede uygun biri çıkarsa o zaman Yeltsin bir çırpıda çöpe atılacaktır. Fakat şu an emperyalistlerin çıkarlarını savunmada Yeltsin'in alternatifi yoktur!

Bu çatışmada Türkiye, bölgede nüfuzunu arttırmak için bir yandan "gizli" olarak Çeçenleri desteklemekte, diğer yandan kendisi de "kendi içişleri olarak gördüğü" Kürdistan'da benzer bir soruna sahip olduğundan, Rusya'nın "içişleri" olarak görülen bu çatışmada "açıktan" pek aktif tavır takınmamaktadır. Ancak iki ülke de rakibini zayıflatacak girişimleri desteklemekten geri kalmamaktadırlar. Türkiye, Türki cumhuriyetleri peşine takıp Bağımsız Devletler Topluluğu'nu zayıflatarak bölgedeki nüfuzunu arttırmaya çabalarken, Rusya da Türkiye'yi zayıflatacak girişimlerden geri kalmamaktadır; örneğin PKK'nın açıktan hareket etmesine, büro açmasına izin vermesi gibi...

Bize göre bu savaşta desteklenecek taraf yoktur. Çeçen ulusunun bağımsızlık talebi haklıdır ve desteklenmelidir, fakat önderliği milliyetçi, dinci ve gericidir. Arkasında Türkiye ve İran gibi faşist devletlerin bulunduğu Dudayev önderliğindeki milliyetçi, dinci gericiler, Çeçen ulusuna ne gerçek anlamda bağımsızlık, ne de gerçek anlamda demokrasi getirmeyeceklerdir.

Çeçenistan'da gerçek özgürlüğün ve demokrasinin nasıl kurulacağı Lenin ve Stalin zamanında hem gösterilmiş hem uygulanmıştır. Şimdi görev, yarım kalan bu mücadeleyi ona layık bir şekilde yerine getirecek olan Bolşevik bir partinin yaratılmasıdır.

Kahrolsun Rus emperyalizmi!

* * *

"En modern sanayi toplumu"nun doğa karşısında acizliği!

Japonya'da deprem

Japonya, coğrafi konumu itibarı ile depreme çok yatkın bir kuşak üzerinde bulunmaktadır. Japonya, Kuzey-Batı Pasifik havzası, Filipinler havzası ve Avrasya havzasının birleştiği noktada yeralmakta, Pasifik ve Filipin havzaları 700 km'ye yakın magma tabakasının içine sarkmaktadırlar.

Bu yüzden Japonya deprem tarafından en fazla tehdit edilen bölgelerden birinin üzerinde yeralmaktadır. Her on depremden biri Japonya'da olmakta, bölgede her yıl binden fazla deprem yaşanmaktadır. Sadece Tokyo her yıl yaklaşık 50 kez sallanmaktadır.

Japonya'da, 17 Ocak'ta Kobe'de yaşanan depremden önceki en büyük deprem felaketi, 1923 yılında Tokyo'da gerçekleşmiş ve yaklaşık 120 bin insan hayatını kaybetmiştir. Bu yüzden Japonya'da 30 yıl önce çok geniş çaplı bir deprem programı uygulanmaya başlanmıştır. Bu program ile hem depremlerin önceden görülebilmeleri hedeflenmiş, hem de yapıların nasıl daha iyi depreme dayanıklı hale getirilebilecekleri araştırılmıştır.

Japonya'da yerçekimi, manyetik alanlar, denizlerin su seviyesi ve hatta hayvanların tepkileri sürekli izlenmekte, ülkenin her tarafına sismik ölçü aletleri yerleştirilmektedir. Çoktan beri yapıların depreme dayanıklı olmasını şart koşan bir dizi kanun ve yönetmelik vardır.

Milyarlarca Dolar harcanan bu önlemler sayesinde Japon yetkilileri, kendilerini güvenlikte hissediyor ve geçen yıllarda Los Angeles, San Fransisco ve başka yerlerde meydana gelen depremlerdeki ağır kayıplar yüzünden Amerikan mimari tarzını, önlemlerin yetersizliğini vb. sebep gösterip böyle bir yıkıntının Japonya'da mümkün olmadığı üzerine ahkam kesiyorlardı.

17 Ocak'ta Kobe'de meydana gelen, 5 binden fazla insanın hayatını kaybettiği, 40 bin binanın yerlebir olduğu ve 270 bin insanın evsiz-barksız kaldığı deprem, aynı zamanda Japonların, büyük çaplı felaketleri önlemekte kendi tekniklerine karşı duydukları boş güveni de yerle bir etti.

Otoyollar, tren yolları, binalar, evler kibrit çöpünden yapılmış gibi bir anda yerlebir oldular. Su ve gaz bağlantıları patladı, elektrik bağlantıları kesildi. Çıkan yangınları söndürmek için yeterli su sağlanamadığından, İtfaiye Müdürü intihar etti.

Dünyanın "en modern sanayi toplumu" Japonya'nın ikinci büyük sanayi merkezi olan Kobe-Osaka havzasında depremden sonra yaşananlar, yoksul bir ülkedeki görüntülere benziyordu. Yangınları söndürecek yeterli miktarda su yoktu, evsiz-barksız kalanlar kendi başlarının çarelerine bakıyorlardı, yeterli miktarda yiyecek ve barınak yoktu. Deprem araştırmalarına milyarlarca Dolar harcanan ülkede, felaket anında hala yaşamakta olan insanlara ulaşmakta kullanılan özel arayıcı köpekler bile yoktu! Bunlar birkaç gün içinde İsviçre'den getirtildi vs.

Tüm bu olumsuzluklar yoksul bir ülkede yaşansa anlaşılırdı. Fakat felaketin olduğu yer Japonya'dır. Depremlerin en sık olduğu ve çoktandır büyük bir depremin beklendiği, depremlere karşı en iyi önlemlerin alındığı, başka yerlerde yaşa-

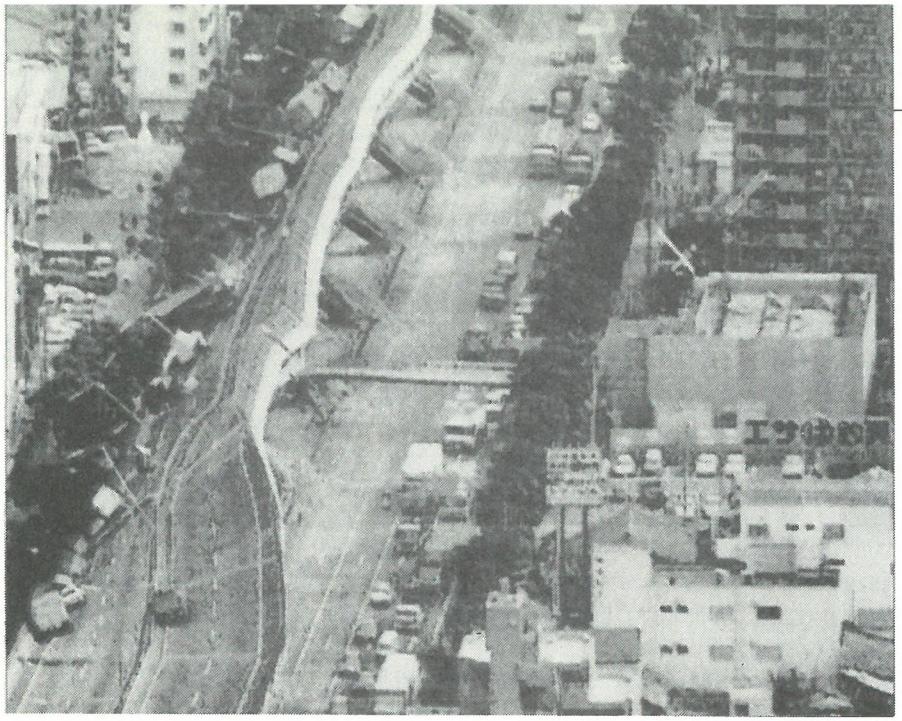

nan deprem felaketlerinin orada mümkün olmadığı üzerine binbir gerekçenin öne sürüldüğü ülkedir. Örneğin Tokyo havzası, neredeyse bir saat dakikliği içinde yaklaşık her 70 yılda bir büyük bir depreme (Rihter ölçeğine göre 8 şiddetinde) sahne olmaktadır. Deprem Tokyo'da bekleniyordu ama daha az riskli bir bölgede yeralan Kobe'de oldu.

Depremleri önceden bildirme araştırmalarına 1 milyar Dolar'ın üzerinde para yatırılmasına rağmen; Temmuz 93'te Okoşiri adasında 200 insanın hayatını kaybettiği 7,8 şiddetindeki, Ekim 94'te Haşinohe'de üç insanın hayatını kaybettiği 7,8 şiddetindeki, ve en son Ocak 95' de Kobe'de 5000'in üzerinde insanın hayatını kaybettiği 7,2 şiddetindeki depremlerden hiçbiri önceden haber verilememiştir. Önümüzdeki yıllarda büyük bir deprem de Tokyo'da olacaktır. Şimdiden gerekli önlemler alınmazsa felaketin boyutu daha da büyük olacaktır.

Depremden sonra gözlenen bir ilginç durum da; Japon işçilerinin hiçbir şey olmamış gibi işyerlerine varmak için enerji sarfetmeleri, yağma, panik vb. durumların olmaması idi. Japon işçilerinin "iş disiplini" zaten dillere destandır! Fakat hemen hemen düşen her hükümetin yolsuzluk, üçkağıt ve rüşvet yüzünden çöktüğü Japonya'da, işçilerin bu "disiplinliliği ve dürüstlükleri" tek taraflı kalmakta, bunun hiç de "ulusal bir erdem" olmadığı ortaya çıkmaktadır. Bu işçilere, işverenler tarafından, daha iyi sömürülmeleri için empoze edilen bir davranış biçimidir ve işçilerin bundan bir çıkarı yoktur!

Bu deprem, doğanın teknik gelişme sayesinde insan tarafından tamamen kontrol edilebileceğine duyulan boş inancı bir kez daha yerlebir etmiştir. İnsanlar ya doğanın kanunlarını tanıyarak onunla uyum içinde yaşamayı öğrenecekler, ya da sık sık böyle felaketlere maruz kalacaklardır.

Bununla ilgili ilginç ve ilginç olduğu kadar ögretici bir olay da, Ocak ayının son haftasında İspanya'da uluslararası kayak yarışmalarının yapılacağı Sierra Nevada dağlarında yaşanmıştır. Bu kış Sierra Nevada dağına yeterli miktarda kar düşmemiştir, fakat teknik olarak onun çoktandır çaresi vardır, çünkü kar makinaları sayesinde yeterli kar üretilmekte ve gerekli yerlere dökülmektedir. Artık bir dizi kayak merkezi ancak bu makinalar sayesinde işlemektedir. Fakat bunun da bir şartı vardır; hava sıcaklığının artmaması, dökülen karı eritmemesi.

Ocak ayının sonunda Sierra Nevada'da tam da bu yaşanmış, hava sıcaklığı (mevsim normallerinin çok üzerinde olan) artı 10 derecenin altına düşmemiştir. Bunun üzerine Uluslararası Kayak Federasyonu son anda yarışmayı iptal etmek zorunda kalmıştır.

Doğaya, doğanın kanunlarına rağmen tam olarak hükmedilemeyeceğine ilişkin sayısız örnek verilebilir. Kapitalist sömürü sadece insanları değil, doğayı da sömürmekte, doğal kaynakları daha fazla ve daha hızlı kâr uğruna sorumsuzca çarçur etmektedir. Bu durumun tek çaresi; doğayı ve insanları kapitalist sömürüden kurtarıp, doğaya hükmetme yarışından vazgeçip doğa ile uyum içinde yaşamasını öğrenmektir. Kapitalizm sadece insanları değil, doğayı da sömürüyor! Doğaya hükmetmeyi değil, onunla uyum içinde yaşamayı öğrenmeliyiz!

* * *

Kaçırılan AIR FRANCE uçağından sonra dikkatler "islam tehlikesine" çekildi...

Cezayir-Fransa

Cezayir'de askeri faşist cuntanın alternatifi olan şeriat yanlısı "İslami Selamet Cephesi"(FIS)'in askeri kanadını teşkil eden "Silahlı İslam Ordusu" (GIA) militanları tarafından 1994'ün son günlerinde kaçırılan Air France uçağı, Marsilya havaalanında özel Fransız birlikleri tarafından yapılan bir baskınla kaçırıldıktan 54 saat sonra kurtarıldı. Uçağı kaçıran 4 militan baskında ölü ele geçirilirken 173 yolcu kurtarıldı.

Fakat bu kaçırılma olayı, medya tarafından diğer kaçırılma olaylarından çok daha değişik biçimde yansıtıldı. Yoksa medya, sadece eski Sovyetler Birliği toprakları üzerinde son bir yılda meydana gelen uçak kaçırma eylemlerine aynı yoğunlukta yer verse idi diğer haberlere yer kalmazdı!

"Radio Europe 1", *"bütün batı hristiyan uygarlığının islam tehdidi altında olduğunu"* öne sürdü. "France Soir", bu eylemin *"tüm Fransa'ya savaş açmak"* anlamına geldiğini yazdı. Uzmanlar, *"Cezayir içsavaşının Avrupa'ya taşındığını"* anlattılar. Alman yetkililerinden bazıları bile *"islam tehlikesinin RAF* (Kızıl Ordu Fraksiyonu; Almanya'da 1970'li yıllarda bir dizi gerilla eylemi ile adını duyuran küçük-burjuva devrimci bir grup. /BN) *tehlikesinden daha büyük olduğunu"* iddia ettiler. Bu haberleri okuyanlar, kendilerini bir Avrupa şehrinde değil de, neredeyse Cezayir, Mısır veya İran'da zannedecekler.

Son yıllarda emperyalist basın tarafından "islam fanatizmi", "uygar batı alemi"ne karşı en tehlikeli odaklardan biri olarak gösterilmektedir. Soğuk savaş yıllarında "batı uygarlığına" karşı temel ve en büyük tehlike olmayı tek başına kimseye kaptırmayan "kızıl tehdit", Doğu Blok'unun çözülmesi neticesinde ortadan kalktıktan sonra yerini başka tehlikelere bıraktı! Ne de olsa tehlikesiz yaşanmıyor! İlle de "batı uygarlığını" "tehdit eden" odaklar gerekli ki, buradaki insan-

lara "ne kadar değerli bir ülkede yaşadıkları" daha kolay anlatılabilsin!

Komünizm tehlikesi(!) "ortadan kalktıktan sonra" emperyalistler yeni düşmanlarını keşfedip, bunlara karşı halkı uyarmaktan geri kalmadılar! Bunlardan biri "örgütlü suçlar" dedikleri; uyuşturucu ticareti, silah kaçakçılığı, kadın ticareti vb. işler yapan mafya tipi örgütlenmelerdi. Anlatıldığına göre bu "sektörün" yıllık kârı bir dizi emperyalist ülkenin yıllık bütçesinden daha fazlaydı. "örgütlü suçlar"ın yanında ikinci temel tehlike olarak "islam fanatizmi" gösterildi.

İran, Sudan, Irak, Cezayir, Mısır, Türkiye vb. ülkelerdeki gelişmeler gösterilerek "İslam fanatizminin", "batı uygarlığını tehdit ettiği" üzerine yoğun bir propaganda kampanyası yapılmaktadır. Emperyalist medyanın Air France uçağının kaçırılmasına bu kadar önem vermesinin ardında bu sebep yatmaktadır.

Gerçekte ise "islam fanatizmi"nin ne Fransa, ne Almanya, ne de diğer batılı bir emperyalist devlet açısından oluşturduğu ciddi bir tehlike yoktur. Birincisi bu ülkelerde yaşayan insanların hala çok azı islam dinini seçmiştir (en fazla Fransa'da %8; burada bunların hemen hemen tamamının eski Fransız sömürgesi olan Kuzey Afrika'dan gelen göçmenler olduğu dikkate alınmalı), ikincisi ve önemlisi "islam adına" bu ülkelerde yapılan "tedhiş eylemi" hemen hemen yok gibidir. Öyleyse "islam tehlikesi" nereden geliyor?

"İslam tehlikesi", "islam fanatizmi"nin "batı uygarlığı"nı tehdit etmesinden değil, emperyalist devletlerin iktisadi ve siyasi çıkarlarını tehdit etmesinden kaynaklanmaktadır. İslam ülkelerinin bulunduğu coğrafik alan, emperyalist ülkeler açısından stratejik öneme sahip bir enerji kaynağı olan petrolün en bol çıkarıldığı bölgedir. Emperyalistler bu bölgedeki çıkarlarını korumak için ellerinden geleni arkalarına koymamaktadırlar. En son Körfez Savaşı bunun açık bir örneğidir.

Bu alanda emperyalistleri en fazla rahatsız eden şey; doğrudan kontrollerinde olmayan (İran'da mollalar) veya kontrollerinden çıkan (Saddam gibi) güçlerin burada iktidara gelmesi ve bu enerji kaynaklarına hükmetmesidir! Bunların dışında şu anki Sudan devleti, Libya'da Kaddafi, Filistin'deki Hamas, Cezayir'de FİS, Mısır'da Müslüman Kardeşler vb. hareketler emperyalistlerin doğrudan kontrol edemedikleri hareketlerdir. Emperyalistleri kaygılandıran da budur: Bu güçler iktidara geldiğinde o ülkedeki çıkarlarının ne olacağı? Yoksa emperyalistleri ilgilendiren bu güçlerin "batı uygarlığı" açısından oluşturduğu tehlike değildir.

"İslami gelişmenin", "batı uygarlığı" açısından ciddi bir tehlike oluşturmadığını emperyalistler bal gibi bilmektedirler. Ama nasıl ki Körfez Savaşını lafta "demokrasi, insan hakları" adına yürütüp, gerçekte o bölgedeki petrol kuyularını koruduları, şimdi de "batı uygarlığını" "islam tehlikesine" karşı koruma adına, doğrudan kontrollerinde olmayan bu hareketlerin gelişmesini engellemeye çalışmakta, "islamı" kendi toplumu için de tehlike olarak göstererek, yığınların gerçek düşmanlarını daha iyi görmelerini zorlaştırmakta, bilinçleri bulandırmaktadırlar.

Emperyalistlerin korumaya çalıştıkları "batı uygarlığı" değil, iktisadi ve siyasi çıkarlarıdır! Örneğin Alman devletinin, "islam fanatizmi" ile çok büyük bir sorunu yoktur! Çünkü onlarla çok iyi ilişkiler içindedirler. Alman devletinin bunlarla ilişkileri o kadar iyidir ki, Cezayir ve Fransa'da kırmızı bültenle aranan bir FIS liderini, Fransa ile bozuşmayı dahi göze alıp bu ülkelere teslim etmemiştir! Tabii ki buna "insan hakları" kılıfı geçirerek!

İslam fanatizmi, "batı uygarlığı"nı tehdit etmese de "islam dünyasında" ciddi bir tehlike olarak hızla gelişmektedir. Emperyalistlerin tam güdümünde olan, petrol kaynaklarının üzerinde oturan ve bu zenginlikten pay alan birkaç ülkeyi saymazsak müslüman nüfusun ezici çoğunluğu derin bir yoksulluk içinde yaşamaktadırlar. Bu anlamda bu ülkeler derin bir devrimci potansiyele sahiptirler.

Zamanında bir dizi müslüman ülke ile iyi ilişkilere sahip olan revizyonistlerin sosyal-emperyalist tutumları, Sovyetler Birliği'nin çökmesi, bu ülkelerde güçlü komünist hareketlerin olmaması vb. sebepler, bu bölgedeki halklar açısından şimdilik sosyalizmi pratik bir alternatif olmaktan çıkarmış, bunun neticesinde insanlar kendilerine islam temelinde de olsa emperyalizmden kurtuluşu ve refahı vaad eden islami hareketlerde çare arar hale gelmişlerdir. Bunun ilk başarılı örneği İran'da yaşanmıştır. Ülkedeki devrimci durumdan devrimciler, devrimci temelde yararlanamayınca, bunların bazılarını da yedeğine alan molla hareketi iktidara gelmiş ve sırası geldikçe "sol" olan ne varsa hepsinin köküne incir ağacı dikip, şeriatçı faşizmi kurmuştur.

Şeriatçı faşistlerin askerlerin yardımı ile iktidarı ele geçirdikleri bir diğer ülke Sudan'dır. Sudan'ın, Oxford ve Paris'te eğitim görmüş olan lideri Hasan el-Turabi, islamı "21. yy'ın ideolojisi" olarak görmektedir.

Bunların yanında iktidara yürüyen en güçlü hareket Cezayir'deki FIS'tır. Geçmiş sayılarımızda belirttiğimiz gibi 1992 seçimlerinde FIS seçimleri kazanmayı garantileyince, askeri cunta yönetime el koydu, o zamandan beri Cezayir'de çok kanlı bir içsavaş sürmektedir. Şeriatçı faşistlere karşı askeri faşistler mücadele etmektedirler, arada olan halka olmaktadır. Bunlardan başka Mısır'daki Müslüman Kardeşler, Filistin'de Hamas güçlü islami hareketlerdir. Türkiye'de de yukarıda değindiğimiz ülkelerdeki kadar güçlü olmasa da islami hareket gelişmektedir. İslami hareketin gelişmesinin sebebi bu ülkelerdeki insanların içinde yaşadıkları hayat koşullarıdır.

Sosyalizmin, revizyonistlerin vurduğu büyük darbeler neticesinde büyük prestij kaybetmesinden sonra yığınlar kurtuluşu islamda aramaktadırlar. Fakat islamın kurtuluş değil, daha katmerli yoksulluk, baskı ve zulüm getirdiği bunların iktidarda olduğu İran, Sudan gibi örneklerde açıkça görülmektedir.

Bu anlamda müslüman ülkelerdeki devrimcilerin görevi, şeriatçı hareketlerin gerçek yüzlerini ortaya sermek, onların vaad ettiği cennetin, sömürünün islami ifadesinden başka birşey olmayan gerçek bir cehennem olduğunu kitlelere kavratmak, tüm kötülüklerden kurtulmanın ilk adımı olarak; ülkede ister batılı ister islami her türlü sömürünün kaynağını kurutacak olan, devrime önderlik edecek olan bir Bolşevik Partinin yaratılması görevine dört elle sarılmaktır!

Toparlarsak; emperyalistlerin tehlike olarak gösterdikleri "islam fanatizmi", "batı uygarlığını" değil, kendi kontrollerinde gelişmediği için bu hareketler emperyalistlerin iktisadi ve siyasi çıkarlarını tehdit etmektedir. Fakat "islam fanatizmi", revizyonistlerin sosyal-emperyalist politikaları neticesinde sosyalizmin pratik alternatif olarak önemli prestij kaybına uğradığı müslüman ülkelerde ciddi bir tehlike oluşturmaktadır.

Şeriatçı faşistlerin vaad ettikleri cennet, emekçiler açısından tam bir cehennemdir! Çözüm, batılı da olsa, islami de olsa, sömürüyü yerle bir edip sosyalizmi kurmakta yatmaktadır...

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun şeriatçı faşizm!

Yaşasın Sosyalizm! ▲

"Kadınlar arasında işletme ve sendika çalışması" konferansı

Bolşeviklerin, "Kadınlar Arasında İşletme Ve Sendika Çalışması" konulu 6. Kadınlar Konferansı, 1994 Aralık ayında yapıldı.

Konferans üç gündem maddesi temelinde yürütüldü. Konferansın amacı Komünist Enternasyonal'in geçmişteki deneyimlerini de gözden geçirerek bu deneyimleri özümseyerek "Kadınlar Arasındaki İşletme Ve Sendika Çalışması"na ilişkin siyasetimizi daha da somutlaştırmak ve önümüzdeki dönem için faaliyet perspektifleri çizmekti. Buna bağlı olarak sözkonusu üç gündem maddesi şöyle tespit edilmişti:

1. *Kadınlar arasında işletme ve sendika çalışması açısından, Komünist Enternayonal' in deneyimlerinden bugünkü mücadelemiz için çıkarmamız gereken dersler.*

2. *Kuzey Kürdistan-Türkiye' de işletme ve sendikalarda kadın çalışması, mücadelesi, perspektif ve görevlerimiz.*

3. *Yurtdışında, özellikle de Almanya' da işletme ve sendikalarda kadın çalışması, mücadelesi, perspektif ve görevlerimiz.*

Birinci bölümde; *"Kadınlar arasında işletme ve sendika çalışması açısından Komünist Enternasyonal' in deneyimlerinden bugünkü mücadelemiz için çıkarabileceğimiz bazı dersler"* konulu 1. gündem maddesinde, özellikle Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması görevinin henüz başında bulunduğumuz, esas ihtiyaç ve görevimizin kadın kadroların yetiştirilmesi olduğu vurgulandı. Devamen Komünist Enternasyonal'in deneyimlerinden çıkarmamız gereken dersler ve görevlerimiz özetle şöyle aktarıldı:

A. Kadınlar arasında işletme ve sendika çalışmasının temeli:

Komünist işletme hücreleri, kadınlar arasındaki çalışmanın merkezinde sürekli durması gereken işçi kadınlardır. *"Sağlam sürekli bir işletme çalışması ancak içten, işletmenin kadın işçileri tarafından sürdürülebilir"*. Bunun için yetkin komünist kadınlar, işçi kadınların en seçkinlerini, en aktiflerini kazanmalılar. Bunun için ise işletmelere ve proleter semtlere yerleşmeliler.

-İşçi kadınlar arasında ev ajitasyonunu önemlidir; işçi kadınlarla yakın ilişkiler kurmamız, onlara güven vermemiz gerekmektedir.

-İşletme hücresi temelinde örgütlenmede, başından itibaren dikkate alınması gereken bir konu işsizlerin örgütlenmesidir. Bir işletmede çalışan işletme hücresinde örgütlü kişi, işten atıldıktan sonra da işsizlik süresince hücrenin üyesi olarak kalır.

B. Kadın işçiler ve sendikal mücadele.

-Sendikal örgütlenme ve sendikal faaliyet konusunda nihai hedefimiz ve perspektifimiz, sınıf sendikalarının, devrimci sendikaların inşasıdır. Bunun için sendikalarda yürüteceğimiz mücadelede başından itibaren sendikal muhafeletin örgütlenmesi gerekir. Bu, sarı sendikalara girip çalışmamızı dıştalamaz, bilakis bunların sınıf uzlaşmacı yüzlerinin teşhiri için gereklidir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kadın işçilerin sendikal örgütlenmesinde karşılaşılan zorluklara şöyle değinildi:

-Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kadınların sendikal örgütlülük oranı oldukça düşüktür. Sendikaya aktif katılım oranı daha da düşüktür. Bunda dışarda ve evde çalışmanın getirdiği ikili yük ve zaman yokluğu; kocanın, babanın, ağebeyin baskıları ve bizzat erkek iş arkadaşları tarafından ciddiye alınmama, küçümsenme, horlanma ve benzeri şeklinde kendisini gösteren erkek egemen yaklaşım ve tavırlar ve nihayet bizzat sendikaların erkek egemen yapıları belirleyici önemde rol oynamaktadır

-*"İşletmede ve sendikadaki çalışmanın temeli işletme hücreleridir"* denildiği yerde, bu işletme hücresi yoksa, sendikal faaliyetin yürütülemeyeceği anlamını taşımaz. Sendikanın olmadığı yerlerde yine işçi kadınların en aktifleri seçilerek sendikanın iş yerine sokulması mücadelesi yürütülmesi gereklidir.

- Sarı sendikalar içinde faaliyet: Burada komünistlere ikili görev düşmektedir. Bir yandan sendikanın gerekliliği anlatılırken diğer yandan da bu sendikaların gerçek yüzlerini teşhir etme, özellikle (Türkiye-Kuzey Kürdistan'da) sarı sendikaların erkek egemen konumlarını teşhir faaliyeti önem kazanmaktadır.

C. Programatik taleplerin tespiti ve bunların somutlaştırılması.

Komünist Enternasyonal'in işçi kadınlar arasında çalışmada iki talebi temel almışlartır:

a) Eşit işe eşit ücret,

b) anne ve kadın işçinin korunması.

Bu talepler bizim de temel aldığımız taleplerdir.

-Bu programatik taleplerin somutlaştırılması her sanayi dalı, her işletme ve her grev mücadelesi için oranın durum gözönüne alınarak yapılmalıdır.

-Komünistlerin görevi, her somut grev mücadelesinde, özelolarak kadın işçilerin çıkarlarını savunan taleplerin de yeralmasını sağlamaktır. Ancak bu, bütün taleplerin altalta sıralanması şeklinde olmaz. Bu noktada önemli olan, sözkonusu sanayi dalındaki, işletmedeki somut koşullardan yola çıkarak en önemli bir ya da iki talebin tespiti şeklinde olmalıdır.

D. Çalışma yöntemleri.

-İşletme gazetesi, onun öncülü olarak bildiri, popüler broşürler:

-İşletmenin somut sorunlarından yola çıkarak, mücadele yol ve şiarlarını tespit eden işletme gazetesinde, kadın işçilerin somut sorunlarına değinen kadın sayfasının yeralması hedeflenmelidir. Gazetenin mümkün olmadığı yerlerde bildirilerle bu iş yapılabilir. Bu konuda sistemli çalışmanın ve sürekliliğin zorunluluğu önemle vurgulandı.

-Grev ve mücadele hazırlıkları bağlamında ise:

-Grev öncesi ve grev döneminde kadın işçileri devrimci örgütlenmeye yakınlaştırmak için büyük fırsatlar doğar, bundan kesin olarak yararlanmayı bilmemiz gerekmektedir.

-Grev mücadelesinde, kadın işçileri ilgilendiren taleplerin yer almasını sağlamak, bu taleplerin tespiti için kadın işçilerle toplantılar düzenlemek.

-Grev mücadelesi boyunca, işçi kadınların bütün faaliyetlere katılıp görev almalarını sağlamak.

-Grev öncesi ve sırasında, ev kadınları arasında faaliyet, işletmede çalışan erkeklerin karılarını grev mücadelesine çekmek şeklinde aktarıldı.

İkinci bölümde, I. Enternasyonal'den itibaren komünistlerin kadınlar arasında işletme ve sendikal faaliyetlerinde izledikleri yol ve yöntemlerin en önemlileri özetlendi. Ama bunun, Komünist Enternasyonal'in bütünlüklü bir değerlendirmesi olmadığı vurgulandı.

Üçüncü bölümde ise: Kadınlar arasındaki işletme ve sendika çalışmasına ilişkin Komünist Enternasyonal'den belgeler, makalelerle ilgili bilgiler verildi.

Kısaca bunlar aktarıldıktan sonra soru ve tartışma bölümüne geçildi. Bu bölümde:

-Dünün ve bugünün karşılaştırılması herkes tarafından çok iyi bulundu. Ama konferansla ilgili materyallerin bir bölüm

yoldaşın ellerine geç ulaştığı ve konferans tarihini konferanstan kısa bir süre önce öğrendikleri, bunun bir olumsuzluk olduğu tespit edildi.

* * *

İkinci gündem maddesi olan, Türkiye-Kuzey Kürdistan ile ilgili bölümde ise, şu başlıklar altında geniş bilgiler verildi.

-Medeni kanun karşısında kadının durumu ile ilgili bazı noktalara değinildi.

-İş yasalarında kadının durumu.

-Çalışan kadın sayısı oranları, çalıştıkları iş kolu oranı.

-Sendika yasaları, sendikaların işleyişleri.

-İşyeri temsilciliği; toplu iş sözleşmeleri; grev.

-Sendikalarda örgütlü işçi sayısı, kadın sayısı oranları, sendika yönetiminde kadınların durumu.

-Sosyal Sigortalar Kurumu ve Emekli Sandığı'nda örgütlü kadınların sayıları ve oranı.

-Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sendikaların kadınlarla ilgili çalışmaları.

-DİSK'in çalışan kadın sorunları hakkında 1993'de Ören'de yapılan genişletilmiş organ toplantısında aldığı kararın tam metni incelendi, tek tek noktalarda tavır takınıldı.

-Biz Bolşeviklerin görevleri neler olmalıdır?

Bütün bu anlatılanlar sonucunda karşımıza hiç de iyi olmayan bir tablo çıkmaktadır. Ücretli ve maaşlı çalışanlar içinde kadının oranı %15'ler civarındadır. Çalışan kadınların ancak %4'ü sanayide çalışmaktadır.

1990 nüfus sayımına göre 12 yaş ve yukarısı kadın sayısı 20.235.000'dir. 9.500.000 ev kadını. Bu, çalışabilir kadın nüfusun yarısı demektir. Ücretsiz aile işçisi olarak adlandırılan kadın sayısı ise 6.287.000'dir. Ücretli ve maaşlıların sayısı ise 1.489.000'dir.

Bu rakamlar bize işçi kadın sayısının çok düşük olduğunu göstermektedir. Buna rağmen bizim çalışma alanımızın esasını işçi kadınlar oluşturmak zorundadır.

Sendikalarda örgütlü kadın sayısı da oldukça düşüktür. Kadınların tüm sendikalarda örgütlü işçi sayısına oranları ise %8 civarındadır. Sendika yönetimlerinde çalışan kadınlarla ilgili hiçbir bilgi edinemedik. Çünkü sendikaların bu konu ile ilgili doğru dürüst bir araştırmalarının olmadığını gördük. Bu da onların erkek egemen yüzlerinin bir ifadesidir.

Elimizdeki verilere göre SSK'lı kadın sayısı 370 bindir. Bu, tüm SSK'lılar içinde %10'dur. SSK, Emekli sandığı ve diğer sosyal güvenlik kuruluşlarında kayıtlı kadın sayısının 700.000 civarında olduğu tahmin edilmektedir. Bütün bunlar, emekçi kadınların emekçi erkeklerle karşılaştırıldığında sosyal güvenceden daha fazla yoksun olduklarını göstermektedir.

Çalışan kadınların büyük bir bölümü küçük işletmelerde, atölyelerde çalışmaktadır. Bunlar hiçbir sözleşme yapmadan, her türlü sağlık ve sosyal güvenlikten yoksun, çok düşük ücretle, tamamen sağlıksız ortamlarda çalışmaktadırlar. Bizim emekçi kadınlar için genel talebimiz; "Sözleşmeli ve sigortalı iş!" ve "Sözleşmeli personel olarak çalışma!" talebi olmalıdır.

Kadın ücretlerinin düşük olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da:

"Eşit işe eşit ücret!", "Kadın ücretleri derhal arttırılmalıdır!" genel taleplerinin yanında her işletme için bu talepler somutlaştırılmak zorundadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da resmi olarak haftalık iş süresi 45 saat olarak belirlenmiştir. Ama pratikte bunun çok üzerinde çalışıldığı bilinmektedir.

"7 saatlik iş günü!" ve "5 günlük iş haftası!" için mücadele etmeliyiz.

Anne ve çocuğun korunması için:

Bu noktada bizim temel talebimiz; "Ev işi ve çocuk bakımı tümüyle toplumsallaştırılmalıdır!" olduğu vurgulanarak çocukların toplumsal eğitimini sağlayacak kreş ve yuva ağının yaratılmasıdır. Bu nedenle "Tüm çocuklara kreş!". Yine bu genel talebe bağlı olarak toplumsallaştırmanın olmadığı yerde ev işlerinin paylaştırılması için mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Diğer bir sorun ise, meslek eğitimi;

Kadınların, kadın olmalarından dolayı sağlığına zarar verecek işler dışında her meslek için eğitim talebimiz olmalıdır.

Diğer bir tartışma konusu ise, bugün aktüel olan "Kürt sendikası" konusu ve buna ilişkin bizim tavrımızdır. Bu noktada şu görüşler savunuldu: Biz ulusal temelde bir örgütlenmeyi reddediyoruz. Elbette biz ezilen uluslara ve milliyetlere mensup kadın işçilerin üzerindeki ulusal baskıya karşı mücadele ederiz. Bizzat sarı sendikalar içerisinde hakim olan Türk şovenizmine karşı mücadele ederiz. Ama bu ulusal temelde bir örgütlülüğü savunduğumuz anlamına gelmez.

Türkiye-Kuzey Kürdistan ile ilgili bilgi veren yoldaş sözlerini şöyle bitirdi:

Görüldüğü gibi iş çok ve zor. Ama bunu bizden başka da yapacak kimse yok. Onun için tüm kadınları Bolşevik Parti'de örgütlenmeye, örgütlü olan yoldaşları daha aktif ve daha militan mücadeleye, daha fazla araştırmaya ve öğrendiklerini pratiğe geçirmeye çağırıyoruz.

Soru ve tartışma bölümünde; anlaşılmayan birkaç noktanın tekrar açılması istendi. Bunun dışında arkadaşlar anlatımı çok beğendiklerini belirttiler.

Üçüncü gündem maddesinde "Yeni Yönelim" siyasetimizle bağ içerisinde yurdışında –özelde Almanya'da– işletme ve sendikalarda komünist çalışma üzerine yoğunlaşıldı.

Almanya'da sendikaların yapısı ve pratikte karşılaşılan sorunlar hakkında bilgiler verildi. Almanya'da ücretli çalışanların %42'sini kadınların oluşturduğu, genelde işçi sayısının düştüğü, hizmet sektöründe çalışanların oranının arttığı, işsizliğin yükseldiğini, işsizler içinde kadınların oranının daha yüksek olduğu sayısal olarak aktarıldı. İşsizler içinde yabancı işçilerin oranının daha yüksek, yabancı kadın işçilerin ise işsizlikte en yüksek oranı oluşturdukları aktarıldı.

Part-time (yani tam iş günü değil, iş gününün belli bir bölümünde çalışma) çalışmanın hizmetliler içinde yaygın olduğunu ama şimdi işçiler içinde de yaygınlaştırılmaya çalışıldığını, bunun kapitalizmin rasyonalizasyonu sonucu olduğunu, kapitalistlerin bunu, "işi paylaşma" adı altında şirin göstermeye çalıştıklarını anlattı. Bizim görevimiz buna karşı mücadele etmektir.

-Biz, kadınların üretimde kalmasını istiyoruz. Talebimiz: Almanya'da ücretlerin korunması şartı ile 5 saatlik işgünü için mücadeledir. Part-time çalışanlar için de sosyal güvence, talebimizdir.

Almanya'daki kadınlar içinde çalışmada esas yönelmemiz gereken kesimin işçi kadınlar olduğu, bunu da işletmeler, işletme hücreleri temelinde yapmamız gerektiği, sendikalar içinde çalışmalarımızın temelini de devrimci sendikal muhalefeti örgütlemek olduğu tespit edildi.

Bu çalışmaları yeni yönelimle birlikte ele almamız gerektiği vurgulandı.

Tartışmalarda bir arkadaş: Almanya'da merkezi bir yayın organına ihtiyaç olduğunu vurguladı. Yine aynı arkadaş, DGB'nin siyasi olarak değerlendirilmediğini ve sendikal muhalefeti örgütlemek için sendikalarda çalışmanın illa da gerekli olmadığına değindi.

Konferans şu değerlendirmeyle bitti:

İlk adım olması açısından oldukça iyi idi. Ama pek ilk adım gibi olmadı, hepimiz çok şey öğrendik.

Durumumuz, çözmemiz gereken görevlerle karşılaştırıl-dığında, yetersiz gözükmesine rağmen, bu, bizi umutsuzluğa düşürmemelidir.

Tam aksine Partimizin gösterdiği yolda daha fazla çalışarak çıkardığımız dersleri hayata geçirmeliyiz! ▲

Aile içinde çocuklara uygulanan cinsel şiddetin failleri, ne "hasta", ne de "manyak"!

Küçük çocuklara karşı böylesi iğrençlikler yapanlar, "hasta", "manyak" vb. olarak kabul görürlerse, bu şekilde mükafatlandırılmış olacaklardır. Oysa onların hakettikleri, en sert şekilde cezalandırılmalarıdır. Sorun ne hastalıktır, ne de manyaklıktır! Sorun, erkeğin iktidarını göstermesi sorunudur.

AİLE içi cinsel şiddet, bu düzenin görüntülerinden birisidir. Çünkü bu düzen erkek egemen bir düzendir. Erkek egemen düzende, egemenliklerini göstermek isteyen erkekler için yollardan biri (şimdiye kadar olan budur!), ev içinde, aile içinde egemenliktir!

Kadınlara karşı şiddet, onları devamlı baskı altında tutma ve evlilik içi tecavüzlerdir. Bir de bunu küçük kız çocuklarında uygularlar: Bu çocuklar onların kızı olabilir, yeğeni olabilir, torunu olabilir, kardeşi olabilir, komşu kızı, ya da herhangi bir küçük kız olabilir...

Açığa çıkan bu tür cinsel şiddet-tecavüz olayları karşısında, bir kesim, bunu yapanların "hasta", "manyak" olduğunu söylüyorlar.

Örneğin; Hürriyet gazetesinde "Güzin Abla" köşesine böyle tecavüzlere uğramış insanlardan mektuplar geliyor. Verilen cevaplar istisnasız;

"İçinde bulunduğun karmaşık duygularda, mutlaka o hain amcanın etkisi var. ... Tecavüze uğrayan çocuklar kimseye birşey söylemeseler de, böyle sapık insanların birgün cezalarını bulacağına inanıyorum" ...

Ya da;

"Ben bu tür akrabaları bir tür canavara benzetiyorum. Gerçekten inanılır gibi değil... Bu adam herhalde akıl hastası olmalı. İnsan öz kardeşinin kızına na-

sıl kötü gözle bakar, ona sahip olmak için nasıl böylesi iğrenç davranışlar içine girer; aklım almıyor." ... şeklindedir.

Oysa bu hiç de doğru değildir. Böylesi tezler, sadece, bu iğrençliği yapanların ekmeğine yağ sürmektedir. Evet, eğer failler "hasta", "manyak" olarak kabul edilirlerse, o zaman işleri daha kolaydır. Fakat bunlar, gerçekte ne "hasta", ne de "manyak"tırlar.

Bunlar toplumun ürüdürler ve cinselliği de hakimiyet aracı olarak görmektedirler ve iktidarlarını küçük çocuklar üzerinde de kurmaya çalışmaktadırlar. Yaptıkları başka birşey değildir. Küçük çocuklara karşı böylesi iğrençlikler yapanlar, "hasta", "manyak" vb. olarak kabul görürlerse, bu şekilde mükafatlandırılmış olacaklardır. Oysa onların hakettikleri, en sert şekilde cezalandırılmalarıdır. Sorun ne hastalıktır, ne de manyaklıktır! Sorun, erkeğin iktidarını göstermesi sorunudur.

Geçen sayımızda verdiğimiz örnekleri tekrar incelediğimizde haklı olduğumuz görülecektir. Ayşe'nin "baba"sı polis. Sevgi'nin üvey "amca"sı ona, "aklı başına gelsin diye" kendi babasının gözleri önünde tecavüz ediyor. Erkeklik gücünü gösteren "amca"ya baba da müdahale etmiyor, çünkü o büyük, saygısızlık(!) olur.

* * *

Aile içinde cinsel şiddetin açığa çıkmasının ne kadar zor olduğunu daha önceki sayımızda belirtmiştik. Evet, meselenin zorluğu ortada. Fakat ne kadar zor olursa olsun, üzerine gidilmeyecek, üzerinde tartışılamayacak hiçbir şey yoktur.

Bu sorun üzerine de mutlaka konuşulmalı. Bu sorun, biriyle konuşulursa, tek başına taşınan bir sorun olmaktan çıkacak, kendi dışında birinin bildiği, üzerine konuşulabilen bir konu olacaktır. Konuşmanın ne kadar zor olduğu ortada; çünkü toplum bunun sorun olarak bile varolacağını kabul etmiyor. Ama aynı toplumun bireyleri, yine aynı toplumda yaşayan bu küçük çocuklara cinsel şiddeti uyguluyor...

Bu sorunu aşmanın ilk adımlarından biri, bu tür cinsel şiddete uğramış olanların, bu sorunu biriyle konuşabilmeleridir. Burada önemli olan, önce böyle bir şiddete uğramış kişinin konuşmak istemesidir. Diğer bir nokta ise, bu kişinin konuşma ortamını ve konuşacağı kişiyi kendisinin seçmesidir. Böylesi bir konuşmanın mutlaka bir güven ortamında geçmesi gerekmektedir. Çünkü konuşulacak konu, herhangi bir konu değil, toplumun çifte standart uyguladığı konulardan biridir...

Her ne kadar bunun, en zor sorunlardan biri olduğunu söylesek de fakat bu da aşılabilir bir sorundur. Bunu aşmanın yolu, üzerine nasıl gidileceğinin bilinmesinden geçer. Önce, bu sorunu mutlaka, kişinin güveneceği birine anlatması gerekmektedir. Biz Bolşeviklerin, bize anlatılacak böylesi olayları dinlediğimizde, bu tür olayları yaşayanların bizden istedikleri gibi davranacağımız açıktır.

Bunu şöyle açıklıyabiliriz: Böylesi olayların anlatılabilmesi için mutlaka bir güven ortamı diyorsak, bu tür sorunlarını anlatacak olanlara mutlaka bu ortamın sağlanması gerekmektedir. Anlatılanların mutlaka gizli kalmasını isterlerse, buna kesinlikle uyulacaktır. Ancak kendileri bunların anlatılmasına izin verdiklerinde, bu sorunlar başkalarına anlatılacak ve hiçbir şart altında, bu anlatılanlar kendilerine karşı kullanılmayacaktır. Böylesi sorunları olanlar talep ettiklerinde, kendilerine maddi-manevi yardımda bulunulacaktır...

Biz, herşeye rağmen, böylesi olayların açık açık konuşulmasından, bu iğrençliği yapanların teşhirinden ve eğer bu kişi devrimci çevrede ise, mutlaka bu çevreden dışlanmasından yanayız. Fakat istediğimiz bu olmasına rağmen, yapacağımız şey, yine de böylesi olayları anlatanların bizden istedikleri doğrultuda hareket etmek olacaktır.

Bu sorunu aşmanın diğer bir yolu da, kurban durumunda olanın, saldırıya uğrayanın sadece kendileri olmadıklarının, daha bilinmeyen nicelerinin olduğunun bilince çıkartılmasıdır. Bunun kazandıracağı şey, toplumun bizzat yasakladığı şeyi, yine aynı toplumun içinde yaşayan bireylerin hiç çekinmeden yapabildiklerinin açığa çıkmasıdır. Toplumun iki yüzlü ahlak anlayışının, insanların buna karşı da bilinçlenmesi ile aşılabileceğinin kavranması, yine bu insanlara yardım edecek etkenlerden biri olacaktır.

Sosyalizmde, diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi, bu sorunda da en keskin mücadele yöntemleri uygulanacaktır, tüm caydırıcı cezalar verilecektir. Sosyalizmde bu sorun, bir tabu ya da bir "namus" sorunu olarak değil, kişinin kişiliğine yönelik en ağır saldırılardan biri olarak, toplumsal bir sorun olarak ele alınacaktır. Ve erkek egemenliğinin ekonomik temellerinin yıkılmasına paralel olarak yürütülecek ideolojik mücadele ile, onun köklerinin beyinlerden de temizlenmesi ile, sonunda bu sorun er-geç ortadan kalkacaktır.

Sosyalizm ve komünizmde bu sorunun ortadan kaldırılmasının nasıl olacağı ve bu sorunla sosyalizmde nasıl mücadele edileceğinin en iyi örneği, Sosyalist Sovyetler Birliği'nde yürütülen mücadeleyle de gösterilmiştir.

"Rusya'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve Kadınların Kurtuluşu" adlı kitabın I. cildinin bu konuya ilişkin bölümlerinde şunlara değinilir:

"Sovyet yasamasının ruhu, tek tek kişilerin cinsel meselelerine karışmamayı temel alır. Cinsel alandaki kişisel özgürlük ama, genel toplumsal yaşamda sağlıksız görünümlere yol açtığında, Sovyet hukuku yasama yoluyla müdahale etmeye çalışır. Aynı şekilde cinsel yaşamda şiddete başvuran ve egoist bir şekilde başkalarının çıkarlarına zarar verici davranışlarda bulunanlara karşı katı yasalar çıkarır." (agy., sayfa 388)

"Yasanın özel bir bölümü cinsel suçları ele alır. Çocuklara karşı her türlü cinsel davranış cinsellik suçu olarak görülür ve buna 3 ile 5 yıl arası ceza verilir.

Tecavüz ile birlikte yürüyen çocukla cinsel birleşme, çok daha katı bir şekilde cezalandırılmaktadır. Ceza yasaları şunlar için ağır cezalar öngörmektedir:

Fizik gücü veya psikolojik baskı ile tecavüz, veya eğer kadının çaresizliği onu cinsel ilişkiye zorlamak için kullanılmışsa ve ilgili kişiye maddi olarak veya görev itibariyle bağımlı ise, devamen, cinsel hastalık bulaştırma durumunda..." (sayfa 388/389)

Günümüzde bile –çocukların korunması ile ilgili belli yasaların dışında– hiçbir ülkede, aile içinde çocukların uğradıkları cinsel saldırıları cezalandıracak yasalar yoktur.

Fakat Sovyetler Birliği'nde daha 1922'lerde bunlar yasa olarak vardı ve bu tür olaylara karşı aynı zamanda toplum içinde ideolojik olarak da mücadele edilmekteydi. İşte bu sorunda da, sosyalizm karşısında bugünkü düzenin barbarlığı açıkça gözükmektedir. Sovyetler Birliği'nde, yukarıda da belirttiğimiz gibi daha 1922'lerde böylesi suçlara yasal olarak en ağır cezalar verilmekteydi.

Sosyalist bir ülke ile emperyalist dünyanın bu konuda karşılaştırılmasını, bir de bu olayların "namus" ve "tabu" olarak kabullenilmesi yönünden yaparsak, yine aradaki büyük farkı görürüz!

Sovyetler Birliği'nde küçük çocuklara aile içi, ya da her türlü cinsel şiddet-tecavüz, suç sayılıp ağır bir şekilde cezalandırılırken; emperyalist dünyada ise, günümüzde bile, bu tür olaylar anlatıldığında, en iyi halde Güzin abla türü tavırlar takınılmaktadır.

Ocak 1995 ▲

Alevilik üzerine tartışmalardan bazı görüntüler...

BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 92'de yayınladığımız "Alevilikle İlgili Bazı Görüşler Üzerine" başlıklı makalemize okuyucularımız tarafından yazılı ve sözlü eleştiriler yöneltildi. Sözkonusu eleştiriler içinde önemli gördüğümüz iki eleştiriye burada değinmek istiyoruz.

Birinci eleştiri, adı geçen yazımızda yaptığımız *"Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Alevilerin çoğunluğunu, Kürt ulusundan insanlar oluşturmaktadır."* tespitine yönelik bir eleştiridir. Bu tespitimize eleştiri getiren yoldaşların gerekçeleri, alevilerin Kürt ulusu dışında Türk, Arap, Azeri vb. ulus ve milliyetlerinden de oluşması ve böylece sayısal olarak Kürt kökenli alevilerin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da çoğunluğu oluşturmadıklarıdır.

Bu noktada getirilen eleştiri doğru bir soruna dikkat çekmektedir. Zira, şimdiye kadar Türkiye-Kuzey Kürdistan'da alevilerin sayısı bilimsel olarak verileri ile ortaya konmamıştır. Verilen sayılar, hep tahmini sayılar olmuştur. Bu yanı ile Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 20 milyon alevinin varolduğu tezi de bazı kesimlerin tahminlerine dayanmaktadır.

Bu olgu gözönüne alındığında, bizim kesin sayıları ortaya koyabilecek durumda olmadığımız koşullarda, *"Türkiye-Kuzey Kürdistan'da alevilerin çoğunluğunu, Kürt ulusundan insanlar oluşturmaktadır"* tespitini yapmamız doğru değildir.

Bu tespitimizi, bu bilinçle geri çekiyoruz. Zira biz, tersini de net bir biçimde –kesin sayıları bilinmediğinden dolayı–, ortaya koyacak durumda değiliz.

Yaptığımız tespiti geri çekmemiz, "Türkiye-Kuzey Kürdistan'da alevilerin çoğunluğunu, Kürt ulusundan insanlar oluşturmuyor" tespitini beraberinde getirmemektedir. Kısacası, bu konuda kesin veriler ortaya konmadığı sürece, hangi ulus ve milliyetten alevilerin çoğunluğu ya da azınlığı oluşturduğu yönlü tespitler yapılmamalıdır. Şayet böylesi tespitler yapılırsa, bu tespitlerin tahmini verilere dayandığı bilinçlerde tutulmalıdır.

Eleştiriyi getiren yoldaşlar, alternatif olarak, *"Kuzey Kürdistan'da alevilerin çoğunluğunu, Kürt ulusundan insanlar oluşturmaktadır."* tespitini önermektedirler. Bu öneri kendi içinde doğru bir öneridir. Yani Kuzey Kürdistan temel alındığında alevilerin çoğunluğunu Kürt ulusundan insanlar oluşturmaktadır. Fakat bu tespitin doğruluğu, yukarıda dikkat çektiğimiz olguyu ortadan kaldırmamaktadır. Bu konuda da sayılar somut verileri ile ortaya konmalıdır.

İkinci önemli ve yanlış gördüğümüz eleştiri ise, bize sözlü temelde ulaşan, "Aleviliğin islamiyet dışında olduğu" eleştirisidir. Yani, bizim aleviliğin islam dininin bir mezhebi olduğunu tespit etmemizin yanlış olduğu savunulmaktadır.

Aleviliğin islam dininin dışında, ya da içinde olduğu tartışmaları yoğun bir biçimde sürdürülmektedir. Sözkonusu eleştiriyi getiren okuyucularımız da bu tartışmalardan etkilenmişlerdir.

Bizim için temel sorun, alevilik üzerine yapılan tartışmaların siyasi olarak neye ve kime hizmet ettiği sorunudur. İslam dini içinde de olsa, dışında da olsa, alevilik dini bir akımdır. Dini bir akım, ideolojik olarak gericiliktir. Böyle olmasından dolayı da aleviliğin her türlü savunuculuğu gericiliktir. Herhangi bir dini akım, belli dönemlerde "ilerici" bir rol oynayabilir. Fakat buna rağmen, sorunun özü değişmemektedir. Bu konuda sorunun özü, aleviliğin islam dini dışında ya da içinde görülmesi değildir. Biz, aleviliğin islam dışı olduğunu ve ilerici, hatta devrimcilik olduğunu savunanların, isteklerinden bağımsız olarak dini gericiliğin ekmeğine yağ sürdüklerini, aleviliğe sahip olmadığı nitelikler atfettiklerini savunuyoruz.

Biz aynı zamanda, aleviliğin hangi süreçte ve nasıl geliştiğini, içinde bulunduğu şartlarda nasıl değiştiğini; imam Ali'den bu yana aleviliğin sembolü olmuş kişilerin birbirlerinden farklılıklarını ortaya koymak için, bugün özel olarak uğraşmayı da gerekli görmüyoruz.

Bugün, önemli olan alevilerin hangi politika temelinde hareket ettiği, ne için mücadele ettiği ve hangi sınıfa hizmet ettiğidir. Bunu ortaya koymak için de, alevilerin savunuculuğunu yaptığını söyleyen örgüt ve dergilerin siyasetinin incelenmesi gerekir. Bizim bugün yaptığımız da budur. Yazmış olduğumuz ve yazacağımız yazılar için yaptığımız araştırma, bizi, bugün alevilik adına konuşan bütün dergi ve örgütlerin yanlış bir siyasetin savunuculuğunu yaptığı sonucuna götürmüştür. Bu doğaldır da. Çünkü, aleviler üzerindeki baskılara karşı gelmek, aleviliğin savunuculuğunu yapmak değildir. Aleviliğin savunuculuğunu yapan bazı kesimlerin, savundukları bazı demokratik talepler, bunların genel olarak dini gericiliğin savunuculuğunu yaptıkları olgusunu ortadan kaldırmamaktadır. Alevilik savunuculuğu temelinde yapılan "devrimcilik", ancak ve ancak, devrimciliğe ve devrimci mücadeleye saldırı anlamını taşır. Bu durumda yapılan şey, dini gericiliğin devrimcilik maskesi ile savunulmasıdır.

Aleviliğin islam dini dışında olduğunu savunanlar, sadece "devrimci" görünümlü olan kimileri değildir. Sünni mezhebinden olan dinci gericiler de alevilerin müslüman olmadığını savunmaktadırlar. Ayrı ayrı noktalardan yola çıkılsa da, varılan yer aynıdır. Bu sayın "devrimci ve demokratlarımız" dinci gericilerin bir bölümü ile farkına varmadıkları bir yerde birleşmektedirler.

ALEVİLİK TARTIŞMASI VE BAZI OLGULAR

Alevilik tartışmasında sayısız dergi, örgüt ve kişiler yer almaktadır. Cepheler de buna göre farklılıklar taşımaktadır. Bütün farklılıklara rağmen, sözkonusu tavırlar, şu ya da bu ölçüde faşist Türk devletine hizmet etmektedir. Bunların en üst talebi faşist Türk devletinin reforme edilmesidir. Bu yan, ağır basan yandır. Buna karşı gelişen, ya da geliştirilen "Kürdistan Aleviler Birliği" ise Kürt milliyetçiliği temelinde yükselmekte ve sonuç itibarı ile, bunlar da varolan düzene hizmet etmektedir.

Görünüşte bunlar kemalizme karşıdırlar. Kürt ulusunun kurtuluşunu savunmaktadırlar. Fakat, bunların PKK önderliğinde faşist Türk devleti ile oturup anlaşma ve bu kurulu devleti yıkmaya yönelmeyen görüşleri bilindiğinde, bunların da düzeni yıkma diye bir dertlerinin olmadığı açıktır. Böylece tartışma yürütenlerin çoğunluğu, aleviliğin ne olduğu konusunda söylediklerinden bağımsız olarak ele alınsa da yanlış bir pozisyonda durmaktadırlar.

Bu ikisinin arasında kalan bir kesim daha vardır. Bunlar, niyetlerinden bağım-

sız olarak, aleviciliği ilerici, devrimci gösterme temelinde dini gericiliğe hizmet etmektedirler.

HAKİM SINIFLARIN TEMSİLCİLERİ VE UYDULARI

Faşist Türk devletinin 1980'den sonra, alevileri yeniden "keşfettiği" konusuna Bolşevik Partizan sayı 92'de tekrar değinmiştik. Bu bağlamda dönemin Cumhurbaşkanı Özal ve alevilerin "ileri gelenleri"nin gizli Gölbaşı toplantısına da değinmiştik. Sözkonusu bu toplantıdan sonra, gerek faşist devlet tarafından direkt yönlendirilenlerin, gerekse de indirekt ona hizmet edenlerin çalışmalarının yoğunluk kazandığını da tespit etmiştik.

Alevilik temelindeki örgütlenmeler ve alevilik üzerine tartışmalar, özellikle Sivas'da 37 kişinin yakılması ertesinde iyice ayyuka çıktı. Bu tartışmalarda savunulan bir düşünce de *"laikliğe sahip çıkmak ve şeriat tehlikesine karşı mücadele etmek"* düşüncesi oldu. Laikliğe sahip çıkmak ve şeriata karşı mücadele etmek, doğru bir düşünce imiş görüntüsüne sahip olduğu için, bu "mücadeleye" bazı devrimci geçinenler de katılmaktan geri durmadı.

Bütün bunlar yapılırken, faşist Türk devletinin "laik bir devlet" olduğu yalanı sakız gibi ağızlardan düşmedi. Aleviler "laiklikten yana", "laik" olarak gösterilirken, şeriat "tehlikesine" karşı "mücadele etmek" adına, alevileri, faşist Türk devletinin dümen suyuna katma çabaları da yoğunlaştı. Bu çabalar verimini de aldı.

Sosyal-demokrat alevi kesimin sayesinde alevilerin belli bir bölümü, faşist Türk devleti ile ittifak içine girdi.

Faşist Türk devleti alevilerin belli bir bölümünü arkasına takmış olsa da, varolandan henüz memnun değildir. Özellikle Kuzey Kürdistan'daki Kürt ulusunun ulusal mücadelesine karşı yürüttüğü savaşta, hedefine varmak için değişik yollara ve oyunlara başvurmaktadır.

Faşist Türk devleti alevilere hoş görünmek için, "Hacı Bektaş-ı Veli Şenlikleri"ne devletin başı, cumbaba Demirel düzeyinde katılmayı gerekli görmüştür. Hakim sınıflar alevilere hoş görünerek, bütün alevileri devletin kuyruğuna takma hedefini gütmektedirler.

Bunun bir göstergesi de Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz'ın aleviliğin ne olduğu konusunda yaptığı değerlendirmedir. M. Nuri Yılmaz'a göre alevilik *"bir mezhep değil, meşreptir"*. Yani bir eğilimdir. Yine M. Nuri Yılmaz şunları da söylemektedir:

"Alevi vatandaşların kendileri köylerine cami yaptırıyorlar. Ben geçenlerde bir Alevi köyüne uğradım, davet üzerine. Camiyi kendileri yaptırıyorlar. Minberini, kürsüsünü, mihrabını da ben yaptıracağım, eksiklerini gidereceğim diye söz verdim. Kendileri istiyor. Çünkü, bu Alevi vatandaşlarımız Müslümanlığın dışında değil ki! Yüzlerce vatandaş bize, Aleviliği dinsiz, imansız göstermek isteyenler olduğunu, onlara karşı olduklarını ifade ettiler." (Tempo dergisi, sayfa 124)

Diyanet İşleri Başkanı burada açıkça yalan söylemektedir. Zira aleviler bu Diyanetin temsilciliğini yaptığı faşist devlet tarafından yıllarca baskı altında tutulmuş ve tutulmaktadır. Alevilerin dinsiz, imansız gösterilmesi de bizzat Diyanetin temsil ettiği sünni mezhebinden insanlar tarafından yapılıyordu, yapılıyor. Sadece sünni mezhebinden değil, aleviler, şafilerin bir bölümü tarafından da dinsiz, imansız gösterilmektedir. Öyle ki, alevileri öldürmek cennette gitmenin bir koşulu olarak savunulmaktadır.

Yalan sadece bununla da sınırlı değildir. M. Nuri Yılmaz, Diyanetin bütün müslümanları temsil ettiğini de söylemektedir. Alevileri müslüman olarak değerlendirdiği gözönüne alınırsa –ki, bu doğrudur–, o zaman geçmişten beri aleviler üzerindeki baskıların nedeninin ne olduğunu açıklamak zorundadır.

Köylerine cami yaptıranlar olabilir. Fakat, bu olgu da faşist Türk devletinin alevi köylerine zorla cami yaptırması gerçeğini ortadan kaldıramaz. Tabii ki siyasi sahtekarlık, bunların karakterlerine, temsil ettikleri sınıfın doğasına uygundur.

M. Nuri Yılmaz, siyasi sahtekarlığın ötesinde, alevilik ile sünniliği birleştirmeye de çalışmaktadır. Bu konuda şunları söylemektedir:

"Zaten Sünni ile Alevi arasında bir fark yoktur. Sünni: Peygamberin sünnetine bağlı, peygamber gibi yaşamak isteyen insan. Alevi: Hazreti Ali'yi seven insan. Hazreti Ali'nin, Muhammed'den farklı düşünmediğini Aleviler de söylüyor. Nedir peki? Bir takım tasavvufi fikirler ortaya atıyorlar. Ki, o tasavvufi fikirler Sünni'de de var. Yani insana saygı, gönülmana alemi, bunların hepsi tasavvufi terimlerdir. Sünni ve Alevi edebiyatta olan ortak noktalar." (aynı yerde)

Burada söylenenlere bakılırsa, aslında aleviler ile sünniler arasında hiçbir sorunun olmaması gerekir. Ama sorun var. M. Nuri Yılmaz'ın dediği gibi olsa idi, yani ikisi de aynı olsa idi, o zaman yaklaşık 1400 yıldır süren çatışmalar ve aleviler üzerindeki baskılar olmazdı. Kuşkusuz islamiyeti savunma bağlamında, yani kuran ve peygambere inanma bağlamında aleviler ile sünniler aynıdır. Fakat, kuranın yorumu ve peygamber sonrasında islamı temsil etme açısından ayrıdırlar. Zaten ayrı olmanın temeli de peygamber Muhammed'in ölümü sonrasında gelişen olaylar olmuştur. Kavga, *"siz Kuran ve peygamberin savunduklarını savunmuyorsunuz. İslamın gerçek savunucuları biziz"* temelinde yürümüştür. Bu bağlamda M. Nuri Yılmaz'ın, aradaki farklılıkları ortadan kaldırmaya çalışması, onun, alevileri faşist Türk devletinin kuyruğuna takma politikasının sonucudur.

Bu politika doğaldır ki sadece M. Nuri Yılmaz tarafından savunulmamaktadır. Burjuvazinin kalemşörleri efendilerine hizmette kusur etmemek için, aleviliği Türkleştirmeye de çalışmakta ve bunun teorisini yapmaktadırlar. Bunlara bir örnek, "Türkiye" gazetesi yazarlarından Yavuz Bülent Bakiler'dir.

22 Ekim 1994 tarihli gazetede, "ATV" televizyon programında yayınlanan alevilik üzerine bir açıkoturumda savunulanları yorumlarken şunları söylemektedir:

*"Siyaset Meydanı'na katılanları yönlendirmeye çalışan Anayasa Profesörü Zafer Üskü bir ara gayri akli, gayri ilmi... müthiş bir iddiada bulundu: **"Bir Alevi, aynı zamanda Marksist de olabilir"** dedi. Bu maksatlı ve karanlık iddiaya Prof. İzzettin Doğan'ın bir Alevi dedesi olarak verdiği cevap çok önemlidir:*

***"... Hayır! Bir insan hem Marksist, hem de Alevi olamaz! Çünkü Marksizm, dini Allah'ı red eder. Halbuki bütün Aleviler Allah'a inanırlar ve Müslümandırlar!" "** (agg)*

Burada alevi dedesinin söylediği, onun bu tespiti hangi amaçla söylediğinden bağımsız olarak doğrudur. Evet, bir alevi, hem Marksist-Leninist hem de alevi olamaz. Bu iki olgu birbirini dışlalar. Yani bilim ile din birbirine düşmandır. Alevi mezhebinden biri eğer Marksizm-Leninizm bilimini savunup, aynı zamanda aleviliğe de sahip çıkıyorsa, o kişi, bilim ile din arasında kalmış, gerçekte ise Markizm-Leninizmi, en azından dine karşı tavır bağlamında kavramamıştır. Bu bağlamda sözkonusu kişi seçimini yapmak zorundadır. İkisi birarada olamaz.

Kuşkusuz bu alevi dedesi Marksizm-Leninizme düşmandır. Söyledikleri de, kendi anlayışı temelinde Marksistleri kötülemektir. Ama buna rağmen, bir insanın hem tanrıyı reddetmesi ve hem de tanrıya inanmasının birarada olamayacağı tespiti doğrudur.

Sözkonusu açıkoturum da sorun tabii ki başka türlü tartışılmıştır. Y. Bülent Ba-

kiler yorumuna devam ederken şunları ortaya koymaktadır:

*"Prof. İzzettin Doğan'ın ikinci önemli açıklaması, Alevi gelenekleriyle ilgili. Dedi ki: **"... Bir topluluk yeni bir dine geçerken, eski hayatının ve inancının bütün geleneklerini tamamen terk edemez. Eski geleneklerinin bir kısmını yeni hayatına da taşır. Bizim sazımız, semahımız ve cem toplantılarımız Orta Asya Türklüğünün gelenekleridir!"***

*Yüzdeyüz doğru, Türkiye Alevilerinin Irak ve İran alevilerine kat'iyen benzememesi, işte bu noktada düğümlü. Türkiye'de, Alevi-Sünni gerginliğinin sebeplerinden biri de Alevi kardeşlerimizin, bazı **şaman** inançlarına sımsıkı bağlı kalmalarından, hatta onlara dini kıyafetler giyindirmelerinden doğuyor. Peki Sünni camianın da –islamiyete rağmen– şaman inançları yok mu? Var tabii:" (aynı yerde)*

Burada gerek alevi dedesi İzzettin Doğan tarafından olsun, gerekse de Y. Bülent Bakiler tarafından olsun aleviliğin Türkleştirilmesinin teorisi yapılmaktadır. Bu teori, Y. Bülent Bakiler tarafından şöyle dile getirilmektedir:

*"Ben, Türkmenistan'da Sünni Türkmenlerin aynen Anadolu Alevileri gibi saz çaldıklarını, aynen Anadolu Alevileri gibi kadın erkek bir araya gelerek bir daire üzerinde güvercinler gibi kanat açarak oynadıklarını, gözlerimle gördüm. **Alevi semahının da islami hiçbir özelliği yoktur. Sivas'ın sünni camiası, nasıl yüzde yüz, şaman inancını canlandırarak en eski Türk oyunlarından biri olan Köy İş Halayı'**nı oynuyorsa; Sivas'ın ve diğer Türkmen boylarının Alevileri de yine şamanizmden kalan **Samahla** kanatlanmaktadırlar. **Şimdi: Peki diyeceksiniz madem ki Türkiye Alevileri genellikle en eski Türk geleneklerini yaşatmaktadırlar bu Kürt Alevilerimizi nasıl açıklayacağız?***

***Bir insan hem Kürt hem de Alevi olabilir mi? Bana göre olmaz. Enver Behnan Şapolyo, Türkiye'deki Kürt Alevilerin tamamen eski Türkmen boylarından olduklarını Yavuz Sultan Selim'in İran seferinden sonra "... Dilimiz bile sünnilerin diline benzemesin!" diyerek Türkçeyi terkedip Kürtçe konuşmaya başladıklarını yazıyor**." (aynı yerde)*

Hakim sınıfların uşakları, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusundan alevilerin aslında Türk olduğunu savunarak, Kürt ulusunu yok saymanın başka bir çaresini aramaktadır. Bütün Kürtleri kazanamayacağını gören hakim sınıflar, en azından mezhep farklılıklarını kullanarak alevi Kürtleri kazanmanın peşindedir. Böylece Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadele edebilecek bir potansiyeli bölmek için elinden geleni yapmaktadır.

Bunun da ötesinde alevilik şu ya da bu ulusa ait olan bir inanç değildir. "Anadolu alevileri"ni ve aleviliğini Türkleştirme teorisinin yanısıra, aleviliğin bir ulusa ait olduğu teorisi de yapılmaktadır. Bu en azından Türkiye-Kuzey Kürdistan bazında böyledir. Tarih bir kez daha çarpıtılmaktadır. Fakat bütün çabalar boşuna...

Prof. İzzettin Doğan'ın Yunus Emre'nin bir alevi şair olduğu tespitinden yola çıkan Y. Bülent Bakiler, Yunus Emre'nin aleviliğinin savunulmasını önermektedir. Söyledikleri şunlardır:

*"Yunus Emre'ye göre Hz. Ali **"Tanrı Arslanı"**dır. **"Er kişidir" "Dört halifenin dördü de mübarek insanlardır. Ama bunların en ulusu Ebubekr-i Sıddıktır:***

Ömer-ü Osman, Ali/Mustafa'nın yarenleri
Bu dördünün ulusu/Ebubekr-i Sıddık'tır.

Yunus'un Aleviliğine can kurban! Evet Alevilikte, onu örnek almalıyız." (aynı yerde)

Alevilik adına, alevilik de çarpıtılmaktadır. Şöyle ki, alevilik tam da Bekir, Ömer ve Osman'ın halife olmaya haklarının olmadığı, onların Kuran'ı çarpıttığı savunusu temelinde ve onlara karşı mücadele içinde oluşmuştur. Böylece aradaki farklılıklar da ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Alevilerin faşist Türk devletinin dümen suyuna katılması için her yol denenmektedir.

Biz aleviliğin kendisini reddederken, alevilik üzerinde oynanan oyunlara da karşıyız. Bu oyunlara ister bilinçli, isterse de bilinçsiz katılanlara da karşıyız.

Faşist Türk devleti ve onun açık savunucularının oyunlarını görmek, alevilerin temsilcileri olduğunu iddia eden ve aleviliği savunma temelinde politika yapanların tavrını ve aleviler üzerinde oynadıkları oyunları ortaya koymaktan daha kolaydır.

Aleviliği savunma temelinde faşist Türk devletinin ve hakim sınıfların uydusu rolünü oynayanların tavırlarına da değinmekte yarar vardır.

Uydu diyoruz, çünkü, ele alacağımız dergiler, istekleri ne olursa olsun, bu konumdadırlar. Açık ya da kapalı olsun faşist devletin hizmetindeler. Kemalizmin, yani faşizmin savunuculuğunu yapmaktadırlar.

İşe **"Nefes"** dergisi ile başlayalım. Bu derginin nasıl bir tavıra sahip olduğunu Bolşevik Partizan sayı 92'de ortaya koymuştuk. Burada bir kez daha ortaya koyalım.

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'da 37 kişinin yakılarak katledilmesinin yıldönümü gerekçesi ile yazdığı yazıda, "Nefes" dergisinin yazarı Nasuh Barın şu tavrı takınmaktadır:

"... Köy, mezra basıp, çoluk çocuğu yakıp, makineli tüfekle taramak neyse, kültürel amaçla o güzel insan Pir Sultan Abdal'ı anmak için bir araya gelen sanatçı-aydın insanları "Allah" adına ateşe vermek de aynı şeydir. SUÇTUR." "Nefes sayı 9, 1994, sayfa 10)

Burada sözü edilen "köy, mezra" basmak, "çoluk çocuğu" kurşuna dizmek, adı verilmese de PKK'ya yönelmektedir. PKK'nın yanlışları tabii ki eleştirilmelidir. Fakat burada yapılan karşılaştırma hakim sınıfların penceresinden bakılarak yapılmaktadır. Böyle olduğu için de şu tavır takınılmaktadır:

"Sivas'ı bir kez daha kanlı hale getirenlere Mustafa Kemal Atatürk'ün Nutuk'undan sesleniyorum: "... Baylar, biz bütün ülkeyi uyarmak ve aydınlatmak için uğraşıyoruz. Ama, düşmanlarımız da, bize karşı her yerde, üstelik kendi bulunduğumuz ve her bakımdan egemen olduğumuz Sivas kentinde bile kötülüklerini yaptırabilecek alçak aracılar bulmayı başarabiliyorlar..." " (aynı yerde)

Ve,

"Türkiye gemisinin tahtalarını kemirip, batırmak isteyen fareler amaçlarına ulaşamayacaklar." (agd., sayfa 11)

Bu iki alıntıdaki görüşler, Nasuh Barın'ın açıkça kurulu faşist Türk devletinin savunuculuğunu yaptığını ortaya koymaktadır. N. Barın dinci gericilere de akıl vermektedir. Hem de "Nutuk"tan seslenerek. İsim vermeden PKK'ya karşı çıkması tavrı ile, dinci gericilere verdiği akıl birleşince, ortaya şu tablo çıkmaktadır: Ülkemiz zaten düşmanla çatışmaktadır. Sizin yaptığınız da bu çatışmada düşmanın işine gelmektedir. Sivas olaylarını yapanlar, düşmanın oyununa alet olmuştur. Gelin aklınızı başınıza toplayın. Böylece, Sivas olaylarının gerçek suçlusunun, bizzat faşist Türk devleti olduğu gerçeği gözardı edilmektedir.

Aynı sayıda Baki Öz imzası ile yayınlanan yazıda ise Kemalizm daha da açık bir biçimde savunulmaktadır. Baki Öz şunları savunmaktadır:

"Uygulanan siyasal ve ekonomik politakalar Atatürkçülükten uzaklaşmanın sürekli kapılarını aralamıştır." (agd., sayfa 37)

*"... Her türlü gericilik, dogmatizm, anti-laiklik, şovenizm ve özel girişimcilik Atatürkçülüğü hedeflemiş; kurtuluş olarak **"Atatürkçülüğün kalkması"** anlayışı*

topluma verilmeye çalışılmıştır." (aynı yerde)

Baki Öz'e göre uzaklaşılan bir nokta da dürüstlüktür. Çıkardığı sonuç ise şöyledir:

"Eksikliği duyulan, bugün için ortadan kaldırılmaya çalışılan bu iki temel öğe de Aleviliğin yapısında getirdiği ve özdeşleşdiği şeylerdir. ***Alevilik laik ve cumhuriyetçiliğiyle Atatürkçülükle bir bakıma özdeşleşmiş, başından beri Atatürkçülüğün temel dayanağı ve savunucusu olmuştur. Günümüzde laiklik Aleviliğin omuzlarında yürümektedir. Laikliğin ve demokrasinin güvencesi Alevilerdir.*** *" (abç) (aynı yerde)*

Baki Öz'ün savunduğu bu görüşler de "Nefes" dergisinin hakim sınıfların uydusu olduğu tespitimizi onaylamaktadır. Atatürkçülüğün, diğer adıyla kemalizmin faşizm olduğu ve benzeri değerlendirmeleri burada tekrarlamaya gerek bile duymuyoruz. Aktardığımız alıntılar hakkında söylenecek tek şey, Kemalizmi savunan alevilerin demokratlığından ve laikliğinden sözedilemeyeceğidir. Her ne kadar durum Baki Öz'ün tespit ettiği gibi değilse de, alevilerin küçümsenmeyecek bir bölümünün sosyal-demokrasinin kuyruğuna takıldığı ve bu temelde de Kemalizmi savunduğu olgudur. Fakat bu olgu, alevilerin "ilerici, devrimci" olduğu tespitlerinin tersine, gericiliğini ortaya koymaktadır.

Biraz da **"Cem"** dergisine bakalım: Bu derginin sahibi ve genel yayın yönetmeni Abidin Özgünay, Sivas olaylarından sonra "Açık Mektup" başlıklı makalesinde hakim sınıflara ve devletine sitem etmektedir. Söyledikleri şöyledir:

"Laik, demokrat, çağdaş ve cumhuriyetçi devlet anlayışına içtenlikle bağlı Alevi toplumu baştacı edileceğine, daha ne zamana kadar bu tür devlet anlayışına açıktan düşmanlık eden şeriatçı, ümmetçi, hilafetçi ve gerici yobazlığın zulüm ve katliamına terkedilecek? Aleviler daha ne kadar görmezlikten gelinecek?.. Devletin okullarında, tek taraflı din dersi ile; devlete bağlı diyanetin camilerinde fitneci vaazlarla Alevi düşmanlığı yapmak daha ne kadar sürecek? ***Bizler kime güveneceğiz?.. Devletimiz ne zaman bize de devlet olacak? Daha ne olsun bekliyorsunuz?.. Görevinizin gereğine ne zaman yöneleceksiniz?..*** *" (abç) (Cem sayı 28, 1993, sayfa 3)*

Sanki aleviler üzerindeki baskılar, faşist Türk devleti tarafından değil de, bu devlete de karşı olan dinci gericiler tarafından yapılmış gibi tavır takınılmaktadır.

Faşist Türk devletinin baskılarını görmek için çok uzağa gitmeye de gerek yoktur. 1980 cuntasının iktidara gelmesinden sonra alevi köylerine zorla cami yaptırılıp, alevilerin sünnileştirilmesi çabaları ve olgularını hatırlatmak yeterlidir.

Bu tavır tabii ki, aynı zamanda Sivas olaylarının suçlusunu da, yani bizzat devletin kendisini de temize çıkaran bir tavırdır. Abidin Özgünay bir yandan devlete diz çöküp yalvarırken, diğer yandan da akıl vermektedir.

Söylediklerinin içi açıldığında devlete söylenenler şunlardır: "Biz de sizinle aynı düşünceyi paylaşıyoruz. Kurulu devletimizin korunması için elimizden geleni yapıyoruz, ama siz hala bunun farkında değilsiniz. Arkamızda tuttuğumuz kitlenin size varolan güveni bitmek üzeredir. Bu güveni sağlayamazsanız zararlı olur. Zira devletimizi tehdit eden başka güçler var ve bunlar bu kitleyi kullanabilir. Siz devleti tehdit eden şeriatçılara karşı, biz alevileri görüp destekleyin. Nasıl olsa biz de Atatürkçüyüz vesselam." Böylelerinin faşist Türk devleti tarafından "baştacı" yapılmaması konusunda Özgünay'ya hak vermemek elde değil... Hele buna bir de Emin Tanrıverdi'nin tavrı eklenince, faşist Türk devletinin alevilik adına konuşan bu şarlatanları baştacı yapmaması anlaşılmaz bir durumdur.

Emin Tanrıverdi şu tavrı takınmaktadır:

"Son yıllarda, bilhassa günümüzde yüce Atatürk'ümüze karşı insafsız saldırılar artmaktadır. Üstelik bu saldırganlar Atatürk İlkelerini ve demokrasiyi kendilerine siper ederek saldırılarına devam etmektedirler." (agd., sayfa 44)

"Atatürk ilkelerine bağlı, laiklik ilkesinin sigortası, şeriat ve şeriatçılığa tarih boyunca karşı çıkmış, bu uğurda yalan, iftira, hatta kıyımlara uğramış, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kazanılmasındaençok kan ve onur payı olan bir toplumu demokrasimizin temeli laiklik ilkesi için tehlike sayması ne demektir? Düpedüz bu ilkelere bağlı vatandaşları provakasyonla karalamak değil de nedir? Dolayısıyla çağdışı tutucu güçlere ödün vermek değil midir? Görülüyor ki bu gidişattan, demokrasimizin yüzüsuyu hürmetine Atatürk'ün o yüce İnsan'ın mirasına tepeden inme konanlardan, ezanı arapçaya çevirenlerin, cami avlularında takke ile boy gösterenlerin ve Atatürk İlkelerinin azılı düşmanı tarikatlara mürit olanların günahları çok büyüktür." (aynı yerde) (Burada yapılan polemik, Turgut Özal'ın 1989 yılında söylediklerine karşı, ölümünden sonra yapılan bir polemiktir.)

Atatürkün böyle yüceltilmesi, Tanrıverdi'nin Kemalizmin savunuculuğundaki yerini açıkça ortaya koyduğu için, onun hakim sınıfların hizmetinde olduğunu söylemenin ötesinde herhangi bir yoruma gerek kalmamaktadır. Bunun için de yorum yerine, yazısının sonunda savunduğu düşünceyi aktarıp "Cem" dergisinin tavrına son verelim.

"Zira şartların elverişsizliği içerisinde bir vatan kurtarmanın, bir ulus yaratmanın ve geçmişin kokuşmuş köhne enkazı üzerinde çağdaş bir devlet kurmanın onurunu dünya durdukça taşıyacak olan O Yüce İnsan'ın ilkeleri Nuhun Gemisi gibidir. O ilkelere tutunanlar kurtulur." (aynı yerde)

Tufan yaklaşmış... Kurtulmak isteyenler Nuhun Gemisine binmekte gecikmesin... Zira gemide binecek yer kalmamıştır... Nuhun Gemisi Atatürkün ilkeleri ise eğer? Faşizmi savunmaksa gemiye binmek? O zaman Emin Tanrıverdi hiç tasalanmasın. Gemi it sürüsü ile dolmuştur... Bunun için çaba göstermesine de gerek yoktur.

Fakat şunu da bilmesi gerekir ki, bu sefer ki Tufan, Nuhun Gemisini Ağrı Dağı'nın tepesine çıkarmayacaktır... Zira o tepe, Ermeni ve Kürtlerin cesetleri ile "işgal" edilmiştir... Bu seferki tufan o gemiye binenleri yükseğe değil, aşağıya indirecektir... Hem de bütün kalıntıları ile... Tarihin çöplüğüne...

Tarihin çöplüğüne atılması gerekenler, sadece bunlar değildir. Yıllarca Komünizm adına konuşan bukalemunlar da tarihin çöplüğüne atılacaktır. Sözünü ettiğimiz bukalemunlar, zamanın Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan, T"K"P'nin "İşçinin Sesi" kanadı ve önderleri R. Yürükoğlu vb.leridir.

R. Yürükoğlu önderliğindeki T"K"P kanadı 1980'li yılların sonuna doğru, "İşçinin Sesi" gazetesinde aleviliği "keşfetti". Bu "keşif", faşist Türk devletinin aleviliği bizzat Özal'la "keşfetmesi" dönemi ile yaklaşık aynı dönemde olmuştur.

"Günümüzde Alevilik ve hain tuzaklar" başlıklı yazısında R. Yürükoğlu genel olarak alevilik üzerine tespitler yaptıktan sonra, günümüzde aleviliğin durumunu ortaya koyarken şunları savunmakta idi:

"Gelgelelim bir başka etkili düşünceye: "Arif Sağ, Musa Eroğlu gibileri Alevi türküleriyle halkı uyuşturuyorlar. Bu sözler birşey vermiyor. Bayatlamıştır. Özü boş." ***Hiçbir harfine katılmıyorum. Bu da hain bir tuzaktır. Ne bayatlamıştır ve ne de bu özde bir sanat ülkemizde bugün bile yaratılabilmiştir.*** *(abç)*

Alevi türkülerinin sözleri kimlere birşey vermez: Tarih bilgisi olmayan aydın bozuntularına, Marksizmi kavramamış devrimcilere, başka çıkarlar ya da amaçlar için Aleviliği geri itmeye çalışanlara.

Kimlere birşey verir: Ezgi ve sömürüye karşı doğal bir tepki taşıyan emekçilere, tarih anlayışına sahip aydınlara, Marksizmi kavramış devrimcilere.

(...)

Kendi adıma bu türküler beni heyecanlandırıyor, biliyor, azmimi artırıyor. Ve ben de ne Aleviyim, ne Sünniyim, ne de anormal bir insanım, komünistim." (İşçinin Sesi Özel Eki)

Alevilik deyişlerinden heyecanlanan bukalemun R. Yürükoğlu, kalp krizinden kurtulmak için, alevilikle Marksizmi birleştirme çabası içine girmiştir. Ne de olsa "Kırkı geçti"... Ya bir de dedikleri gibi "Tanrı var"sa?.. O zaman en iyisi şimdiden "cennetin yolunun taşlarını" döşemek gerekir... Lafta da olsa savunduğunu söylediği Marksizmi bir çırpıda reddederse, o zaman inanırlığını yitirir. Bunu engellemek için de, aleviliği Marksizm ile birleştirmesi gerekmektedir. Yani bir taşla iki kuş avlama peşindedir.

Gelinen yerde R. Yürükoğlu ve takımı "cennetin yolunun taşlarını" döşemede epey yol almışlardır. Bu yolun alınması döneminde "dede" Rıza Yürükoğlu *"Okunacak En Büyük Kitap İnsandır"* adı altında bir de kitap yayınladı. Bu arada değişik ülkelerde alevilikle ilgili konferanslar vermek için dünya turuna da çıkmadı değil. Gelinen yerde kendisi hakkında şunları söylemektedir:

***"Benim kişi olarak Aleviliğe olan yakınlığım ise, devrimciliğimin bana yüklediği görevin de çok ötesindedir. Aleviliği aşkla seviyorum"**. (abç) (Kervan sayı 24, sayfa 13)*

Aleviliğe aşık olduğu için, artık Cemlere de katılmaktadır. Bir zamanlar Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığının merkezlerinden biri olan "Londra İşçi Birliği", Cem toplama/yapma görevine sarılmıştır. İşte yaptıkları Cem'den haber verirlerken söyledikleri:

*"... Dede sazı eline almış düvazimam okumaya başlamıştı. Sağında, zakir hizmetlileri olarak görevlendirdiği Talipler Topluluğu, **Rıza Yürükoğlu Can'ın liderliğinde altı sazla kendisine eşlik ediyor ve topluluk korosu da nakaratlara katılıyordu.**" (abç) (agd., sayfa 16)*

Bukalemunluğuna uygun olarak renk değiştirmeye alışan R. Yürükoğlu takımının geldiği yer burasıdır. Bunun sonucu olarak da boynunun borcunu ödemeleri gerekir...

*"**Rıza Yürükoğlu**: Cemevi olmadan Alevi-Bektaşi toplumunun biraraya gelmesine, kendi yolunu yürütmesine imkan yok. Bunun için, elbirliği ile bir Cemevi açmak, bizim görevimizdir, boynumuzun borcudur." (agd., sayfa 18)*

Bunlar borçlarını ödeyedursun, biz "Kervan" dergisinde savunulan diğer bazı görüşlere bakalım.

Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden sonra, "Kervan" dergisi sayı 24'ün başyazısını yazan Lütfi Kaleli şu tavrı takınmaktadır:

*"... Tüm ilerici, devrimci, laik ve demokrat kişi kuruluşları, ülkeyi karartmak isteyen eli silahlı gerici güçler ile **ülkeyi parçalamak isteyen terör örgütlerine karşı birlikte hareket etmeye çağırıyoruz.**" (abç) (agd., sayfa 3)*

"... Umuyoruz ki, bu katiller İslami kesimden olmasın..." (aynı yerde)

Altını çizdiğimiz yerde savunulan düşünce ile burada ummak istediği olgu birleştiğinde, Lütfi Kaleli faşist Türk devletini, en başta "bölücü terör örgütü" olarak nitelediği PKK ve devrimci örgütlere karşı savunmaktadır. Düşünce sistemi böyledir. Fakat L. Kaleli bunu isim vermeden yapmaktadır.

Faşist Türk devletinin savunuculuğunu tabii ki sadece bu bay yapmamaktadır. "Dede" Rıza Yürükoğlu, Melbourne'de verdiği konferansda kendisine sorulan bir soruya şöyle cevap vermektedir:

*" "T.C. Alevi toplumunu bir kalkan olarak kullanabilir mi" diye soruyorsunuz. Bunu da böyle koymamak gerekir. **Cumhuriyeti yıkmaya, zaten sakat olan laikliği iyice ortadan kaldırmaya kalkışan her türlü girişimin karşısında tüm Alevi toplumu, tüm demokratlar, tüm ilericiler birlikte karşı koyarlar zaten.**" (abç) (agd., sayfa 14)*

Şeriatçı dinci gericiliğe karşı olma adına Türkiye Cumhuriyeti devletinin savunuculuğu yapılmaktadır açıkça. Bunu da laikliği savunma adına yapmaktadırlar. "Kervan" imzası ile yazılan yazıda Uğur Mumcu hakkında şu tespit yapılmaktadır:

*"Uğur Mumcu, laik ve demokratik Türkiye'den yanaydı. Komünist değildi. Ama ciddi, somut verilere dayanan araştırmaları, keskin gözlem ve yorumlarıyla, Türkiye işçi sınıfının ve Aleviliğin özgürlüğünün başkoşulu olan **laik Türkiye** savaşımına, kendisine "devrimciyim, komünistim" diyen çoğu aydından daha büyük katkısı olmuştu." (agd., sayfa 24)*

Kemalizmin başsavunucularından biri olan U. Mumcu'ya verilen mertebe böyledir. İşçi sınıfının kurtuluşunun başkoşulu olan kapitalist düzenin yıkılması, laiklik olarak savunulmaktadır. Böylece, kurulu devletin yıkılmasına gerek kalmadan, işçi sınıfının kurtulabileceği savunulmaktadır. Bu arada gözardı ettikleri diğer bir nokta da, faşist Türk devletinin yıkılmadığı sürece, gerçekten laik bir düzenin kurulamayacağı gerçeğidir. Burada işçi sınıfının kurtuluşu ile aleviliğin özgür olması aynı kefeye konulmaktadır.

Bu tavır daha sonraki sayılarda da savunulmaktadır. 1 Mayıs 1993 için yazılan yazıda "Kervan" dergisi şu tavrı takınmaktadır:

"Şeriatçılık, başta işçi sınıfı ve Alevilik olmak üzere, laik ve demokratik bir Türkiye isteyen milyonlarca yurttaşın can düşmanıdır. Türkiye işçi sınıfının ve Aleviliğin özgürlüğünün baş koşulu laik ve demokratik Türkiye'nin yaratılmasıdır. Bu potansiyele sahip olduğumuzun canlı kanıtı, Uğur Mumcu'nun cenazesinde sokağa dökülerek "kahrolsun şeriat" diye haykıran milyonlarca insandır.

(...)

***Alnımıza çekilmiş kızıl bantlarla, "yaşasın Türk-İş" diyerek Türk-İş sancağının arkasına dizilerek alanlara dolmamız, sendikal birliği bozmaya çabalayan işveren çavuşlarına vereceğimiz en iyi yanıt olacaktır."** (abç) (agd., sayı 25, sayfa 32)*

Yoruma bile gerek yok. "Kervan" dergisinin, karşı-devrimci tavrını bundan daha iyi ortaya koymak mümkün değildir. alevileri sosyal-demokratların kuyruğuna, işçileri de Türk-İş'in kuyruğuna takarak, hakim sınıflara hizmette kusur etmemektedir.

Sosyal-demokrasiye uşaklık, 1994 ilkbaharında yapılan yerel seçimler döneminde de kendisini göstermiştir. "Kervan" dergisinin 35. sayısının kapağında Zülfü Livaneli'nin resmi basılarak şu tavır takınılmaktadır:

"Laik-demokratik Türkiye yanlısı yurttaşlar! OYUMUZ LİVANELİ'YE, OYUMUZ SHP'YE" (agd)

Bu konuda dergi içinde birçok alevilik savunuculuğu yapan tanınmış kişilerin tavırları yayınlandı. Hepsinin ortak yanı, oyların SHP'ye verilmesidir. Tavır takınanlar içinde, "Kervan" dergisi yazarları tarafından, *"Aleviliği devletin hizmetine sunmaya hizmet ettiği"* biçiminde eleştirilen "Nefes" dergisinin Genel Yönetmeni Cemal Şener de var. Devlete hizmette bulundukları için, aynılar aynı yerde birleşmişlerdir. Tıpkı, misak-ı milli sözkonusu olunca, tüm burjuva partilerinin ortak tavır takındıkları gibi, bunlar da "laiklik" adına ortak tavır takınmaktadırlar. Bu ortak tavrın neye hizmet ettiğini de, en açık biçimi ile Cemal Şener dile getirmektedir. Tavrı şöyledir:

"Halk kitlelerinin kendilerine "liberal" ve "sosyal-demokrat" diyen partilere olan güvensizliği eğer devam ederse, buradan bunlara tepki temelinde "adil düzen" safsatası ile Refah kazançlı çıkacaktır." (agd., sayfa 6)

Evet, Refah Partisi'ne karşı olma adına kitleler, sosyal-demokratların kuyruğunda tutulmak istenmektedir. Lütfi Kaleli ise bunu şöyle savunmaktadır:

"Atatürk, Cumhuriyet, Laiklik, Demokrasi düşmanlarına oy yok!" (aynı yerde)

Seçimlerden sonra, seçim öncesi tavırlar ve seçim sonuçları hakkında tavır takınan Mercan Köklü, "devrimcilik", "demokratlık" ve "komünistlik" adına, içine düşülen rezilliği, daha doğrusu karşı-devrimciliği iyi bir biçimde ele vermektedir.

İlkönce seçimleri boykot edenlerle "oyum sosyalizme" diyenleri "siyasi soytarı" olarak değerlendirdikten sonra, şu tavrı takınmaktadır:

*"Ortama bakarak, çekinmeden şunu söyleyebiliriz. Yerel seçimler Türkiye ortamının daha da sağa kaydığını belgelemiş, **ama bunun yanında Atatürkçü-komünist cephenin berraklaştığını göstermiştir. "Laik-demokratik Türkiye" ile Anadolu halkının 1300 yıllık düşmanı şeriatçılık arasında tercih sözkonusu olduğunda, komünistler Atatürkçülerle aynı safta yer alırlar, alacaklardır.Hiç gocunmadan açıklarız.**" (abç) (agd., sayı 36, sayfa 5)*

***"Tüm laik-demokratlar, tüm Atatürkçü, ilerici-devrimci, sosyal-demokrat ve komünistler, özgürlükten yana müslümanlar bu mücadelede AYNI SAFTADIRLAR."** (abç) (aynı yerde)*

Bu tavır, ancak ve ancak mahkum edilecek bir tavırdır. Naylon komünistler, bukalemunlar, olması gereken yerdedirler. Bunlar, ilericilik, devrimcilik ve komünistliğe düşman oldukları için, devrimciler, komünistler, işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilecek devrimle bunları da tarihin çöplüğüne atacaklardır.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz dergilerin tavırlarında ortak olan temel nokta, "laikliği" savunma adına, faşist Türk devletinin savunulması ve ona hizmettir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, hem işçi sınıfının burjuvaziyle mücadelesi, hem de Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı mücadelesi vb. yerine, gündemin ana maddesi olarak sunulan "laiklikle-şeriatçılık" mücadelesi ile sorun, açıkça çarpıtılmakta ve dikkatler başka yere çekilmektedir. Bunların niyetleri ne olursa olsun, faşist Türk devletine hizmet etmektedirler.

"Kavga" adlı dergi, "Kervan"la aynı çizgiye sahip olduğu için, özel olarak değinmeye gerek yoktur. Bu dergilerden başka değişik dergi ve haftalık gazeteler de vardır. Hepsine tek tek değinmek, bir makalede mümkün değildir. Elimize geçen dergilerin (aleviliği savunan dergilerin) büyük çoğunluğu, özü itibarı ile burada değindiğimiz dergilerle aynı konumdadırlar.

"KÜRDİSTAN ALEVİLER BİRLİĞİ" HAKKINDA KISACA BİR KEZ DAHA...

Faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı din silahına sarılmasının ertesinde, PKK, bu silahı hakim sınıfların elinden alma adına, islam dininin savunuculuğuna kadar vardı. Bunun sonucu olarak "Kürdistan İslam Hareketi" kuruldu. Aynı yaklaşım temelinde, PKK önderliğinde "Kürdistan Aleviler Birliği", kuruldu. Geçen sayımızda (sayı 93) bunların tavrı üzerine durmuştuk.

Sözkonusu yazımızda aleviliğin Kürt milliyetçiliği temelinde nasıl ele alındığına da değinmiştik. Bunları gözönüne alarak kısa tavır takınacağız.

Aleviliğin hakim sınıf temsilcileri tarafından Türkleştirilmesi çabasına karşı, PKK ve "Kürdistan Aleviler Birliği" de Kürtleştirme tavrı içine girmişlerdir. Bunu yapmak için de Bektaşiliğin alevilik olmadığı, Bektaşiliğin Türklere ait olduğu, aleviliğin ise Kürtlere ait olduğu şu ya da bu biçimde savunulmaktadır. Aleviliğin Kürtleştirilmesine birkaç örnek:

"Kürtlerde Alevilik, sadece tanrıya inanış, Hz. Ali yandaşlığı değil, bir yaşam biçimidir. Kürdün özelliklerini, aşiret ilişkilerini ve toplum düzenini, aralarındaki ilişkiyi sağlayan bir yaşam biçimidir." (Zülfikar sayı 1, sayfa 8)

"Alevilik Kürtlüğün en iyi temsili durumundadır. Kürdün dağ ile anılışı, Alevi'nin dağ ile anılışı iç içe geçmiştir. Bu aynı zamanda bütün Kürt özelliklerinin yaşatılması ve korunmasıdır." (agd., sayfa 9)

"Alevi kimliğine sahip olmak, Kürt kimliğine sahip olmak ile birleştirildiğinde anlamlıdır." (agd., sayfa 19)

"...Bektaşilik Kürdistan ve Kürt Aleviliği hiç değildir. Kürt Alevilerini Bektaşi ve Türk ilan etmek Aleviliğe hakaret olduğu gibi, şovenist bir anlayış ve politikadır." (agd. sayı 3, sayfa 9)

Görüldüğü gibi bunlar da aleviliği Kürt olmakla eşitlemektedirler. Faşist Türk devletinin alevilik üzerindeki oyunlarına ve Kürt ulusuna karşı kullanma çabasına karşı mücadele verilmek zorundadır. Fakat, PKK ve "Kürdistan Aleviler Birliği"nin yaptığı gibi, başka bir yanlış savunularak değil.

Alevilik, dini bir inançtır, şu ya da bu ulusun özel bir özelliği değildir. Bunun için de Bektaşiliğin alevilik olup olmaması tayin edici bir sorun değildir. Sorunun özü, bunların –alevilik, Bektaşilik– kendilerinin ne olduğu, neye hizmet ettiğidir. Bu dini akımların diğer dini akımlardan "iyi" olan bazı yanlarına bakarak bunları savunmak kökten yanlıştır. Zira bunların kendileri de din çerçevesi içindedir.

Bu bağlamda, aleviliğin sahip olmadığı özellikler aleviliğe bahşedilirken, çokça söylenen "Alevilik, sadece dini bir inanç değil, bir yaşam biçimi, bir felsefe"dir tespiti de sorunu çarpıtmak için kullanılan bir tespittir. Çünkü, her din, ya da dini akım kendisine göre bir yaşam biçimi, bir felsefe oluşturmaktadır. Sorun, bu noktada da sözkonusu edilen yaşam biçimi ve felsefenin içeriğidir. Diğerlerinden ne kadar farklı olursa olsun, her din ve dini akımın felsefesi idealizmdir. Bu yüzden de biz materyalistler, her türlü din ve dini akımın savunuculuğunu reddediyoruz.

Toparlarsak, alevilik ve aleviler üzerinde faşist Türk devleti ve onun temsilcilerinin oynadıkları oyunlar, aleviliğin ne olduğu üzerine yapılan tartışmalar, siyasi sonuçları itibarı ile esas olarak faşist Türk devletine hizmet etmektedir.

Aleviler, alevileri savunduğunu söyleyenler tarafından da Kemalizmin savunuculuğu konumuna getirilmektedir.

Buna karşı mücadele adına ise "Kürdistan Aleviler Birliği", Kürt ulusundan alevileri milliyetçilik bayrağı altında toplamaya çalışmaktadır.

Bizim mücadelemiz, bu konuda da esas olarak faşist Türk devleti ve onun temsilcilerine karşıdır. Fakat bu, bizim, Kürt ulusundan alevilerin milliyetçilik bayrağı altında toplanma çabasına karşı da mücadele etmemizi dıştalamaz. Bir yandan Türk şovenizmi, diğer yandan Kürt milliyetçiliği. İkisinin birleştiği yer ise, dini savunmalarıdır. Mücadelenin esas olarak neye ve kime karşı verilmesi gerektiği doğru tespit edildiği yerde, bunların hepsine karşı da mücadele etmek Komünistlerin görevidir.

► Ulus ve mezhep temelinde örgütlenmeye hayır!

► Milli baskı ve dini baskıya da hayır!

► Her türlü din savunusuna son!

► Alevilik üzerinde oynanan oyunlara son!

► Faşist Türk devletine ölüm!

► Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

► Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadele birliği!

11 Ocak 1995 ▲

Alman proletaryasının büyük önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Bolşevikler tarafından komünistçe anıldı!

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in Alman burjuvazisi tarafından katledilişlerinin yıldönümünde gerçekleştirilen anma mitingine bu yıl da onbinlerce kişi katıldı.

PDS tarafından düzenlenen mitinge, biz Bolşevikler, yayın masamız, güne ilişkin olarak çıkarılmış olan özel gazetemiz, broşür satışı, yazılama, kuşlama, pankart açma ve çelenk koyma gibi coşkulu geçen eylemliliklerimiz ile katıldık. Böylece PDS'in ve diğer oportünist ve reformist grupların klasik cenaze merasimini andıran reformist içerikli eylemine gürültülü bir şekilde müdahale edebildik; komünist, bolşevik ajitasyon-propagandamızı yoğun olarak kitlelere ulaştırdık.

Sosyalizmin öldüğü masallarının yoğun bir şekilde yaygınlaştırıldığı, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht gibi komünist önderlerin "ehlileştirilmeye" çalışıldığı günümüzde, az sayıda insanın katılımıyla da olsa, böyle militan ruhlu, komünist bir eylemin konulması son derece önem kazanmaktadır.

PDS'lilerin engelleme girişimlerine rağmen başarıyla bitirdiğimiz çelenk koyma eylemimiz, kitlenin bir bölümü tarafından ilgi ve sempatiyle karşılandı.

Eylemin gidişatı kısaca şöyleydi:

15 Ocak 1995, Pazar günü sabah dokuza doğru topluca anma mitinginin yapılacağı mezarlığa gittik. Mitingten bir gün önce Genç Bolşevik taraftarları alanın etrafındaki binaların duvarlarını komünist sloganlarımızla süslemişlerdi. Yayın masamızı açtık. Yayın masamızın tam karşısına, ***"Biz geliyoruz! Sizin gitmeniz lazım! Kapitalizm elveda! Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi!"*** sloganın yer aldığı Genç Bolşevik imzalı pankart asıldı. Sonra gruplar halinde alanın değişik yerlerine dağılıp yoğun olarak gazete satışı yaptık. Bağış karşılığı satılan gazetelerimizden yaklaşık 500,- DM civarında gelir sağladık.

Almanca dilinde çıkarılan bu özel sayı Bolşevik Partizan'ın anabaşlığı şöyleydi: ***"Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht! Onların düşünceleri, onların yaşamı, onların kavgaları, Almanya'daki proleter devrimi içindi, Dünya Devrimi içindi!"***...

Yaklaşık üç saatlik gazete dağıtımından sonra, bir yürüyüş kolu oluşturarak pankartımızla, bayraklarımızla ve önde çelengimizle mezarlığa doğru marşlar söyleyerek yürüyüşe geçtik. Yürüyüşte taşıdığımız Bolşevik Partizan imzalı pankartta, ***"ROSA ve KARL, Proleter Devrimin tutarlı savunucuları ve reformizmin amansız eleştiricileri!"*** sloganı yazılıydı.

Mezarlığın girişine geldiğimizde PDS'lilerin ilk engelleme girişimleriyle karşılaştık. Mezarlığa pankartlarla girmeyi ilke olarak yasakladıklarını söylediler. Küçük bir tartışmadan sonra pankartımızı toplayıp yürüyüşümüze devam ettik. Mezarlığa çelenk konulurken bir konuşma yapıp, ardından da enternasyonal marşını söyleyip eylemimizi bitirecektik. PDS'liler bu kez de mezarlıkta miting yaptırmadıklarını söyleyerek saldırgan tavırlarla konuşmamızı engellemeye çalıştılar. Konuşma sürerken, bu tavırlarına karşı, mezarlığın kendi mülkiyetleri olmadığı karşılığını verdik ve konuşmayı rahatsız etmemeleri gerektiğini söyledik. Konuşmamızı sonuna kadar okuduk ve ardından "Enternasyonal"i söyleyip eylemimizi bitirdik. Hemen ardından pankartımızı açarak, yine yürüyüş kolu halinde marşlar söyleyerek mezarlıktan ayrıldık.

Peki orada bulunan kitlenin tutumu nasıldı? Orada bulunan kitlenin önemli bir kesimi eylemimizi ilgiyle izledi, "Enternasyonal"e kısmen katıldı ve PDS'li "görevlilerle" bizim aramızdaki tartışmada, bazıları bizleri savunarak bunlara karşı tavır aldılar.

Bu eylem bize, az sayıda da olsak, koşullara uygun doğru bir örgütlenme ile ne kadar çok iş başarabildiğimizi ve ne kadar etkili olabildiğimizi bir kez daha gösterdi. Bir de büyüdüğümüzü düşünün...

19.01.1995

NOT: "Atılım" adı taşıyan gazetenin 21-28 Ocak tarihli sayısında, aynı eyleme ilişkin verilen bir haberde, yazımızda anlattığımız anma mitingi öncesinde yapılan ***bir*** yürüyüşte, MLKP ve Ekim örgütü dışında diğer Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerin başlangıç yerinde olmayışı ve yürüyüşe katılmadıkları "kinayeli" bir dille ifade ediliyor...

Bizlerin eyleme bizzat katılan Bolşevik Partizan taraftarları olarak gözlemlediğimiz gelişmeler ise şöyleydi: Anma mitingi öncesinde, gerçekten de bir dizi örgüt, bir değil, birkaç yürüyüş kolu halinde anıtın bulunduğu alana gelmişlerdir. ***Bu***

yürüyüşler, yine esasta ***PDS'in örgütlediği*** ve diğer ***Almanyalı oportünist-revizyonist cephenin unsurlarının da desteklediği*** yürüyüşlerdir. Katılımın büyük çoğunluğunu, revizyonist-reformist PDS'in taraftarları oluşturmaktadır. Bu yürüyüşlere blok kurarak destek veren Alman örgütlerinden MLPD, KPD'nin çeşitli fraksiyonları, çeşitli anarşist ve otonom gruplar, bir dizi troçkist oluşum ve hatta ***Rosa ve Karl'ın katili olan SPD***'nin bugünkü gençlik örgütleri de katılmaktadırlar...

İşte bu yürüyüşe MLKP-K ve Ekim taraftarları da katılmışlardır; olan budur! Bu bileşimdeki bir yürüyüşe katılmayı "erdem"miş gibi gösterip, geçerken diğer Türkiyeli örgütlerin olmayışlarını belirttikten sonra, örneğin Bolşevik Partizan taraftarlarının dağıttıkları Rosa ve Karl'ı anma için hazırlanmış olan Almanca dilindeki ve DINA 3 boyutundaki binlerce özel sayı Bolşevik Partizan'ı göememek ve yine aynı alanda Bolşevik Partizan taraftarlarının ortaya koydukları diğer eylemleri görmemek ve bunlara gözlerini kapamak, sadece "siyasi körlük"le izah edilemez!

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci örgütlerden Ekim ve MLKP-K denildiği gibi, bu yürüyüşlerden birine pankart açarak katılmışlardı. Günün önemine ilişkin –bizim dışımızda– bir tek Ekim'cilerin Almanca-Türkçe bir bildirileri vardı. TDKP taraftarları simit satıyorlardı...

Gerçek durum buydu! Masal anlatmak niye?!!

(Eyleme katılan
Bolşevik Partizan taraftarları.) ▲

ADANA'DAKİ 20 ARALIK KAMU ÇALIŞANLARININ BİR GÜNLÜK EYLEMİ ÜZERİNE

Kuzey/Kürdistan-Türkiye genelinde, kamu çalışanlarının 20 Aralık günü bir günlük iş bırakma eylemi, Adana'da faşist kolluk güçlerinin bütün saldırılarına, yoğun gözaltına alma çabalarına rağmen, gerçekleştirildi. Adana şehrinde katıldığımız ve katılamadığımız ama bilgi edindiğimiz eylemler şöyle gerçekleştirildi:

Sabah saatlerinde vergi dairesi önünde toplanan kamu çalışanlarına polis müdahale etti. Toplanan grup dağıtıldı. Bir grup memur gözaltına alındı. Tek bölge müdürlüğü önünde, toplanan çalışanlar yine polis terörü ile karşılaştı. Ellerinden pankartları alınan, kapı önünde toplanmalarına izin verilmeyen çalışanlar, bahçe içerisinde basın açıklaması yapmak zorunda kaldılar. Balcalı ve SSK hastanesinde çalışanlar, polisin ablukası ve baskısına rağmen eylemlerini gerçekleştirdiler. Demiryolu çalışanları polisin bütün baskılarına rağmen iş bıraktılar, basın açıklaması yaptılar.

Daha önceden saat 12.30'da Abidin Dino parkında yapılacağı söylenilen, kitlesel basın açıklaması polis tarafından yaptırılmadı.

Abidin Dino parkında toplanan kamu çalışanlarını polis şiddet kullanarak dağıttı. Bir dizi kamu sendikasının şube başkanları olmak üzere, bir grup memur gözaltına alındı. Gözaltına alınmaktan kurtulan kamu çalışanları ve yeni gelenler, gruplar halinde istasyona doğru yürüdüler. Cemalpaşa postanesi önünde toplanan kalabalığa basın açıklaması okunmak istendi. Basın açıklamasına başlanır başlanmaz, toplanan kalabalığa polis saldırısı oldu. Başta basın açıklamasını okumak isteyen Eğit-Sen şube başkanı olmak üzere bir dizi insan gözaltına alındı.

Faşist polisin saldırılarına, yoğun güvenlik eylemlerine, sayısı belli olmayan isanın gözaltına alınmasına rağmen, kamu çalışanlarının eylemi önlenemedi. Adana genelinde eyleme katılım %50 civarındaydı. Bu, basının verdiği rakamdır.

Kamu çalışanları önümüzdeki günlerde de eylemlerine devam edecekler. Fakat iktisadi talepler ile gelişen hareketin, (belli sınırlı sayıda da olsa siyasi reform talepleri bu özü değiştirmiyor) başarıya ulaşsa bile, memurun durumunda köklü bir değişiklik olamayacağı bilinci ile hareket edilmelidir. Yine köle olarak kalınmaya devam edilecektir. Köle olmak istemiyorsak sömürü düzenine karşı devrim mücadelesi için örgütlenelim. Faşist TC devletini yıkmak için örgütlenelim. Tek çözüm budur.

21.12.1994

Adana'dan bir grup Bolşevik Partizan okuyucusu ▲

revizyonist

MARKSİST-LENİNİST KOMÜNİST PARTİ-KURULUŞ'un (MLKP-K) 13 Kasım1994 tarihinde Duisburg şehrindeki tanıtım toplantısı üzerine notlar...

TKP/ML Hareketi ve TKİH'in 8-15 Eylül tarihleri arası yaptıkları "Birlik Kongresi" ile birleştiklerini devrimci kamuoyuna, Eylül 94'te bir bildiriyle duyurdular.

13.11.94'te de Duisburg şehrinde bu kongrenin kararlarını tanıtma toplantısı yapacaklarını, bir çağrı bildirisiyle duyurdular. Sözkonusu toplantıya biz KRW bölgesinden arkadaşlar da katıldık. Başlama saati: 13.00 idi, saat 14.45'te başladı. Tanıtım toplantısında, ilk duyuru ve çağrıdan başka, herhangi yazılı bir belgeleri yoktu. Sadece Türkiye'de kongre belgelerinin çıktığını, kısa zaman içinde de yurtdışına geleceğini açıkladılar.

Toplantıya 300'ün az üzerinde bir katılım vardı. Saygı duruşundan sonra gidişat anlatıldı. Buna göre seminerci kongreyi tanıtacaktı, ardından sorular, örgütlere ve bireylere söz hakkı, toparlama konuşması ve kapanış. Seminercinin anlatımına herhangi bir sınırlama veya ne kadar zamana ihtiyacı olduğu filan hiç belirtilmedi. Üç saate yakın konuştu.

Konuşmacı, önce sürecin zorlukları üzerine durdu, ardından bol bol birliğin önemi ve kendilerinin ne kadar zor bir işi başardıklarını anlattı. Devamla bu birliği yakalamak için tam 5 yıl uğraştıklarını, ilkelerde esnek olunmasını, herkesin kendi görüşünü dayatmasının birliği zedeleyen şeyler olduğunu, "Türkiye Devrimci Hareketinin" bu konuda, kötü örneklerle dolu olduğunu, ufacık ayrılıkları büyüttüğünü, bazen önemsiz şeylerin önemli şeylermiş gibi büyütülerek ayrılıkların bile yaşandığını, kendilerinin de geçmişte bazı meseleleri getirip dayattıklarını, bunun da birliğe zararı olduğunu belirtti. Lenin'in tavrının böyle olmadığını, örnek olarak da RSDİP'nin 2. Kongresindeki tüzüğün 1. maddesi konusunda Lenin'in görüşü onaylanmadığı halde, Lenin'in bunu ölüm kalım meselesi yapmadığını, birliği bozmamak için bu görüşünde ısrar etmediğini, bu görüşünü hakim kılmak için de örgüt içi mücadeleyi sürdürdüğünü vb. diğer bazı ülkelerin komünist partilerinden de cımbızlanmış örnekler de vs. verdi. Zamanının esasını bu bölümde harcayan konuşmacı devamla İbrahim Kaypakkaya ve geçmiş sorununu, kongrenin küçük burjuva değerlerlendirdiğini ve fakat TKP/ML Hareketinin herhangi bir özeleştiri de yapmadığını, bir kesim yoldaşlarının eski görüşlerini muhafaza ettiklerini, ama bunu birliğin önüne engel olarak dikmediklerini, kongredeki çoğunluğun iradesine uyduklarını, herkesin doğru bulduğu görüşlerinin mücadelesini verme hakkına sahip olduğu ve çoğunluk haline gelmesi halinde partinin görüşü olacağı masallarından sonra, dışardan gelen ve gelebilecek eleştirilere aldırılmaması gerektiğini, partinin birliğini her türlü saldırıya karşı korumak gerektiğini söyledi. Bunu herkesin gözleri önünde açık açık savundu.

Ayrıca birleşmenin temeli hakkında geçmiş değerlendirmesi dışta tutulursa, hemen hemen her konuda tam görüş birliği olduğunu, gerek sosyo-ekonomik yapı, gerekse sınıfların tahlili, anti-emperyalist demokratik halk devrimi, bu devrimin proletarya önderliğinde olacağı, köylülüğün müttefikliği ve orta burjuvazinin bu devrimde yer alabileceği, sosyalizm sorunları vb. konularda tam bir görüş birliğine sahip olduklarını, tekrar tekrar anlattı.

Ayrıca kongrelerine katılan TKP/ML (YİÖ) (Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist "Yeniden İnşa Örgütü"nün) bir temsilcisiyle de anlaştıklarını, TKP/ML Hareketi ve TKİH'den kişilerin oybirliği ile, TKP/ML (YİÖ)'yle birleşme kararı alındığını, bunu MK'sine devir ettiklerini, (YİÖ) adına temsilcinin de örgütü adına buna onay verdiğini, sadece detay sorunları ve somut örgütlenme sorunlarını MK'nın çözmesi gerektiğini söyledi.

TİKB ve TDKP'ninse şimdilik yan çizdiklerini fakat önümüzdeki dönemde bunların yakasını bırakmayacaklarını ve birliğe zorlayacaklarını vurguladıktan sonra, kongrede alınan bazı kararları kısaca aktarmaya çalıştı.

Buna göre; kongrenin eylem birlikleri üzerine durduğunu, bu konuda var olan dar anlayışlara karşı olduklarını, geniş eylembirliklerinden yana olduklarını, revizyonist ve dincilerin bazı kesimleri var diye eylembirliğinden dışlanmanın yanlış olduğunu, faşist ve aşırı dinci örgütlenmelere karşı sert mücadele verilmesi gerektiğini, bu tip mihrakların dağıtılması ve fırsat verilmemesi gerektiğini vb. söyleyerek, sağcılıklarını, sol radikal laflarla örtmeye çalıştı.

Kuzey Kürdistan'ın ilhak ve bir iç sömürge olduğunu fakat bu konuda tam bir görüş birliğinin olmadığını, TC ile emperyalizm arasında çelişmeler var olduğunu, Kürdistan'ın 1920'lerde siyasal olarak ilhak edildiğini, bunun 1950-60'larda da ekonomik ilhakla bu sürecin tamamlandığını savundu. Çözüm olarak da, aynı devlet sınırlarını kendilerine temel aldıkları için ortak düşmana karşı birlikte mücadele gerektiğini, bunun için de Kuzey Kürdistan'da seksiyon örgütlenmesi gerektiğini savundu.

Daha önceki TKP/ML Hareketinin tüzüğünde yapılan değişikliklerle tüzük onaylanmış. Yapılan değişiklikler, delege seçimi anahtarı ve MK asil üyeleri, çalışma yaptıkları hücrelerden delege seçilmeseler de kongreye oy hakkı olmayan doğal delegeler olarak katılmışlar. MK asil üyeleri çalışma yapıtları hücrelerde ister delege seçilsin, ister seçilmesinler oy hakkına sahip olacaklarmış. Demek ki pazarlıkta öyle anlaşmışlar. Bu ve benzeri ufak tefek değişiklikler. Fakat belgeleri çıkacağı söylendiği için fazla uzatmak istemiyorum.

Sorular bölümüne geçildi ve sorular alındıktan sonra örgütlere söz hakkı verilecekti. Biz önce soruları alın ve cevaplayın, ardından da örgütlere ve kişilere söz hakkı verin dedik. Önerimizi "biz böyle uygun gördük" diyerek reddettiler. Bunun üzerine biz birkaç soruyla yetindik. Sorularımız şöyleydi:

1) Sizin için geçmişin değerlendirmesi ve İbrahim Kaypakkaya sorunu ilkesel değil mi?

2) Yine geçmişle bağıntılı AEP ve ÇKP konularındaki tavırlarınızda herhangi bir değişiklik var mı? Varsa nedir? Şayet yoksa neden?

3) Kongreniz dünyadaki durumu değerlendirdi mi? Emperyalizmin durumu nedir? Devrimci güçlerin durumu nedir? "İki süper güç" teorisi ne oldu? Halen savunuyor musunuz?

Eski bağımsız bir TDKP'li, bu ara birlikçi olmuş. Bu kişi de şu soruları yöneltti:

1) Partizan'ı nasıl değerlendiriyorsunuz?

2) PKK konusunnda tavrınız nedir?

Sivas katliamının baş sorumlusu faşist Türk devletidir! Bunu görmek istemeyen "Sivas'ın hesabı sorulacak!" demesin! Sivas'ın hesabını sormanın yolu, faşist Türk devletini yıkıp yerine işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarını kurmaktan geçer! Yoksa bu faşist devlet katliamlara devam eder!

İşçiler, emekçiler...
Tüm ezilenler, sömürülenler!

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ta faşist TC'nin destek ve denetiminde dinci faşistler eliyle 37 devrimci-demokrat insan diri diri yakılarak katledildi.

Faşist TC'nin yaptığı ilk iş, "olaylar tahrik sonucu meydana gelmiştir" diyerek, yapılan katliamı meşru göstermeye çalışmak oldu. Bu tür açıklamaların ardından kitlelerin öfkesi daha da yükselmeye başladı. Bunun üzerine faşist devlet kendi rolünü gizlemenin ve kitlelerin öfkesini yatıştırmanın yollarını bulmaya çalıştı.

İlk önce Sivas'ın dinci faşist Belediye Başkanı M. Karamollaoğlu görevinden uzaklaştırıldı(!). Katil sürülerinin bir bölümü göstermelik olarak tutuklandı. Aslında bu katiller sürüsü devlet tarafından koruma altına alındılar. Bu korunma işlemi sağlandıktan sonra ilk iş, dinci faşist Belediye Başkanı'nın görevine iade edilmesi oldu. Ardından diğer katil sürüleri göstermelik mahkemeler yoluyla aklanmaya, göstermelik cezalarla salıverilmeye başlandı.

Bu göstermelik mahkeme, 26 Aralık 1994 günü sonuçlandı: SİVAS KATLİAMI, FAİLİ MEÇHUL!

Bu faşist devletten başka ne beklenebilir? Katil, devletin kendisidir; katil kendisini cezalandırmaz! Sivas'ın hesabını, bu devletin temeline dokunmadan sormak isteyenler fena halde yanılıyorlar ve Alevileri devletin sahte oyunlarına alet ediyorlar. Bu böyle biline!

Bu faşist devlet aynı oyunları daha önceleri defalarca oynamadı mı? Sivas, Çorum, Malatya, Maraş katliamlarının failleri ortaya çıktı mı? Nasıl çıksın, fail, faşist devletin kendisidir.

Kuzey Kürdistan'ı yakıp yıkan; Cizre, Şırnak, Dersim... daha birçok yerleşim birimini toptan imhaya yönelen, köyler boşaltan, sürgünler yapan, Kürt insanını her gün katliamlardan geçiren; devrimci, sosyalist, yurtsever basın üzerinde terör estiren; gazete büroları bombalayan; "barış ve demokrasiden yanayız, Kürt ve Türk halklarının kardeşliğinden yanayız..." diyen Kürt milletvekillerini zindanlara atan; her gün devrimcileri sokak ortasında tek tek, toplu olarak infaz eden; gözaltında kayıp etmeyi olağan hale getiren; düşüncesini açıkça savunanları cezaevlerine dolduran; işçilere, emekçilere zam, zulüm ve işkencelerle her geçen gün hayatı daha da çekilmez hale getiren... işte bu faşist devlettir.

Faşist Türk devletinin tarihi; ırkçılık, milliyetçilik, şovenizmin tarihidir, soykırımlar tarihidir. Faşist Türk devletinin tarihi; ulusal düşmanlığı körükleyen, bir halkı diğerine boğazlatan, bir mezhebi diğerine karşı kışkırtıp, kırdıran tarihtir; böl-parçala-yönet taktiğinin tarihidir. Bir bütün olarak bunların bilinciyle hareket edip, tavır takınmayanlar Sivas'ın hesabını soramaz.

Faşist TC'nin katliamlarına son vermek için devrim, sosyalizm, komünizm mücadelesine sımsıkı sarılmak gerek! Bunun için de BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde örgütlenmeye katılmak gerek!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

6 Ocak 1995

GENÇ BOLŞEVİK
Duisburg Taraftarları

Kürdistan'da nasıl bir çalışma yürüteceksiniz? vs.

Bir başkası:

1) Silahlı mücadele konusunda nasıl düşünüyorsunuz?

Söz sırası örgütlere gelmeden önce, TKP/ML GMK'nın hangi kanadı olduğunu çıkaramadığım bir mesajı okundu. Mesaj; birlik kongresini, MLKP-K'yı selamlıyor, başarılar diliyor ve önemli bir işlerinden dolayı gelemediklerinin "üzüntüsünü" belirtiyorlardı.

Örgüt olarak bizden başkası söz hakkı almadı. Bizler BP (Bolşevik Parti) yurtdışı taraftarları adına kitleyi selamladıktan sonra kısaca şu konulara değindik (süre 20 dakikaydı):

Bizler, emperyalizmin baskıcı koşullarında mücadele eden insanlarız. KOMÜNİZM "öldü", SOSYALİZM "sona erdi" vb. gibi zırvalara karşı az sayıda da olsa, insanların komünizm adına ortaya çıkması, komünizm davası için birleşmesi sevindirici bir şeydir. Bizler de birilerini komünist görsek (tabiki bu karşılıklı) birleşmeden yanayız. Ama ne yazıkki, ne her komünizm adına konuşan komünisttir, ne de bu arkadaşların birliği komünist bir birliktir. Fakat aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde demekle yetinelim. Bizler 20 dakikada her soruna değinemeyiz, fakat arkadaşların kongre belgeleri çıktığında bunlara tavır takınacağız. Bu belgelerdeki yanlışları doğru bir birlik için eleştireceğiz ve bunların ideolojik mücadelesini vereceğiz.

Geçmişi olmayanın geleceği olamayacağını, ÇKP'yi bir kenara atanların yarın AEP'i de atacağını söyledik. İbrahim Kaypakkaya ve geçmiş meselesinin ilkesel meseleler olduğunu, düne kadar anlı-şanlı TKP/ML Hareketi çok büyük İbrahim'ciydi (ki bizler bunun sahte bir savunu olduğunu hep söyledik. Pratik de bizi bu konularda doğruladı.) Bugün ise birlik adına tüm bunlar bir kenara atılıyor. Bu ve benzeri konuların üzerine sünger çekilerek sağlam birlikten bahsetmek yanlıştır. Bu birlik de uzun ömürlü olmaz. Çünkü sağlam temelleri ne yazık ki yoktur. Kaldı ki bu yanlış birliği haklı çıkarmak için Lenin çarpıtılıyor.

Önce Lenin aynı parti içindeki bir sorunu tartışıyor. İkincisi oportünizme opor-

tünizm diyor. Üçüncüsü ve en önemlisi; tüzüğün birinci maddesindeki partiye kim üye olur sorununu birliğin önüne engel olarak koymamasına rağmen, bu tezin, bu ufak ayrılığın ardında partiyi örgütsel olarak tasfiyeye götüren tehlikeyi gördüğü için tam da ölüm kalım savaşı yapıyor. Lenin'in anlaştığı (bu büyük bir yalan ve çarpıtmadır) bir yana, RSDİP'nin Menşevik ve Bolşevik bölünmesi, sözkonusu 2. kongrede meydana geliyor. Yani "birleşmiyor", bölünüyor! Daha da kötüsü ilk baktığımızda, demokratik merkeziyetçilik adı altında, azınlığın kendi doğru bulduğu görüşlerinin mücadelesini verme gibi güzel sözlerin ardında çoğunluğun görüşü, ya da kongrenin iradesi gibi bürokratik bir engelle karşı karşıyasınız. Çünkü yanlış bulduğunuz görüşleri açık kamuoyu önünde tartışma durumunuz yok. Peki azınlık nasıl görüşlerinin mücadelesini verecek? Hangi araçla? Böyle bir planınız var mı? Varsa nasıl olacaksa buradakilere anlatın da bizler de duyalım.

Evet geçmişe ilişkin aramızda çok önemli ilkesel farklılıklar vardır. Bir dizi siyasi yaklaşımda da çok önemli ayrılıklarımız vardır. Fakat bunlara rağmen, birliğinizin temeli olarak saydığınız örneğin; sosyo-ekonomik yapı, demokratik halk devriminin programı, sosyalizm meselelerinde vb. gibi konularda Bolşeviklere hangi eleştirileriniz var. Ya da Bolşeviklerin neyi yanlıştır? Değilse neden Bolşevikleri kongreniz komünist değerlendirmedi? Bu konularda sizlerin tutarsızlığını göstermek için sordum. Yoksa neden örgütümüzü komünist değerlendirmiyorsunuz vs. gibi bir derdimiz yoktur.

Bir de gelinen yerde kongrenizin Kuzey Kürdistan konusunda aldığı kararla, partimizin görüşlerini onaylaması, aynı şeyleri savunmanızı sevindirici ve olumlu buluyoruz. Fakat bu konuda kimlerden etkilendiğinizi söylememeniz, sizin tutarsızlığınızdır. Kürdistan'ın 1950-1960'larda ilhakının tamamlandığı şeklindeki tezinizin temelinde yatan, Türkiye'de kapitalizmin hakim üretim biçimi haline gelmesiyle bu işin tamamlandığına dayanıyor. Bu yanlıştır. Kapitalizmsiz ilhak ve işgalleri yok sayan, tarihi gerçeklerle de çelişen bir savdır.

Oysa Kürdistan'ın, 1923 Lozan antlaşmasıyla dört gerici devlet tarafından (tabi ki emperyalistlerin de isteği ile) ilhakı tamamlanmıştır. Esas olgu budur. Zamanımız doluyor. Başta da dediğimiz gibi bizler doğru bir temelde gerçek ML'lerin birliği için, kongre belgeleriniz çıktığında, yanlışlarınıza karşı ideolojik mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu gereklidir. Yoksa birilerini ille de eleştireceğiz diye niyetimiz yoktur. Bu zamanı bize tanıdığınız için teşekkür ederiz.

Bizden sonra eski TDKP'li, şimdi MLKP-K yanlısı kişiye söz hakkı verdiler. Başka konuşan olmadığından, nerdeyse o kişi de bizim kadar konuştu. Bol bol bu birliğin öneminden ve TDKP ile TİKP'den kişilerin ilgisizliğine tavır takındı. Partizan'la da birleşilmesini önerdi vs. Bu ara söz almak isteyen ateşli bir TİKB taraftarına "biz defalarca tekrarladık, söz hakkı alan olmadı, şimdi biz orayı geçtik, toparlama konuşması yapılacak, zaten geçte oldu" diyerek reddettiler.

Seminerci, toparlama konuşmasını bir saatten fazla sürdürdü ve hep bizimle uğraşmak zorunda kaldı. Siyasi seviyesi düşük, gerçeklerden yoksun bir tarzda, korkunç demogojiler yaparak bizi cevaplamaya çalıştı. Tezler düzeyinde savunduklarını şöyle aktarabiliriz:

Arkadaşlar; bu Bolşevikler çok müzmin bir muhalefettirler. Hiçbir şeyi beğenmezler, ne yaparsanız yapın mutlaka eleştirirler. Bir eylembirliği toplantasına geldiklerinde, işte bu madde yer alacak yoksa olmaz vb. gibi. Hiç böyle şey olur mu? Biz İbrahim Kaypakkaya'yı bu konferansta sorun yapmadık, biz bundan beş yıl öncede birliğin önünde engel görmedik. BP ve Partizan'ın diğer kesimleri komünist olarak görüyorlar peki neden birleşmiyorlar? Zaten BP ideolojik olarak kendisini şartlandırıp şekillendirmiş. Biraz önce arkadaş da daha belgelerimiz çıkmadan, önyargılı olarak anlattı. BP memlekette de yoktur. Bunlar teoride bir dizi iyi şeyler söylüyorlar fakat pratikte yoklar. Bırakın TKP/ML Hareketini, TKİH'in ölüsü bile beş BP yapar. Bunların 10 kişisi Edirne kapısından öteye bir geçseler bunlarla da birleşmememiz için hiçbir neden kalmaz. Gerçekten de BP'nin geldiği yer bugün çok farklıdır. Aslında geçmişi dışta tutarsak BP'de bir yanlış görmüyoruz. Kaldıki BP de geçmiş konusunda bir sürü noktada bizimle aynı düşünüyor.

Arkadaşlar, BP Mao'yu savunmuyor. Gerçekten savunmuyorlar. Mao'da sosyalizmin inşasını eleştiriyorlar. Burjuvaziyle sosyalizm olmaz diyorlar. Bu doğrudur. Biz ne diyoruz? Biz de öyle diyoruz. Bir de BP ilkelerde esnek değil, çok tutucudur. İşte sayıyorlar dokuz onmadde, K'yi ML görmek, yok Mao'yu ML görmek, yok Stalin'i klasik görmek vs. Arkadaşlar, böyle şey olmaz. Bakın arkadaşa soruyorum, sizde birisi Stalin'i klasik görmese ne yaparsınız? Atar mısınız? (Bana dönerek; "ne yaparsınız? diye laf atarak cevap bekliyordu.) Bende oturduğum yerden tüm sesimle bağırarak "bizde Stalin'i sorun haline getirenlerle yürünmez" dedim. "Atar mısınız?" diye tekrar soruyor.) Ben de; "Evet atarız" dedim. Bunun üzerine kitleye dönerek, görüyor musunuz, (milletin bayağı keyfi yerine geliyor, ağızları kulaklarına varıyor gülmekten.) "işte bu insanların zavallı hali" diyor ve devam ediyor demagogça! Arkadaşlar, işte BP böyle tutucudur. Ama bu onların durumuna uygundur. Çok küçük bir gruptur, katı grup disiplini var, ama bunlar geniş kitlelere gitseler, var olan görüşlerini savunamazlar. Esnek olmak lazım. Sonra açık kamuoyu önünde tartışma, azınlığın hakları filan arkadaşın anlattıkları doğru değildir. Kendi pratikleri de öyle değildir. Örneğin Mücadele Bayrağı ile ayrılıkları sırasında kamuoyu oldu bitti ile karşılaştı, siz Mücadele Bayrağı'nın görüşlerini BP'de yayınladınız mı? Merkez yayın organları; tartışma yayın organı değildir. (Bizim açık kamuoyu dediğimizi demagog, sanki merkez yayın organı demişiz gibi, "Kaldıki bu biz bunu belli bir çerçevede kullanacağız da" diyerek sorunu başka yerlere götürerek, bizim yayınlardan pekte haberi olmadığını ortaya koyuyordu.) Devamla Lenin'deki alıntıyı cımbızlayarak şöyle okudu; "... yanlış bir maddenin tüzükte yer alması sonumuz olmazdı." Bakın arkadaşlar işte Lenin, işte BP'li arkadaşlar.

Bu ara soruları da cevapladı. BP eğer Türkiye-Kuzey Kürdistan'da olsaydı evet onlarla da birlik olunurdu. Ama Partizan'la olmaz. Çünkü onlarla programatik olarak farklı düşünüyoruz. Onlar ülkeyi feodal görüyor. Biz ise kapitalizm hakim diyoruz vb. gibi. İki süper güç günümüzde kalmadı. Şimdi dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmidir. Silahlı mücadele kitlelerin istemidir. Önce mahallelerde örgütlenelim ve ondan sonra silahlı mücadele verelim anlayışı tamamen yanlıştır. Öyle şey olmaz. Faşistler ve mafya kitleleri yıldırıyor, mahalleleri ele geçirmek istiyor. İşte burda biz öncü olmalıyız, faşistleri ve mafyacıları yaşatmamalıyız. Onlara hiçbir fırsat vermemeliyiz. Bakın şimdi bir dizi siyaset ki çizgisi yanlış olmasına rağmen, birkaç silah patlatıyor ve kitleleri götürüyorlar. Bunları görmemiz lazım vs.

PKK'nın tavrı belirsizdir. Ne yaptığı, ne yapacağı belli olmaz. Bundan dolayı pek güvenilmez, fakat bugün kirli bir savaş yürüyor. Bu anlamda onlara destek olmamız lazım. Biz onlarla çatışmadan yana değiliz. Fakat bize herhangi bir saldırı olursa kendimizi koruruz vb. gibi...

Bolşevik selamlar.

Toplantıya katılan
bir Bolşevik Partizan okuru. ▲

İnsanları ve hayvanları birbirinden ayırmak güç!

Kuzey Kürdistan'da işlenen vahşetin suçlusu kim? Bu insan kılığına bürünmüş vahşi yaratıklar, babalarından devraldıları yöntem ve uygulamaları bütün şiddetiyle eksiksiz uyguluyorlar.

Faşist Türk devletinin babaları olan, İtalya'da Mussolini, İspanya'da Franko, Almanya'da Hitler, bu faşist önderlerinden devraldıkları, bütün yöntem ve taktikleri kuşkusuz eksikleriyle Kuzey Kürdistan-Türkiye'de uyguluyorlar...

Özgür Ülke'de boy boy görüntülenen fotoğraflara bakıldığında, bu iğrenç görüntülerin nasıl bir uygulama olduğunu kime sorsan bilir. Bu Özgür Ülke'de yayınlanan çirkin görüntülere acaba, faşist Türk devletinin başbakanı Çiller, buna ne diyecek, doğrusu merak ediyorum.

Daha önce köy ve mezraların yakıldığında, köy muhtarlarının açıklamasına karşı, Ermeni düşmanlığı da körüklenerek, faşist Türk devletinin başbakanı Çiller: "Bu helikopterler PKK'nın Ermenistan'dan gelen helikopterleridir!" açıklaması yaptı. Acaba bu sefer nasıl bir açıklama yapacak?

Yoksa bu askerlerde mi Ermenistan'dan geldi?!!

Faşist Türk devletinin boyalı basını Somali ile ilgili bir açıklama yaptı. Bir Kanadalı nazi üyesi askerin, Somalili bir gence işkence yaparak öldürmesiyle ilgili geniş açıklamalarda bulundu. Faşist Türk devletine ve boyalı basınına sormak gerekir:

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, her gün yüzlerce köy boşaltılarak, binlerce insanı mağdur ve aç bırakarak, sayısı belli olmayan, faili meçhul cinayetlere kurban edilmesi, öldürülmüş bir PKK'lı gerillanın kafasının üstüne ayağını koyup poz veren askere ve onu yaptıran, seyirci kalan faşist Türk devletine ne söylemek gerekir?

Burnunun dibindekini görmezlikten gelen faşist devletin sözcülerine ne söylemek gerekir?!

Ulusal kurtuluş mücadelesi veren ve bu uğurda şehit düşen bir gerillanın, kafasının üstüne ayağını koyup poz veren vahşi yaratığa ne demek gerekir?!

Faşist Türk devletinin sözcüleri, yoksa bu askerlerde mi Ermenistan'dan geldi?

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hemen hemen hergün yaşanan insanlık dışı uygulamaları görmezden gelen, hatta örtbas eden medya ve faşist Türk devleti, Kanadalı faşist bir askerin Somalili bir insanı öldürdükten sonra poz vermesi haberine, 9 Kasım tarihli sayılarında bir ibret tablosu olarak yer verdiler..

Tabii ki biz de dünyanın neresinde olursa olsun tüm haksızlıklara, insanlıkdışı uygulamalara karşıyız. Yalnız ne var ki faşist Türk devleti ve medyalası burnunun dibindeki Kürdistan'da yıllardır uygulanan, hergün gelişen bu tür vahşice uygu-

Kürdistan'daki savaş...

Merhaba.

Ben Kuzey Kürdistan'da askerlik yapan bir Kürt çocuğuyum. Sizlere yazmak istediğim şey, Kürdistan'daki savaş ve TC'nin durumu.

Savaş tüm çirkinliği ile sürüyor. Savaşan kesim %70 Kürt, yani hem gerilla hem asker. Ölen de Kürt, sakat kalan da Kürt. TC'nin kullandığı silahların çoğu bozuk. Örneğin, (...) atış bataryasında bulunan 4 roket-atar bozuk, 8 uçaksavarın en az 4 tanesi çalışmıyor. MG-3 otomatik silahı 5 veya 10 mermi attıktan sonra namlusunun şişip çalışmadığı gibi. Askerlerin durumu ise, moral olarak çok bozuk, hele askerliğin uzatılması herkeste çok ters tepki yaptı.

Askerler operasyonlara gittiğinde sanki bir daha dönmeyecekler gibi konuşan askerler çoğunlukta. Aynı zamanda, birçok çatışmaya girmiş askerler artık psikolojik bunalımlar geçiriyorlar. Arazide gezerken sürekli ölüm korkusu içerisinde oldukları ve gerillaya çok kin besledikleri her hallerinden belli oluyor. Mesela, çatışmada sağ ele geçirdikleri gerillanın önce kulaklarını, sonra gözlerini çıkartıp daha sonra kurşuna diziyorlar. Tabii buna sebep ise, subay ve astsubaydır. Çünkü sürekli PKK aleyhinde propaganda yapıyorlar, köylerin yakılmasından askerlerin ölmesine kadar PKK suçlanıyor. Aynı zamanda hepsinden önemlisi askerler arasında Kürt ve Türk ayrımının bulunmasıdır. Genellikle onbaşı ve çavuşlar Türk'tür. Bunun yanında ise çok az sayıda onbaşı Kürttür ve en zor işler ve en kötü nöbet yerleri Kürtlerindir.

Gerillanın durumu ise, askerden kat kat üstündür. Hem silah hem de moral açısından. Dağda sık sık askerlerin telsizlerine girerek askerlerle sohbet bile ediyorlar. Bu sohbet her ne kadar küfürlü geçse de yine de diyalogları hiç kesilmiyor. Çatışmalarda telsizlere parazit koyan gerilla, askerleri adeta çıldırtıyor, çünkü yardım isteme olanağı ortadan kalkıyor. Çatışmalarda %90 gerilla üstünlük sağlıyor, özellikle Kanas suikast silahı ile 1000, 1300 metreden çok sayıda askeri öldürüyorlar. (...) askeri hastahanesinde yer kalmayınca (...) askeri hastahanesine helikopterle sevk ediyorlar. Sonuçta, örnek, bir çatışmada bir gerilla ölmüş ise, en az 10-15 asker kesin ölmüştür ve bunu hiç kimse inkar edemez. Gerillanın yeni taktiği boğaz kesme, bundan nasibini alanlar ise nöbette uyuyan askerlerdir. Bir nöbette 6 asker boğazlarının kesilmesi sonucu ölüyor. Su kenarında kamp kuran askerlerin gelenlerin sesini su sesinden duymadıkları için 30 askerin ölmesi.

(...) Askeri hastahaneye gittim, ama ölü ve yaralı askerin fazla gelmesi nedeni ile muayene olmadan geri döndüm. Askerlerin söylediğine göre, Cudi dağındaki bir tabur tamamı ile yok olmuş. Bir çatışmada Kanas silahları ile 1000 metreden 15 asker ölmüştür, o kadar da yaralı var. Ölenlerin çoğu kafalarından tek kurşunla ölmüştür. Bunlar gibi çok yazacak şey var, ama diğerlerini daha sonraki zaman içinde yazacağım, tabii en kısa zamanda.

Not: Subay, astsubay, tabur komutanı içtimalarda sürekli askerlere PKK kimdir diye soruyor ve aynen şunu söyletiyor: "PKK, Ermeni uşağı, TC'ni bölüp parçalamak için ne idüğü belirsiz, insanları kandırıp bir devlet kuracaklarını söyleyen terörist, yasadışı bir avuç vatan hainidirler"! Bunların çoğunluğunu yine Kürtler oluşturuyor, yoğunluk onların üstündedir sürekli. Yazımın dikkate alınmasını arz ederim.

Kasım ortası 1994

lamaları görmedi, duymadı...

Ne hikmetse bu vahşiliği hiçbir burjuva boyalı basını hiç mi hiç görmemekte, çünkü bunlar yakını görmeyen sadece uzak mesafeyi gören körlerdir.

Daha öncede belirttiğimiz gibi dünyanın neresinde olursa olsun bütün haksızlıklara karşı çıkmak ve o haksızlığa karşı tutarlı bir biçimde mücadele etmek, kendisine demokratım diyen her demokratın görevidir... Ama Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokratların sayısı parmakla sayılacak kadar azdır. Ne yazık ki Türkiye-Kuzey Kürdistan'da herkes demokrat oluyor, aslında demokratlığın ismini değiştirmek gerekir...

İşte; Somali'de işkenceyle öldürülen insan gibi Kuzey Kürdistan'da hergün yüzlerce insan aynı durumu yaşıyor ve katlediliyor. "Yaşanan olaylar yaşam biçimi haline gelmiş", Türkiye-Kuzey Kürdistan insanları buna benzer vahşeti hergün ve her saat yaşıyor...

Bazı bilim adamların düşüncelerini açıkladıkları için zindanlara atılmakta. Kuzey Kürdistan'da bazı muhtarlar, köyleri askerler yaktı açıklamalarından dolayı, ya anında tutuklanmakta, ya birkaç gün sonra ortadan kayıp edilmekteler. Miting, gösteri, basın açıklarında bulunan insanlar tespit edilip tek tek toparlanmakta ve ortadan yokedilmektedir. Devrimci-demokratları gördükleri yerde infaz etmektedirler. İşte faşist Türk devletinin icratı ve buna ortak TV ve basını. Bu faşist devletin ve medyasının, insanlık dışı uygulamalara karşı çıkmaya hiç mi hiç hakkı yok...

Çünkü bu insanlık dışı ve insan onurunu ayaklar altına alan ve insanlık onurunu zedeleyen faşist devlet ve onun medyasının gizleme ve uygulamalarıdır.

Faşist devletin tescilli medyası, çeşitli gazelerde "HAYVAN ADAM" başlıkları kullandılar. Biz biliyoruz hayvan adam olduğunu, ayrıca "adam değil" bu olsa olsa, KUDURMUŞ SALYALARI AKAN BOZKURT'tur. Çünkü bu isim, faşist Türk devleti ve onun yaltakçılığını yapan medyasının ismidir de.

Faşist Türk devletinin geleneği Osmanlı'dan kalma bir mirastır. Osmanlı döneminde 1915'de 1,5 milyon Ermeninin katliamı, Koçgiri katliamı, Dersim isyanı'nda katliam ve sürgün, bunlar birkaç örnektir.

İşte faşist Türk devletinin tarihi, katliam ve sürgünlerle doludur. İşte insanlığın yüz karası faşist Türk devleti bu katliam ve soykırımlarını unutup bir Kanadalı faşist askerin yaptıklarına "HAYVAN ADAM" diye gazetelerde büyük harflerle başlık atıyorlar. Peki ya o Kanadalı faşist asker "hayvan adam" ise; faşist Türk devletinin ön üst kademesinden tutun da en alt kademesine kadar, insanlık onurunu ayaklar altına alıp şehit gerillaların cesedini sürüyenler, yaşlı, çocuk demeden öldürenler, yoksul insanları evinden çıkarıp sokağa atanlar nedir? Türkiye-Kuzey Kürdistan'da doğu kimliği taşıyan her insanı potansiyel suçlu görenler nedir? Sivil MHP'li faşistlerle polis işbirliğinde, dolmuş ve otobüslerden inen Kürt kökenli insanlara bıçaklı sopalı saldıranlar, bu faşist devletin kolluk güçleri şahsında kendisi değil midir?..

Sosyalist basın üzerindeki baskı ve saldırıları yapan, bilim adamlarının üzerindeki baskılar uygulayan ve cezaevlerine tıkıp, ceza üstüne ceza veren bu faşist devletin kendisi değil mi? Faşist Türk devleti bu üzerindeki kara lekeyi nasıl silecek...

Ve bu kara lekenin sahipleri hangi cüretle insan onurunun savunucusu oluyorlar, bunlar bu hakkı kimden ve nasıl alıyorlar? Şekil olarak insana benzeyen fakat insanlıktan hiç kısmetini almayan vahşi yaratıklar...

İnsanları bu hale sokan o kokuşmuş düzene mi hayvan demeli, yoksa gerilla cesetinin üzerinde poz veren askere mi? Yoksa tüm bu olayları görmezlikten gelen basın mensuplarına mı hayvan adam demeli?

Bu faşist devlet ve medyası hayvanlara bu kadar hakaret etme hakkını nereden alıyor? "Hayvan", düşünmeyen, "duygusuz", diğer canlıları gözünü kırpmadan öldürebilen bir varlık diyelim. Bu anlamda tarifini verdiğimiz "hayvan" daha aşağılıktır, yoksa bir yandan kan emen vampirler, diğer yandan "hayvan adam" başlığını atan zihniyet mi? Yanıtını siz verin...

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, aydınlar, öğrenciler!

Kim ki bu canice, insanlık dışı uygulamaya sessiz kalır, bu, bir anlamda bunları desteklemek demektir.

Bu kötülüklerin ortadan kaldırmanın tek bir yolu var, DEVRİM!

Bu kahrolası sömürücü düzeni var oldukça, işkence, zulüm, sürgün ve katliamların ortadan kalkması mümkün değil, bunun tek bir yolu var, faşist Türk devletini demokratik devrimle yıkmak...

18.12.1994

Bir Bolşevik Partizan okuyucusu ▲

Aile içi cinsel şiddet üzerine bir mektup...

Aşağıda yayınladığımız okuyucu mektubunda açıklık kazandırılması istenen konuya ilişkin olarak Yazı Kurulu'muzun tavrı şöyledir:

Aile içinde (kız) çocuklarına karşı gündemde olan cinsel şiddet, evet ülkemiz toplumunda da hükmünü sürdürmektedir. Bu konu, sınırlı da olsa açılmaya ve üzerinde konuşulmaya başlanmıştır.

Şimdiye dek, buna ilişkin olarak yazdığımız makalelere kayda değer bir tepki gelmedi.

Aşağıda yayınladığımız bir grup Bolşevik Partizan okuru imzalı bir mektupta ise, soruna nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda, görünürde bir "yöntem" eleştirisi dile getirilmektedir.

*Bu yoldaşların mektuplarında, sözkonusu makalemizden alıntıladıkları satırlar içinde yer alan, yapılan anket sonuçlarının **"bizim içimizde de alarm verici boyutlarda olduğunu göstermiştir."** tespitinde, düzeltilmeyi gerektiren herhangi bir muğlaklık yoktur.*

*Okuyucu mektubunun hatası; aile içinde (kız) çocuklarına şiddetin bizim içimizde de alarm verici boyutlarda olduğu tespitini yaptığımız yerde, bu acı gerçekliğin **faillerini** hemen saflarda aramaya kalkması ve fakat **komünist** erkeklerin böyle bir şey yapmayacaklarından yola çıkmasıdır.*

*Okuyucu mektubunu kaleme alan yoldaşlar bizden, **"yurtdışında böyle bir olayın yaşandığı", "geçmişte ve bugün faillerinin içimizde olmadığı"** veya **"ankette ortaya çıkan sonucun, bizim örgütümüzün dışındaki erkekler tarafından yapıldığı"** ya da **"bugün içimizde olan genç kadın arkadaşların, bu saldırılara dışımızda uğradığı"** gibi açıklamalar yapmamızı bekliyorlar.*

Bizim makalelerde öne çıkardığımız, faillerin içimizde olup olmadıkları ve benzeri tartışması değildi!

Anket sonuçlarının ortaya çıkardığı en önemli sonuç, aile içinde çocuklara (özellikle ve öncelikle kız çocuklarına) uygulanan cinsel şiddetin kurbanları durumunda olan genç kızların saflarımızda da bulundukları sonucudur.

Bu yüzden de yazıda, aile içinde çocuklara karşı uygulanan cinsel şiddetin bizim içimizde de "alarm verici" boyut-

larda olduğu tespiti yapılmaktadır. Şayet anket sonuçları ve bu konu üzerinde yürütülen "sohbetler", faillerin içimizde olduğu sonucunu verseydi, bu da belirtilir, gereken tedbirler alınır ve alınan bu tedbirler de, –makalelerimizde ortaya koyduğumuz gibi– devrimci kamuoyuna da yansıtılırdı!

*Mektubu kaleme alan yoldaşlar, bu sorunu **"dışarının sorunu"** olarak tartıştıkları noktada idealizme saplanmakta, kendine her "komünistim" diyenden, gerçek komünistlik beklemektedirler. Komünistler ve "komünistler" son tahlilde bu toplumun birer parçasıdırlar. Bunu unutmamak gereklidir!*

Bizim bu makalelerle hedeflediğimiz, bu sorunun görece boyutlarda tartışılabilmesini sağlamak, bu tür olaylarla karşılaşıldığında, tüm yoldaşların Bolşevik bilinçle müdahale ve yardım edebilmelerinin önündeki engelleri kaldırmaktır.

*Yoldaşların belirttiği şekilde tartışmaların açılması iyidir; fakat yoldaşlarımız, bazılarının bu sorunu bizimle **"erkek bakış açısı"** çerçevesinde tartışmasına engel olmalı, sorunun özünü tartışmak yerine "içinizde", "dışınızda" tartışmasına indirgenmesine izin vermemelidirler; çünkü failler içimizde iseler, ne olacağı bellidir!*

BP'ye okur mektubu

BP sayı 91'de "Gençlik Gelecektir" ve hatta bundan önce, Genç Bolşevik sayı 2'de "Anket sonuçları" olarak yayınlanmış olan "Aile içinde (kız) çocuklara cinsel şiddet"i ele alan kesimdeki yazılara geç de olsa tavır takınmak istiyoruz.

Aile içinde cinsel taciz konusunun işlenmiş olması ve bunun öneminin vurgulanmış olması; toplumda varolan, ancak Türkiye-Kuzey Kürdistanlı örgütlerde/devrimci örgütlerde, bu konuya ilişkin vurdum duymazlığın ve sessizliğin yırtılması, hakikaten çok yerinde ve isabetli olmuştur.

Ancak kısaca şuna değinmek istiyoruz:

*"2. Komünist Gençlik Kampı'nda, aile içindeki cinsel şiddetin çok daha korkunç bir görünümü olan ve çoğunlukla kız çocuklarının ve genç kadınların hedef oldukları cinsel şiddet konusu ele alınmış ve üzerinde tartışılmıştır. Kamp sonunda yapılan anketin sonuçları, bu sorunun genel olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunda değil, **bizim içimizde de alarm verici boyutlarda olduğunu göstermiştir**."* *(abç)* şeklinde bir ibare yazıda bulunmaktadır.

"Bizim içimizde de" ibaresi, bu olayın öncelikle geçmişte ve bugün Parti içinde ve çevresinde yaşandığı şeklinde yorumlanacaktır ve yer yer yorumlanmaktadır.

Ancak yurtdışında böyle bir olayın içimizde yaşandığına (geçmişte ve bugün faillerinin içimizde olduğuna) dair somut olarak yazılı-çizili herhangi bir veri ve bilgi yoktur. Bunun için bu ibarenin böyle yazılmış olması yanlıştır ve toplumun genelinde var olan bu sorunla ilgili olarak bir değerlendirmenin yapılması doğrudur. Bu alarm verici duruma karşı mücadele ederken bu ankette ortaya çıkan sonucun, bizim örgütümüzün dışındaki erkekler tarafından yapıldığı; bu durumu yaşamış ve bugün içimizde olan genç kadın arkadaşların, bu saldırılara dışımızda uğradığı belirtilmeli idi. Biz komünistlerle burjuva-feodal toplumun bireyleri arasındaki fark ortaya konulmalı (idi) dır.

Tabii ki içimizde çıkabilecek benzeri olaylara karşı mücadele edeceğimizi, bu gibi olayların faillerinin içimizde yerinin olmadığının net olarak ortaya konması ve bunun sizin tarafınızdan da yapılmış olması doğrudur.

Sorun böyle ortaya konmadığı zaman, yazı okuyucuda yanlış bir kanı uyandırmaktadır. Bu yanlış kanı makaleden çıkmaktadır. Bu yanlış bir bilince ve yanlış tartışmalara yol açabilir/açacaktır.

Bir grup
Bolşevik Partizan okuru
29.12.1994 ▲

"Arap sorunu da mı varmış?"!

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna!

Değerli yoldaşlar...

BP sayı 93'te yeralan *"Halklar hapishanesi TC devletinde, Arap milliyetinin milli baskı altında tutulmasına, aşağılanmasına hayır!"* başlıklı bildiri ile ilgili olarak, bölgemizde bildiriye getirilen eleştiriler konusunda bilgi vermek istiyor ve tavır takınma ihtiyacı duyuyoruz. Bu bildiri, bölgemizde geniş olarak dağıtılmıştır. Bildiriye karşı değişik kesim ve çevrelerden tepki ve eleştiriler gelmiştir.

Getirilen bir dizi eleştiri üzerine, eleştiri getiren arkadaşlar ile somut tartışmalar yürütülmüştür. Eleştiri getiren hiçbir arkadaş, eleştirilerini yazılı iletmediği için bu eleştirileri yazılı hale getirip, tavrımızın ne olduğunu belirtip sizlere aktarmayı gerekli gördük. Dile getirilen eleştiri ve tepkileri kısaca şöyle sıralayabiliriz. "Arap sorunu abartılmış". "Arap sorunu da mı varmış", "Araplar da nerden çıktı?", "Araplar üzerinde milli baskı yok", "Arapların durumu iyi, hepsi zengin", "Araplar düzen ile uyum içinde", "Kaç tane Arap devrimcisi var? Kaç tane Arap ölen devrimciler içerisinde var?" vb.

Bu tepki ve eleştirilerin, Arap olmayan diğer ulus ve milliyetlerden gelmesi ilginçtir. Arap milliyetinden insanlar bildiriyi olumlu görüp, sempati ile bakarken, diğer ulus ve milliyetlerden insanlardan tepki görmüş ve eleştirilmiştir. Bize göre getirilen eleştirilerin hiçbiri doğru değildir. Bildirinin iyi okunmadığına işarettir. Çünkü, *"şimdiye kadar, milli baskıya karşı sesini yükseltmeyen milliyetlerden biri olan Arap milliyeti, bundan sonra sesini yükseltmelidir ve yükseltecektir."* tespiti bildiri içerisinde vardır.

Sorun hangi ulus ve milliyetin ne kadar ezildiği, hangi ulus ve milliyetin üzerinde ne kadar milli baskı olduğu olduğu tartışması değildir. Bildiri içerisinde böyle bir karşılaştırma da yapılmamaktadır. Sorun Arap milliyetinin varolduğu, üzerinde milli baskı olduğu, Arap milliyetinin şimdiye kadar sesini çıkarmadığı, bundan sonra çıkarması gerektiği şeklinde konulmuştur. Bu da Kürt ulusal sorunu ve diğer milliyetler sorunu ile bağ içerisinde ele alınmıştır. Bu nedenle bize göre getirilen eleştiriler Türk ve Kürt milliyetçiliğinden kaynaklanmaktadır.

Yazı kurulunun yaptığı açıklamada getirdiği eleştiri doğrudur.

Mücadelenizde başarılar dileğiyle...

Çukurovadan bir grup
Bolşevik Partizan okuyucusu
8.1.1995 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Tiştên ku Kemal Burkay diyar dike, ji bo çarpênc burjuvayên mezin û nandozên wan rast e. Lê belê weke ew dixwaze nîşan bide ku ew ji bo hemû "bermayiyên feodal" û ji bo temamiya burjuvaziya Kurd wisa ye, qet ne rast e. Beşekî herî mezin yên axê erdan û burjuvayên Kurd dûçarî zordestiya netewî ya çîna serdest ya Tirk dibe. Evana, heta dûçarî zordestiya begên feodalên Kurd yên meziin jî dibin. Mistek axên erdan yên mezin, ji axên erdan yên biçk bi zorê û zondestiyê xûkên mezin distînin. Bi kerbbûna axên erdan yên biçûk û burjuvaziya Kurd li ser begên feodal û nandozên wan, eve ji van du sedeman tên. Reaksiyona Kemal Burkay bi xwe ji bo van jî ji vir tê. Kemal Burkay, behsa "gelekî Rojhilat" yê homojen dike, ku xeynî "bermayiyên feodal" yên bi "burjuvaziya Tirk" ve temam dibin. Bi hostatî ji çavan vedişêre ku burjuvayên Kurd û axên erdan yên biçûk jî dikevin nava wan ("Ez bi gelê Rojhilat ve, şêx, axa, axa-dede û burjuvayên hevkar, xeynî elementên kevneperest, temamiya gel qest dikin"). Bi vî awayî, nakokiya di navbera proleterya Kurd, nîv-proleterya û gundiyên feqîr û rewşnavçeyên jêr, burjuvayên Kurd û axên erdan yên biçk jî tê paşçav kirin. Daxwazên çînî yên burjuvaziya Kurd û axên erdan yên biçûk, bi daxwazên elementên proleterya, nîv-proleterya û bi daxwazên gundiyên feqir ve yek û wek eynî be, tê nîşandin.

Niha em weke kurtayî vê nîşan bidin û derbazbin:

Bi karkerên Kurd, nîv-proleter, gundiyên feqîr û navçe, burjuvaziya bajêr ya biçûk ve tev, burjuvaziya Kurd û axên erdan yên biçûk jî dûçarê zordestiya netewî ne. Û refên tevgera Kurd ya netewî ev çînan pêk tînin. Çînên ku dijî zordestiya netewî di van refanden dibin yek, helbet yê her çînekê ji bo xwe daxwaz û armancên wan jî hene. Emê, ji vanan çi, heta kuderê arîkarî bikin, di pêşiyê de diyar bikin.

Revizyonîstên Şefakê bi pêşanîna zordestiya netewî bi tenê li ser gelê Kurd tê pêkanînê, ji van herdû çewtiyan dikevin yekê: Yan îfada GELÊ KURD bi rastî tê pêkanîn, hemû burjuvaziya Kurd û axên erdên biçûk dixin nava vê; bi vî awayî zordestiya netewî ku li burjuvayên Kurdan û axên erdan yên biçûk tê kirin ji çavan tê veşartin; ev zordestiya bi îndirektî tê rastdîtin. Bi vî awayî dikevin xeta netewekariya Tirk, yan jî bi çewtî hemû burjuvaziya Kurd û axên erdan yên biçûk jî daxilî bêjeya gelê Kurd dikin. Bi vî awayî zordestiya bi qatmer ku li cem zordestiya netewî zordestiya çînî jî ku gelê Kurd di bin de ye ji çavan tê veşartin. Nevgera netewî û tevgera çînî yek û weke eynî tişt tê nîşandin. Bi vî awayî dikevin xeta netewêkarên Kurd.

Wekî din, xeynî netewa Kurd jî, milliyetên hûrgel hene ku netewekê pêk naynin û li ser van jî, zimanê wan qedexekirin uhw. zordastiya netewî tê pêkanîn. Revisyonîstên Şefakê vê xalê bi temamî li kenarekê berdidin.

Dûmahik Hêye

Ferhengok

dîyarkirin : belirtmek
nandoz : yaltakçı
bermayî : kalıntı
dûçarbûn : maruz kalmak
zordestî : baskı
heta : hatta
xûk : haraç
bikerbbûn : öfkelenmek
eve : işte
ji ... hatin : dayanmak
reaksiyon : tepki göstermek
qestkirin : kastetmek
hevkar : işbirlikçi
kevneperest: tutucu
element : unsur
nakokî : çelişki
paşçavkirin: gözardı etmek

Bolşevizmin sesine güç ver!

Bolşevik Partizan'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN
komünizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN,
barbarlığın biricik alternatifi,
sosyalizmin sesidir!

Bu ses, işçi sınıfının, sömürüsüz, sınıfsız,
yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek,
sosyalizm, komünizm davasını savunan
her kadın-erkek
devrimcinin görevidir!

Bolşevizmin sesine güç ver!
BOLŞEVİK PARTİZAN'a güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN